

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- เมตตา กฤตวิทย์. 2534. หลักการสัมภาษณ์ในวงการบริหารธุรกิจและสื่อมวลชน. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ลักษณา สตะเวทิน. 2536. หลักการพูด. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.

ภาษาอังกฤษ

- Austin, J.L. 1962. How to Do Things with Words. Oxford: Oxford University Press.
- Brown, G., and Yule, G. 1983. Discourse Analysis. Cambridge: Cambridge University Press.
- Egins S., and Slade, D. 1997. Analysing casual conversation London: Cassell.
- Ferguson ,N. 1977. Simultaneous speech , interruptions and dominance. British Journal of Clinical psychology. 16: 295-302.
- Gulley, H. E. 1963. Discussion, Conference, and Group Process. New York: Holt, Rinehart and Winston.
- Halliday, M.A.K. and Hasan, R. 1976. Cohesion in English. London : Longman.
- Irvine, J. 1979. Formality and informality in communicative events. American Anthropologist. 81: 773-790. Cited in Bonvillain, N. Language, Culture and Communication. New Jersey: Prentice-Hall, 1993.
- James,D., and Clarke, S. 1993. Women, men , and interruptions : A clitical review. In D. Tannen (ed.), Gender and Conversational interaction. pp. 231-280. New york: Oxford University Press.
- Hymes, D. 1968. The ethnography of speaking. In Fishman, J. (ed.). Reading in the Sociology of Language. pp. 99-138. The Hague: Mouton .

- Linell, P. 1990. The Power of Dialogue Dynamics. In Markova, I. and Foppa, K. (eds.) The Dynamics of Dialogue. pp. 147-177. New York: Harvester Wheatsheaf.
- Mishler, E. and Waxler, N. 1968. Interaction in Families: an Experimental Study of Family Processes and Schizophrenia. New York: Wiley Murray.
- Richards, J.C. and Schmidt, R.W. 1983. Conversational analysis. In Jack C. Richards and Richard W. Schmidt (eds), Language and Communication, pp. 117-154. New York: Longman.
- Sack, H., Schegloff, E., and Jefferson. G. 1974. A simplest systematics for the organization of turn-taking for conversation. Language 50: 696-738.
- Saville-Troike, M. 1982. The ethnography of communication. Oxford : Basil Blackwell.
- Schiffrin, D. 1987. Discourse markers. Cambridge: Cambridge University Press.
- Schiffrin, D. 1988. Conversational analysis. In F.J. Newmeyer (ed.). Linguistics the Cambridge Survey. pp. 251-276. Cambridge: Cambridge University Press.
- Searle, J. 1969. Speech Acts. Cambridge: Cambridge University Press.
- Steger, H. 1974. Redekonstruktion. Redekonstruktionstyp. Textexemplar, Textsorte im Rahmen eines Sprachverhaltensmodells. Dusseldorf: Schwann. Cited in Renkema, J. Discourse Studies: An Introductory Textbook. Netherlands: John Benjamins, 1993.
- Solomon, P. 1997. Conversation in Information Seeking Contexts: A Test of a Framework. Library and Information Science Research 19: 217-247. Available from : <http://www.ils.unc.edu/~solomon/hp/ConInfo.html> [2000 ,September 6]
- Stubbs, M. 1982 . Discourse Analysis: The Sociolinguistic Analysis of Natural Language. Oxford : Basil Blackwell.
- Tannen, D. 1984. Conversational style: Analyzing talk among friends. New Jersey: Ablex Publishing Corporation.
- Zimmerman, D., and West, C. 1975. Sex roles, interruptions and silences in conversation . In B. Thorne and N. Henly (eds.). Language and Sex : Difference and Dominance. pp. 105-129. Rowley, MA: Newbury House.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

สัญลักษณ์พิเศษที่ใช้ประกอบการถ่ายทอดข้อมูล

ผู้วิจัยถ่ายทอดข้อมูลบทสนทนาที่ได้จากการบันทึกเทปเป็นตัวอักษรประกอบเครื่องหมายพิเศษของปริศนาการสนทนา สัญลักษณ์พิเศษที่ผู้วิจัยใช้ประกอบข้อมูลจะแสดงผลคัดในลักษณะต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. เครื่องหมายแสดงการจบผลัดแบบต่างๆ

1.1 . มหัพภาค แสดงการจบผลัดแบบจบความ โดยใช้ทำนองเสียงต่ำลง

ตัวอย่าง

ฉ : สวัสดีอีกครั้งค่ะอาจารย์คะ.

ค : สวัสดีครับสวัสดีครับ.

1.2 ? ปรศนีย แสดงการจบผลัดด้วยทำนองเสียงสูง ซึ่งปกติพบในการถามคำถามที่ต้องการการตอบรับหรือปฏิเสธ

ตัวอย่าง

ฉ : นอกจากองค์กรของรัฐแล้ว, ในภาคเอกชนดิฉันเห็นมีสมาคมธนาคารไทย, สมาคมอุตสาหกรรม, สภาอุตสาหกรรม, สภาหอการค้าไทย, แล้วก็มีชมรม: ในกลุ่มอุตสาหกรรมต่างๆ. เป็นไปได้มั๊ยถ้าเกิดว่าเรามีอีก_สภาขึ้นมาเป็นสภา SME อย่างนี้อาจารย์ว่าจะยิ่งช่วยเข้าไปใหญ่มั๊ย ?

ค : ครับ เอ่อ_ในแง่ของสภา SME เองนะครับผมผมมีความเห็นว่า, เราน่าที่จะมีสมาคมหลายๆสมาคมเลยครับ .

2. เครื่องหมายแสดงว่ายังไม่จบผลัด

2.1 , จุลภาค แสดงการหยุดแบบยังไม่จบผลัด โดยใช้ทำนองเสียงที่ต่อเนื่อง

ตัวอย่าง

ด : ที่นี้พอมาดู::สาระสำคัญที่เป็นตัวอักษรแล้ว, กับการนำไปปฏิบัติละคะ, เท่าที่อาจารย์ศึกษาดูแล้วมีโอกาสเกิดขึ้นได้มาก น้อยแค่ไหน, เหมาะสมแล้วรึยัง.

ต : ครับ, เอ่อ::ในประเด็นของ_ของการร่างแผนปฏิบัติการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางย่อมเองนะครับ.

2.2 _ หนึ่งขีด แสดงช่วงเวลาของการหยุดช่วงสั้นๆ

(ประมาณ 0.5-1 วินาที)

ตัวอย่าง

ต : =ใช้::เงื่อนใจตามกฎหมายอันนี้นั้นะครับในการที่จะ_สนับสนุนได้อย่างเต็มระบบนะครับ.

ด :

ต : ครับ.

∫ ค่ะ

2.3 __ สองขีด แสดงช่วงเวลาของการหยุดช่วงยาว

(ประมาณ1 วินาทีขึ้นไป)

ตัวอย่าง

ส : เอ่อ,_คืออย่างนี้ระยะเวลาที่ที่โรงเรียนของ:ครูเอื้อเนีย, นะครับ. ผมอยากให้, วิเคราะห์ซักนิดนึงก็คือว่า,=

สุ :

ครับ

2.4 = เสมอภาค แสดงถ้อยคำของผู้พูดคนเดียวซึ่งยังคงต่อ

เนื่องกันในผลัดหนึ่งๆ แต่ด้วยข้อจำกัดของเนื้อที่กระดาษในการถ่ายทอดเสียง เป็นตัวอักษรทำให้ต้องเขียนแยกจากกัน

ตัวอย่าง

ต : =แล้วสมาชิกได้ประโยชน์, นะครับ,สมาชิกของ SME ก็จะไปเข้าสมาคมนั้น, เอ่อถ้าเมื่อส-สมาคมไหนมี=
 ถ : ค่ะ อิม
 ต : =สมาชิกมากนะครับรัฐก็จะ_แบ่งปันงบประมาณสนับสนุน ไปช่วยเค้า, นะครับ, ดังนั้นเองนะครับความ=
 ถ : ค่ะ
 ต : =จริงแล้วนะครับเราจะต้องเปิดโอกาสให้มีสมาคมหลายๆครับ, แล้วให้มีสมาคมนั้นเข้ามาร่วมตัวกันในการ::
 ประชุมในลักษณะของ, เอ่อ::ของสภาที่เรามองเห็นครับ.

3. เครื่องหมายแสดงกระบวนการใช้ผลัดในการพูด

3.1 [ ] วงเล็บเหลี่ยม แสดงการพูดซ้อนกัน

ตัวอย่าง

สุ : ไม่ใช่ฉันมันมีส่วนในการ [สร้างจิตสำนึกว่าเราเป็นนักเรียน
 จ : ก็เพราะแบบนี้::เนี่ย, โรงเรียน] กวดวิชาจึงขายดี, เพราะเขาจึงรู้ดีกว่าเค้าอยากจะ
 เรียน.

3.2 z สายฟ้า แสดงการพูดต่อทันทีโดยไม่ทิ้งช่วงของ ผู้ร่วมสนทนา

ตัวอย่าง

จ : แต่โทรศัพท์, ฝ่ายตลาดขายของ, ฝ่ายบัญชีก็โทรศัพท์, ฝ่ายควบคุมการผลิตพอ-ก็เนคโทรศัพท์. มันก็เหมือนกันอีกไข่ม้อย,
 เอมามาทำไมอะ?
 สุ : ก็เป็นเครื่องแบบอย่างหนึ่ง.

4. เครื่องหมายอื่นๆที่ช่วยในการตีความ

4.1 - ยัติภังค์ แสดงการแก้ไขคำพูดตัวเอง

ตัวอย่าง

ถ : เพราะว่าที่ผ่านมาจะเห็นว่า, ทุกกระทรวงทุกกระทรวงเออกระทรวงทบวงกรม, เวลาเค้าตื่นตื่นอะไรกันในสังคมเนี่ยก็ จะต้องมีส่วนร่วม, จะต้องมี:: ศูนย์นั้นกรมนี้ขึ้นมาเยอะแยะไปหมด. ต่างคนต่างทำ, งบประมาณก็ใช้กันบานปลายแล้ว ก็_คิดเงินไม่แน่ใจว่าจะมีการประเมินผลรีเปลาส่วนใหญ่, ประเมินเหมือนกันแต่จะเป็น-ประเมินเป็นตัวเลข, ว่ามีคนมาใช้ บริการเท่า ไหร่ วงเงินเท่า ไหร่, แต่ไม่มี:: ลักษณะชัดเจนว่าเอ้อ!เข้ามา:: ได้รับการส่งเสริม=

ต :

ครับ.

4.2 :: หลังคำ แสดงพยางค์ที่ลากเสียงยาว

ตัวอย่าง

ต : =เปิดโอกาสให้มีสมาคมมากมายครับ, แล้วให้มีสมาคมนั้นเข้ามารวมตัวกันในการ:: ประชุมในลักษณะของ, เอ่อ:: ของสภาที่เรามองเห็นครับ

ถ :

ค่ะ.

4.3 ( ) วงเล็บ แสดงข้อมูลเสริม

ตัวอย่าง

จ:=เป็น, ปัจจัยการผลิต, ไป, ไป, ไปทำงานในโรงงาน. ผมนี่อยากจะให้เด็ก, ได้มีโอกาสไปเป็นเหมือนผู้จัดการ, =

สุ: (หัวเราะ)

ส: (หัวเราะ)

ภาคผนวก ข
ข้อมูลที่ใช้ในงานวิจัย

ข้อมูลการสัมภาษณ์ ครั้งที่ 1 “พระราชบัญญัติ”

ถ : สวัสดีอีกครั้งค่ะอาจารย์คะ

ต : สวัสดีครับ. สวัสดีครับ

ถ : วันนี้คงว่าด้วยเรื่องของพระราชบัญญัติเลขแผลและเพราะ [ว่า:] เรา:ร่างเสร็จแล้วประกาศใช้แล้วตั้งแต่ปี สองพันห้าร้อย=

ต :

[ครับ]

ถ : =สี่สิบสาม, นะคะ. สารระสำคัญคือ:ตัวหนังสือแล้วน่าสนใจค่ะอาจารย์,แต่ไม่รู้ในทางปฏิบัติมันจะเป็นอย่างไร. ก่อน=

ต : ครับ

ถ : =อันอยากให้อาจารย์สะท้อนภาพวิเคราะห์ถึง: พรบ.ที่เรามีอยู่กันก่อนนะค่ะ.

ต : ครับ. เอ่อ_เมื่อปีที่แล้วเองนะครับ_ ผมคิดว่า SME นี้มีช่วงที่เปลี่ยนแปลงมากคือเราได้พรบ. ส่งเสริมธุรกิจขนาด=

ถ :

ค่ะ

ต : =วิสาหกิจขนาดกลางย่อมเนี่ยนะครับ. สารระสำคัญของ พรบ.เนี่ยสำคัญมากครับ. แล้วก็ในพรบ.เองเนี่ย=

ถ :

ค่ะ

ต : =อันนี้มีคณะกรรมการส่งเสริมธุรกิจขนาดกลางย่อมเนี่ย. โดยมีท่านนายกรัฐมนตรีนั่ง, เป็นประธาน=

ถ :

ค่ะ

ต : =โดยตำแหน่ง, และมีท่านรัฐมนตรีเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องเนี่ยนะครับ, ครบหมดทุกท่าน. เอ่อ มีปลัดกระทรวง=

ถ :

ค่ะ

ต : =ที่เกี่ยวข้องครับ.แล้วก็มีตัวแทนจากภาคเอกชน, อีกครั้งหนึ่งนั่นเองนะเนี่ยครับเข้าไปร่วมกัน, อยู่ในคณะ=

ถ :

ค่ะ

ต : = กรรมการเหล่านี้ครับ. ลักษณะของกฎหมายอันนี้นะครับผมคิดว่า, มีลักษณะ มีประเด็นที่สำคัญอยู่ 2 ประเด็น=

ถ :

อิมหิม

ต : =ครับ. คล้ายๆกับกฎ-พรบ.ส่งเสริมการลงทุน. ซึ่งสมัยก่อนนี่เองนะเนี่ยครับ, เวลาคนต่างประเทศมาลงทุนใน=

ถ :

ค่ะ

อิม

ต : = ประเทศ เนี่ยนะครับ, เค้ามาขอสิทธิประโยชน์ได้,

ถ :

ค่ะ

[แต่] อิม ขก เว้นภาษี

ต :

[ขก เว้นภาษี]

ถ :

[ได้รับ]

ต : ครับได้รับการส่งเสริมต่างๆ, ซึ่ง พรบ.อันนี้นะครับก็มีเงื่อนไขคล้ายๆกันครับ, ซึ่งผมคิดว่าเป็นประเด็นที่น่าศึกษามาก=

ถ :

ค่ะ

ต : =รับประเด็นที่สองเองนะครับพรบ.อันนี้เองนะครับ, เอ่อผมว่ามีแนวคิดที่สำคัญ, โนแ่งของ, การจะให้ความช่วยเหลือ SME อย่างเป็นระบบ, นะครับ โดยกำหนดสองสองประสองอย่างด้วยกันนะครับอย่างแรกก็คือ, การกำหนดเรื่อง=

ถ : ค่ะ

ต : =กองทุน, สนับสนุน SME นะครับ. ประเด็นที่สองก็คือแผนปฏิบัติการ, เอ่อในการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลาง=

ถ : ค่ะ อิมหีม

ต : =ข้อมนะครับ. ซึ่งทั้งสอง ทั้งสองเรื่องนั้นผมว่าเป็นเรื่องที:ที่มีความทันสมัยมากนะนะครับ [รัฐบาล] เรียกว่า เห็นปัญหา

ถ : และ เหมือนจะแก้ตรงจุดแล้วละ

ต : ครับ

ถ : ค่ะ

ต : ต่อไปเราจะทำกันยังไงกันเท่านั้นเอง

ถ : (หัวเราะ)ใช่,ใช่ [ค่ะ.]
[ครับ]

ถ : ทีนี้พอมาดู:สาระสำคัญที่เป็นตัวอักษรแล้ว, กับการนำไปปฏิบัติละคะ. เท่าที่อาจารย์ศึกษาดูแล้วมีโอกาสเกิดขึ้นได้มาก น้อยแค่ไหน, เหมาะสมแล้วรียัง.

ต : ครับ. เอ่อ::ในประเด็นของ_ของการร่างแผนปฏิบัติการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางข้อมเองนะครับ. เอ่อ::ความจริง=

ถ : ค่ะ

ต : =แล้วนะครับ, โน::ในแผนปฏิบัติการส่งเสริมธุรกิจกลางข้อมเน้นะซะเหมือนกับมียุทธศาสตร์, ในการปรับปรุงโครง=

ถ : ค่ะ

ต : =สร้าง SME นะครับ, ก่อนข้างนำเสนอใจมาๆทีเดียวนะครับ เอ่อ::ผมผมอยากจะขอ ขออนุญาตยกอย่างนี้ะครับ. =

ถ : ค่ะ

ต : =ในต่างประเทศเนี่ยนะครับ, เคยมีความพยายาม, ในการให้รัฐเนี่ยะครับ, เอ่อ::จำเป็นต้องให้ความช่วยเหลือทางด้าน

การเงินกับ SME ครับ. ยกตัวอย่างเช่น, กฎหมาย SME ของญี่ปุ่นเองนะครับ, ซึ่งใช้บังคับตอนที่มีการ:เอ่อ มีการ=

ถ : ค่ะ

ต : =ถกเถียงกันมากกว่า, เราควรให้การส่งเสริม SME ซึ่งเป็นโครงสร้างพื้นฐานของประเทศครับ. เอ่อในกฎหมาย SME=

ถ : ค่ะ

ต : =ของญี่ปุ่นนะครับกำหนดว่า:รัฐจะต้องให้ความช่วยเหลือทางการเงินกับ SME อย่างเพียงพอซะ ด้วยมาตรการ-ด้วยด้วย=

ถ : ค่ะ

ต : =ด้วยมาตรการนี้มาตรการเดียวะครับทำให้รัฐบาลต้องมีความผูกพันนะครับ, ในการจะจัดตั้งสถาบันการเงิน, เพื่อ=

ถ : อิม ค่ะ

ต : = สนับสนุน SME ขึ้นมา โดยเฉพาะ, อย่างเพียงพอ นะครับ. เอ่อ เพราะฉะนั้นเอง นะครับ ลักษณะกฎหมายของเรา, อาจจะมี

ถ : ค่ะ

ต : = ไม่ไม่มากขนาดนั้น นะครับ แต่มีสาระสำคัญครับ เช่น, ในแผนปฏิบัติการ นะครับ ต้องระบุถึง เรื่อง, การพัฒนา และ จัดตั้ง ตลาดทุน หรือ ตลาด-ตลาดเงิน สำหรับ วิสาหกิจขนาดกลาง ย่อม. ถ้าเรามี แนวทางกฎหมาย อย่างนี้ แล้วนี้ นะครับ, เรา

ถ : ค่ะ

ต : = สามารถ ที่จะ ดำเนินงาน นี้เอง นะครับ, ที่จะ ก่อให้เกิด เปลี่ยนแปลง, ใน โครงสร้าง ที่ สนับสนุน SME ได้ สะ.

ถ : แต่ ว่า เรา เห็น พระราชบัญญัติ เกิดขึ้น, เรา เห็น แนวทาง ที่จะ สร้าง : แหล่ง ระดม ทุน อย่าง เช่น ตลาด หลักทรัพย์ ใหม่ หรือ MAI, ประกาศ แล้ว ว่า จะ เปิด ทำ การ ซื้อ ขาย นะคะ มี : ซี สิบ สาม สิบ บริษัท บอก ว่า, โอ้ โห! ชิง กัน ใหญ่ เลย ว่า ใคร จะ เป็น เบอร์ หนึ่ง ได้ ราง วร ราง วัล ด้วย ปรากฏ ก็ ยัง ไม่ เปิด ชัก ทิ. อัน นี้ มัน น่า จะมี : อะไร บางอย่าง ที่ ทำให้ เป้า หมาย ที่ วาง ไว้ ไม่ ประสบ ความสำเร็จ ด้วย นะคะ อาจารย์.

ต : ครับ. เอ่อ ดังนั้นเอง นะครับ ผม คิด ว่า ต่อ ไป นี้เอง นะครับ มัน เป็น เรื่อง ของ : ของ มาตรการ, นะครับ, ใน การ กำหนด ทาง =

ถ : ค่ะ

ต : = เลือก ครับ. และ ก็ การ ที่ จะ, ไป ทำงาน กัน อย่าง จริง จัง ครับ. ต-แต่ ว่า เรา คิด ว่า ก่อน นะครับ, เพราะ ว่า, ตอน นี้ เรา มี =

ถ : อืม ค่ะ

ต : = สำนักงาน, ส่ง เสริม วิสาหกิจ ขนาด กลาง ย่อม แล้ว, คือ เรา มี ผู้ รับผิดชอบ ภาครัฐ แล้ว ละ ครับ. แล้ว เรา ก็ มี คณะ =

ถ : ค่ะ

ต : = กรรมการ รวม แล้ว, เพราะ ฉะนั้นเอง นะครับ ผม คิด ว่า, ประเด็น ของ ของ ของ ของ รัฐบาล นี้เอง นะครับ ก็ สามารถ จะ =

ถ : ค่ะ

ต : = ใช้ : เจื้อน ใจ ตาม กฎหมาย อัน นี้ นี้ นะครับ ใน การ ที่ จะ สนับสนุน ได้ อย่าง เต็ม ระบบ นะครับ. Z

ถ : ค่ะ

ต : ครับ.

ถ : เพราะ ว่า ที่ ผ่าน มา จะ เห็น ว่า, ทุก กระทรวง ทุก กระทรวง เอ่อ กระทรวง ทบวง กรม, เวลา เค้า ตื่น ตื่น อะ ไร กัน ใน สังคม เนี่ย ก็ จะ ต้อง มี ส่วน ร่วม, จะ ต้อง มี : ศูนย์ นำนักร มนี้ ขึ้น มา เขอะ เขอะ ไป หมค. ต่าง คน ต่าง ทำ, จบ ประมาณ ก็ ใช้ กัน บาน ปลาย แล้ว ก็ คิ ฉั่น ไม่ แน่ ใจ ว่า จะ มี การ ประเมิน ผล ไร เป่า ส่วน ใหญ่, ประเมิน เหมือน กัน แต่ จะ เป็น - ประเมิน เป็น ตัว เลข, ว่า มี คน มา ใช้ บริการ เท่า ไหร่ วง เงิน เท่า ไหร่, แต่ ไม่มี : ลักษณะ ชัด เจน ว่า เอ้อ! เจ้า มา : ได้ รับ การ ส่ง เสริม แล้ว เนี่ย ออก ไป ทำ ได้ จริง ๆ, คร ง นี้ อาจารย์ =

ต : ครับ

ถ : = มีความ เห็น อย่าง ไร ว่า เรา จะ แก้ ปัญหา : เพื่อ ที่ จะ, ไซ้ จบ ประมาณ อย่าง มี ประสิทธิภาพ ภาย ได้ บรรยากาศ ที่ เรา ไม่ ค่อย มี สด าด ค์.

ต : ครับ. เอ่อ : เพราะ ฉะนั้นเอง นะครับ ผม คิด ว่า การ จัด ทำ แผน อัน นี้ เอง นี้ นะครับ, จะ ต้อง มี : เป้า หมาย ทาง ค้าน, ทั้ง ปริมาณ และ คุณ ภาพ ที่ ชัด เจน. อัน นี้ เป็น ประเด็น ที่ หนึ่ง นะครับ, ประเด็น ที่ สอง เอง นะครับ คือ สำคัญ ก็ คือ ว่า จะ ต้อง มี การ =

ถ : อืม ค่ะ

ค : =ติดตามแผน, โดยให้ SME ทั่วประเทศเนี่ยนะครับมีโอกาส(กระแอม)ได้มอง, และก็ได้อติดตาม. เอ่อ::ดั่งนั้นเอง=

ฉ : ค่ะ อิม ครับ

ค : =นะครับสาระสำคัญอันหนึ่งก็คือว่า, เอ่อในพรบ. อันนี้เองนะครับกำหนดว่าเราจะต้องทำหนังสือเค้าเรียกสมุดปกขาว, ที่รายงานถึงการเปลี่ยนแปลงของ SME ประจำปีครับ, ดังนั้นผมคิดว่าอันนี้จะเป็นเครื่องมือในการติดตาม=

ฉ : อิม

ค : =ประสิทธิ ภาพของการดำเนินการนะนะครับ

ฉ : ค่ะ

ค : ครับ.

ฉ : นอกจากองค์กรของรัฐแล้ว, ในภาคเอกชนดิฉันเห็นมีสมาคมธนาคาร ไทย, สมาคมอุตสาหกรรม, สภาอุตสาหกรรม, สภาหอการค้าไทย, แล้วก็ชมรม::ในกลุ่มอุตสาหกรรมต่างๆ. เป็นไปได้มั๊ยถ้าเกิดว่าเรามีอีก_สภาขึ้นมาเป็นสภา SME อย่างนี้ อาจารย์ว่าจะยังช่วยเข้าไปใหญ่มั๊ย?

ค : ครับ. เอ่อ ในแง่ของสภา SME เองนะครับผมผมมีความเห็นว่า, เราน่าที่จะมีสมาคมหลายๆสมาคมเลยครับ . =

ฉ : อิม

ค : = แล้วก็ให้สมาคมแต่ละสมาคมเองนะครับ, เอ่อ สามารถที่จะมีสมาชิก. แล้วสมาคมไหนเองนะนะครับมีสมาชิก=

ฉ : ค่ะ

ค : =แล้วสมาชิกได้ประโยชน์, นะครับ, สมาชิกของ SME ก็จะไปเข้าสมาคมนั้น, เอ่อถ้าเพื่อส-สมาคมไหนมีสมาชิกมาก=

ฉ : ค่ะ อิม

ค : =นะครับรัฐก็จะ_แบ่งปันงบประมาณสนับสนุนไปช่วยเค้า, นะครับ, ดั่งนั้นเองนะครับความจริงแล้วนะครับเราจะต้อง=

ฉ : ค่ะ

ค : =เปิดโอกาสให้มีสมาคมหลายๆครับ, แล้วให้มีสมาคมนั้นเข้าร่วมตัวกันในการ::ประชุมในลักษณะของ, เอ่อ::ของสภาที่เรามองเห็นครับ

ฉ : ค่ะ

ค : ครับ

ฉ : นอกจากนี้แล้วคงจะดูรายละเอียดในหมวดอื่นๆต่อไปนะค่ะว่า, ที่จะช่วยเป็นบุญแก่ใจไปสู่ความสำเร็จของการพัฒนา:: SME อย่างแท้จริงนั้นนั่นจะมี::มาตราไหนหมวดไหนที่จะส่งเสริมได้อีก.

ค : ครับ.เอ่อ::ความจริงรัฐของนะครับ เรามีแนวคิดเกี่ยวกับเรื่อง, กองทุนส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางย่อมครับ, เอ่อ=

ฉ : ค่ะ

ค : =ความจริงแล้ว::ในเรื่องของกองทุนอันนั้นเองนะครับอยู่ในมาตราสามสองครับ. ประเด็นสำคัญคือรัฐจะมีเงินทุนประเดิมให้, แล้วอันที่สองเองนะนะครับ, เอ่อ กองทุนอันนี้เองนะครับอาจจะกู้เงินจากต่างประเทศโดยรัฐบาลค้ำประกัน=

ฉ : ค่ะ อิมหืม

ต : =อัตราดอกเบี้ยต่ำนี่นะครับ, เพื่อที่จะใช้ในการดำเนินงานในการสนับสนุน, SME นะครับ, ยกตัวอย่างอย่างเช่น

ถ : ค่ะ

ต : =ถ้าเราต้องการขยายระบบการค้าประกันสินเชื่อครับ, เราก็ต้องการเงินสดตรงนี้ครับ, เราอาจจะใช้เงินใจตาม=

ถ : ค่ะ

ต : = มาตราสามสองเองนะครับ, ในการที่จะเพิ่มเงินวงเงิน, เพื่อสนับสนุนนะครับระบบการค้าประกันสินเชื่อ, =

ถ : อืม ค่ะ อืม

ต : =ทำได้ครับ, เพราะฉะนั้นเองนะครับผมคิดว่าข้อนี้เป็นข้อที่สำคัญมาก. ดังนั้นเองนะครับเราเราจะแก้ไขปัญหา=

ถ : อืมหืม

ต : =ทางการเงินได้หลายวิธีครับแต่แน่นอนครับ, จำเป็นต้องมีระบบการบริหารที่มีประสิทธิภาพ, ไม่ใช่ก่อให้เกิดหนี้=

ถ : ค่ะ

ต : =สาธุระต่อไป. ครับ

ถ : จังหวะเดียวกันนี้เราเห็นเปิดตัวไปเมื่อเดือนที่แล้วเหมือนกัน, เราอาจจะยังหาเงินเป็นก้อนก้อนมาช่วย: เอ้อกลุ่ม: วิชากิจ
ขนาดกลางขนาดย่อมอย่างชัดเจนมากไม่ได้ของรัฐบาลเพราะว่ามีเงินงบประมาณจำกัด. แต่ในเวลาเดียวกัน, กองทุนจาก
ต่างชาติเข้ามาอาจารย์คะ, อันนี้น่าจะเป็นส่วนเสริม, หรือว่าเป็นส่วนที่เราควรที่จะระวังบ้าง

ต : ครับ.เอ่อ::ความเป็นจริงรัฐเองนะครับ, เงินกองทุนจากต่างประเทศเองที่เข้ามาให้กู้ใช้มั๊ยครับ, นะฮะ, เอ่อในอนาคตเอง=

ถ : ค่ะ

ต : =เนี่ยนะครับผมคิดว่า::จะมีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องอัตราแลกเปลี่ยน, นะครับ, เพราะฉะนั้นเองนะครับเงื่อนไขของการกู้=

ถ : อืม

ต : =เงินเองเนี่ย เราจะต้องพิจารณาพอสมควรครับ. แต่ผมผมเชื่อว่านะครับว่าปัจจุบันนะครับ, เงินออมในระบบเราคือ=

ถ : ค่ะ

ต : =มากนะครับ

ถ : ลั่นเลยละค่ะ

ต : เราลั่นแต่เราไม่สามารถที่จะนำเอาไปกู้ได้, และอัตราดอกเบี้ยตอนนี้ต่ำมากครับเงินฝาก=

ถ : ค่ะ

ต : =ประมาณซักหนึ่งจุดสองห้าเปอร์เซ็นต์เท่านั้นเองนะครับ. ดังนั้นเองนะครับเราหาทางที่จะนำเอาระบบเงินออมของเรา
เองเนี่ยครับ, มาให้สินเชื่อกับ SME ที่มีประสิทธิภาพ, และทำให้ SME นั้นเองนะครับสามารถที่จะ, คืนเอาสินเชื่อ=

ถ : อืม

ต : =อันนั้นได้ครับ, ดังนั้นเองนะครับ, จะต้องมีระบบการ, ให้การสนับสนุนอย่างเป็นระบบจริงๆครับ, เช่น สนับสนุน=

ถ : ค่ะ

ค : = ด้านการจัดการ, สนับสนุนด้านเทคโนโลยีประกอบกับการให้สินเชื่อครับ, ที่จะให้สินเชื่ออย่างเดียวนะครับ=

ณ : ค่ะ ค่ะ

ค : = ไม่ได้แล้วเพราะฉะนั้นอย่างนี้ครับ, ระบบเออีธนาคารเองนะครับก็จะต้องมีบริการอื่นเพิ่มเติมครับ. อันนี้เป็น=

ณ : ค่ะ

ค : = สำคัญมากครับ

ณ : อิม
ค : ครับ

ณ : นอกจากนี้แล้วจะมีในส่วนอื่นอีกมั้ยคะในการช่วยเสริมที่ว่าควรจะทำแต่ยังไม่เห็นทำอะไร, ควรจะเร่งทำได้แล้ว.

ค : ครับ. คือ:เออีในกฎหมายอันนี้เองนะครับมีข้อหนึ่งนะครับเป็นที่ป็นข้อที่น่าสังเกตในมาตราสี่สิบสองครับ. ในมาตราสี่=

ณ : ค่ะ

ค : = สิบสองเองนะครับสมัยก่อนเนี่ยนะครับเวลา:บริษัทต่างประเทศเข้ามาลงทุนในประเทศไทยนะครับ, เจ้าขอสิทธิประโยชน์ได้. ตอนนี้องค์กรในกฎหมายนี้เปิดช่องทางให้ระบุว่า, กลุ่มวิสาหกิจเองนะครับสามารถจะยื่น=

ณ : ค่ะ อิม

ค : = ขอต่อสำนักงาน, นะครับ, ในการได้รับสิทธิประโยชน์ครับ. ถ้าเป็นอย่างนี้เองนะครับผมยกตัวอย่างอย่างนี้ครับ,

ณ : อิม อิม

ค : = เอ่อ:ถ้ามีอุตสาหกรรมเขรมิกที่ล่าปางอะนะครับเอ่อรวมตัวกัน, นะครับ, แล้วก็มีเป้าหมายว่า เอ่อ ต้องการที่จะ=

ณ : ค่ะ

ค : = ปรับปรุงเกี่ยวกับเรื่องเครื่องจักรใหม่ นะคะ, นะครับ. แล้วอยากจะได้สิทธิประโยชน์ในการที่จะขกเว้น, เอ่อภาษี=

ณ : ค่ะ

ค : = การนำเข้าเครื่องจักร, หรืออาจจะขอลดภาษี, นิติบุคคลเอง เนี่ยนะครับลงอีกซักประมาณสิบเปอร์เซ็นต์, ในระยะ=

ณ : ค่ะ อิม อิม อิม ค่ะ

ค : = เวลาห้าปีเพื่อว่าเพื่อนำเอาเงินก้อนนั้นเองนะ นะครับ, มาใช้ในการพัฒนา, ที่จะก่อให้เกิดคุณภาพสินค้าดีขึ้นและส่ง=

ณ : ค่ะ

ค : = ออกได้มากขึ้น, นะครับ. เอ่อในกรณีอย่างนี้เองนี่นะครับ, เอ่อในมาตราสี่สิบสองเนี่ยเปิดโอกาสให้เราสามารถที่จะ=

ณ : อิม

ค : = ตั้งกฎเกณฑ์นี้ขึ้นมาได้ นะครับ, แต่จะต้องขึ้นอยู่กับ, นโยบายของคณะกรรมการ, ส่งเสริมครับเออีวิสาหกิจขนาด=

ณ : ค่ะ ค่ะ

ค : = กลางข้อมว่าจะมีแนวโน้มนโยบายอย่างไรละ. ถ้าเป็นอย่างนั้นเองนะครับ, สิ่งที่จะเกิดขึ้นคืออย่างนี้ครับ, เราสามารถ=

ณ : ค่ะ

ค : = ที่จะพัฒนาแหล่งผลิต, ในแต่ละท้องถิ่น, นะครับ, เอ่อ โดยให้แต่ละท้องถิ่นเองเนี่ยเสนอเรื่องขึ้นมาเองครับ. ว่าเอ่อ=

ณ : ค่ะ

ค : = ผมเองเนี่ยนะครับอยากจะทำเซรามิก, ผมเองอยากจะทำเครื่องจักรการเกษตร, ผมอยากจะทำแปรรูปอาหารครับ, ดังนั้น
 เองนะครับถ้าเกิดกลไกแบบนี้เนี่ยครับมันจะเกิดกลไกการแข่งขันซะ. แล้วท้องถิ่นแต่ละท้องถิ่นเองนะครับ, จะเสนอว่า=

ถ : ค่ะ

ค : = ตัวเองนะครับ, เก่งอะไร, มีความสามารถอะไร, แล้วก็อยากจะทำอะไรครับ, แล้วก็เสนอกันขึ้นมาเป็นกลุ่ม, =

ถ : ค่ะ ค่ะ ค่ะ อืม

ค : = นะครับ. ในที่สุดเองนะครับ, เราจะได้ภาพรวมนะครับ, ของการ_การเปลี่ยนแปลง, หรือการพัฒนา, นะครับ, SME =

ถ : ค่ะ

ค : = ยังไงใน:: ในต่างจังหวัดนะครับอย่างเป็นระบบขึ้นครับ, มันเป็นกลไกการแข่งขัน.

ถ : ค่ะ

ข้อมูลการสัมภาษณ์ ครั้งที่ 2 “การลงทุน”

ถ: สวัสดีครับอาจารย์ครับ.

ค: สวัสดีครับคุณศักดิ์ชัย.

ถ: อาจารย์ครับ, ในฐานะที่อาจารย์เข้ามา, อยู่กับ BOI ค่อนข้างจะยาวนานมากแล้วนี่นะครับ, อยากจะให้อาจารย์ลองทำ ความย้อนหลังซักนิดนึงนะครับว่า, ตั้งแต่ก่อเกิด BOI ขึ้นมานั้นนะครับดูเหมือนว่า BOI จะแยกตัวออกมาจากกระทรวง อุตสาหกรรม, นะครับ, มาเป็นอิสระอยู่ภายใต้สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี. ตรงนั้นวิวัฒนาการของการลงทุนในบ้าน เมืองของเราเป็นยังไงครับ.

ค: ครับในช่วงก่อนหน้านั้นนะในช่วงที่เราเรียกว่าคณะกรรมการ::ส่งเสริม::การลงทุนนั้นนะครับ, ซึ่งขึ้นขึ้นอยู่กับทาง=

ถ:

ค: =กระทรวงอุตสาหกรรมนั่นเอง, ก่อกำเนิดขึ้นมาเพื่อที่จะกระตุ้นนะหรือช่วยให้คนไทยลงทุน

ถ:

ลงทุนกัน

ค: } ตอนนั้นคนไทยไม่ค่อยถนัดเท่าไหร่นะ. เอ่อจริงๆแล้วอาจจะมีต่างชาติเข้ามาลงทุนนะครับ, เอ่อ=

ถ:

ค: =ในอุตสาหกรรมต่างๆ นะครับ, คนไทยเราเอ่ออาจจะพูดได้ว่าเป็นข้าราชการเกษตรกรเป็นหลักนะครับ

ถ:

ค: } ตอนนั้นคนไทยไม่ค่อยถนัดเท่าไหร่นะ. เอ่อจริงๆแล้วอาจจะมีต่างชาติเข้ามาลงทุนนะครับ, เอ่อ=

ถ:

ค: =สิ่งที่ว่าอาจจะเรียกว่าเป็นหัวใจอันหนึ่ง, ที่สร้างทรัพยากรให้กับ_ให้กับประเทศนะ สร้างทรัพยากรสมบัติให้กับ,=

ถ:

ค: = ประเทศเนี่ยท่านก็เลยดึงมานะอยู่ที่เอ่อสำนักนายกรัฐมนตรี, แล้วนายกรัฐมนตรีก็เป็นประธานเลยนะครับ, =

ถ:

ค: =ซึ่งอันนี้ก็_ก็มีการปรับปรุงพระราชบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องส่งเสริมการลงทุน นะครับ เพื่อช่วยให้(กระแสม)มีความ=

ถ:

- ต: =เหมาะสม, แล้วก็ทันสมัยยิ่งขึ้น. เอ่อ ขอเรียนว่านโยบายส่งเสริมการลงทุนของ: ไทยเนี่ยเนี่ยครับในยุคของเปิด=
- ถ: อิมอิม
- ต: =นี่เนี่ยครับ ตั้งแต่สมัยจอมพลสฤษดิ์เป็นต้นมานะเนี่ย, เราไม่ได้เอ่อจะเน้นว่าจะต้องของไทยหรือของต่างชาติหรืออะไรต่าง ๆ นะคะ, เราเปิดเลยนะคะ, ต่างชาติก็ได้, ไทยก็ได้, แล้วก็จะมีการต่าง ๆ นะครับ, เอ่อที่จะบอกว่าถ้า=
- ถ: อิม ครับ
- ต: =ต่างชาติเข้ามาแล้วเนี่ย, ก็อาจจะได้รับการดูแลคุ้มครอง, หรือได้รับการช่วยเหลือจากรัฐอย่างไร.
- ถ: ครับ. ที่นี้รูปแบบของการ: เข้ามาลงทุน, ไม่ว่าจะของไทยหรือเทศก็ตาม, ที่ลงทุนผ่าน BOI นี่เนี่ยครับอาจารย์ครับ, ตรงนั้นเนี่ยมีข้อกำหนดอะไร: บ้างมั๊ยครับว่าจะต้องเอ่อถ้าเกิดลงทุนผ่าน BOI, จะได้สิทธิประโยชน์แบบนี้, แต่ถ้าไม่ได้ลงทุนผ่าน BOI เนี่ย, ก็จะไม่ได้รับสิทธิประโยชน์แบบ แบบที่ควรได้ถ้าลงทุนผ่าน BOI.
- ต: คือ: เราจะกำหนดเนี่ยครับว่าสิทธิประโยชน์ที่ คุณจะได้, เมื่อคุณเอ่อมาขอรับการสนับสนุนการลงทุนหรือว่าได้=
- ถ: ครับ
- ต: =รับการส่งเสริมการลงทุนแล้วมีอะไร, ซึ่งจะแบ่งเป็นสองเอ่อ ตัวหลักด้วยกันเนี่ยครับ, เอ่อประการแรก, =
- ถ: ครับ อิมหิม
- ต: =เราเรียกว่า, เอ่อ สิทธิประโยชน์ในรูปแบบภาษีอากร, เช่นลดภาษีเงินได้ให้ถึงแปดปีเนี่ยครับ, ยกเว้นอากรนำเข้า=
- ถ: ครับ
- ต: =เครื่องจักร, วัตถุดิบเนี่ยอันนี้เป็นเรื่องที่ว่าเกี่ยวข้องกับสตางค์, เสียภาษี, อีกอันหนึ่งเป็นสิทธิประโยชน์=
- ถ: ครับ ครับ
- ต: =ที่ไม่เกี่ยวข้องกับภาษี, ที่ไม่เกี่ยวข้องกับสตางค์, ก็คือว่า, เช่นว่า, ถ้าคุณลงทุนในกิจการนี้ได้รับการส่งเสริมแล้วรัฐจะไม่เข้าไปแข่งขันด้วย, นะคะ, หรือว่าถ้าเกิดคุณทำกิจการนี้ปรากฏว่าสินค้าที่คุณผลิตเนี่ยภายใต้เอ่อส่งเสริม=
- ถ: ครับ
- ต: =การลงทุนเนี่ย, เกิดถูกคู่แข่ง, ถูกคัมภ์เข้ามาเนี่ยครับ, มาตีตลาด, BOI ก็มีเค้าเรียกเครื่องไม้เครื่องมือที่จะ=
- ถ: ครับ
- ต: =ให้การคุ้มครอง เช่นเซอร์ชาร์จ ให้อย่างนี้เป็นต้นเนี่ยครับ. แต่ถ้าเป็นต่างชาติ, เอ่อต่างชาติก็สามารถ เอ่อ ถือครองที่ดินได้, ตราบใดที่คุณยังดำเนินการภายใต้การส่งเสริมการลงทุนอยู่, เนี่ยครับ, ถ้าคุณต้องการเวิร์คเพอร์มิต=
- ถ: อิมหิม
- ต: =เนี่ยครับ, ใบอนุญาตทำงาน: ของต่างชาติในนี้, เราก็จะ_ดูแลนะแล้วก็จะออกให้แจ้งไปที่กรมแรงงานสมัยก่อนนะคะ. อันนี้คือสิ่งที่เป็นการอำนวยความสะดวกนะคะ, หรือว่าการให้การ: คุ้มครองแก่ เอ่อ ต่างชาติที่เรามี, แต่ทั้ง=
- ถ: ครับ
- ต: =หมดเนี่ย, ที่มีกฎหมายขึ้นมา อันนี้ไม่ได้หมายความว่าเราตั้งใจจะให้ต่างชาติเป็นหลักนะคะ, แล้วถ้าผ่านมานะเนี่ย=
- ถ: อือ

ต: =ในปัจจุบันก็มีคนไทยลงทุนนะฮะ, มากกว่าต่างชาติคือคุณนะครับ.

ณ: ครับ. เงินเงื่อนไขที่กำหนดว่าถ้าต้องเป็นกิจการที่มี::,คนไทยลงทุน ไม่น้อยกว่าห้าสิบล้านดอลลาร์สหรัฐ, แล้วต่างชาติ, ต้องไม่เกินสี่สิบล้านดอลลาร์สหรัฐ, ถึงจะได้รับสิทธิ เอ่อ ถึงจะมีคุณสมบัติในการขอรับบัตรส่งเสริมได้, ตรงนี้เนี่ยมันมาเริ่มเกิดขึ้นในช่วงไหนครับอาจารย์.

ต: เอ่อ_จริงๆ แล้วในเรื่องของ_คือเราเปิดนะครับไม่ว่าไทยหรือต่างชาติเนี่ยก็ให้ให้เหมือนกันนะครับ, แต่เดิมนั้นเนี่ยเราให้สิทธิประโยชน์ไม่เท่ากัน, นะฮะ, หรือว่ามีการบังคับเช่นว่าถ้าต่างชาติ เป็นของต่างชาติส่วนใหญ่เนี่ยนะฮะ, =

ณ: อ้อ ครับ

ต: = หรือว่าเกินสี่สิบล้านห้าสิบล้านดอลลาร์สหรัฐแล้วเนี่ย, เราบังคับว่าคุณผลผลิตต้องส่งออก, [ไม่น้อย ร้อยเปอร์เซ็นต์] ไม่น้อยกว่า

ณ: แปรกลับ { ไม่น้อยกว่า 80% ฮะ,เราใช้คำว่าส่วนใหญ่นะฮะ. ส่วนใหญ่ก็คือแปรกลับขึ้นไปนั่นเอง, หรือว่า, ถ้าคุณ=

ณ: ครับ

ต: = จะผลิดสินค้า:และขายในประเทศเอ่อทั่วไปได้คุณต้องไปอยู่ในเขตที่สาม, นะฮะ. แต่ตั้งแต่วันที่หนึ่งสิงหาคมปี=

ณ: อ้อ อิม

ต: = สองห้าสี่สามเรายกเลิกอันนี้ออกไป. เพราะเราคิดว่ามันไม่ใช่เป็นตัวประเด็นหลัก, แล้วก็คิดว่ามีพรบ.เรื่อง=

ณ: มารองรับ ครับ ครับ

ต: = แล้วเราก็ไม่ให้เกิดการส่งเสริมไปเลย, เพราะฉะนั้นมันเท่ากับมี:เอ่อ พรบ.นั้นมาดูแลแล้วเราก็จะไม่ไปยุ่งในส่วนนั้น.

ณ: ครับ, ตั้งแต่มี BOI มาเนี่ยนะครับเท่าที่อาจารย์เล่ามานี้, ดูเหมือนว่าจุดเปลี่ยนที่ชัดเจนที่สุดก็คือว่า, การถ่ายโอนสังกัดจากกระทรวงอุตสาหกรรมมาอยู่กับสำนักนายกรัฐมนตรีแล้วก็, ท่านนายกรัฐมนตรีเป็นประธานของสำนักงาน BOI โดยตำแหน่ง, ต่อเนื่องมาตั้งแต่ยุคจอมพลสฤษดิ์, นอกเหนือออกเหนือจากนี้แล้วนี้, มีการสังคายนามีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงกฎระเบียบของ BOI ค่อนข้างกันมา. อะไรบ้างครับที่เป็น, สำคัญหลัก ๆ .

ต: จริง ๆ สำคัญหลัก ๆ นี้_ผมคิดว่ามีไม่มากนักครับ. เป็นการเพิ่มเติม, แต่ว่าแต่ถ้าคุณวัตถุประสงค์ของกฎหมาย=

ณ: ครับ

ต: = ฉบับนี้เนี่ย, ก็ค่อนข้างชัดเจนเลยว่าเขาให้อำนาจแก่เอ่อภายใต้กฎหมายฉบับนี้เนี่ยนะฮะแก่กรรมการนะฮะ, แล้วกรรมการก็จะมอบให้สำนักงานอะไรก็แล้วแต่เนี่ยนะครับ, ในการที่จะยกเว้นภาษี, นะฮะ, ให้_นะครับ, อันนั้นเป็นเครื่องมืออันอันดับที่ 1 เลขนะครับ, เครื่องมืออันดับที่สองก็คือว่าในเรื่องที่ว่ากรคุ้มครองอะไรต่าง ๆ ให้สิทธิ=

ณ: ครับ

ต: = ประโยชน์ที่ไม่ใช่ภาษี. เอ่อ ส่วนการปรับนะครับ, เอ่อในเรื่องของเชื้อเพลิงของกฎหมายฉบับนี้นะฮะ, =
ถ: ครับ (หัวเราะ)

ต: = ผมคิดว่าไม่มี, ไม่มีนะฮะ. อย่างไรก็ตามเนี่ย, อาจจะถูกกล่าวได้ว่า, ในสมัยก่อนเวลาเราคิดในเรื่องที่ว่าจะให้ส่งเสริมการ
ลงทุนเนี่ย, แล้วคิดภาษีเป็นเรื่องหลักเพราะว่าอะไร, สมัยก่อนเครื่องจักรนะครับ, ตามสิบห้าเปอร์เซ็นต์
ถ: ภาษี

นำเข้า
ต: นำเข้าแต่ขณะนี้มันห้าแล้วสมัยก่อนเนี่ย, ต้นทุนการผลิตเราก็สูง, สิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานไม่ค่อยมี.

ถ: โจทย์ใหญ่ๆ, ถ้าจะต้องมีการทบทวนแล้วก็ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงเพื่อที่จะพัฒนาการลงทุนให้ยั่งยืนยาวนาน, ยิ่งขึ้นไป
เนี่ยนะครับอาจารย์ครับ, คิดว่าจุดใหญ่ ๆ, สำหรับ BOI เนี่ยนะครับ, ต้องการใส่อะไรเป็นเป็นเป็นอินพุตแฟคเตอร์
เข้าไปบ้างก่อนที่จะมาปรับปรุงเปลี่ยนแปลงกฎระเบียบ.

ต: เออ ผมคิดว่า, สิ่งที่เป็น::เนื่อหานั้นครับ, ที่สำนักงาน::ภายใต้การดูแลของคณะกรรมการเนี่ยได้ทำไปก็คือว่า, =
ถ: ครับ

ต: = พยายามที่จะสร้างให้มีการลงทุน, ในประเทศให้มากที่สุด

ถ: อืมโดยนักลงทุน.

ต: [ไม่ว่าไทยหรือต่างประเทศ. เพราะเอ่อ:: ในความเห็นของผมนะฮะ [ไม่ใช่] (หัวเราะ), =
ถ: เออเหอ [ครับ]

ต: = ในความเห็นของผมคิดว่า, ใครจะเป็นเจ้าของทุนนั้นนะ, ไม่สำคัญ. สำคัญว่าเนื้องาน_เกิดในประเทศไทย, =
ถ: อืม ครับ

ต: = มีการผลิตมีการจ้างงาน.

ถ: อาจารย์ครับถ้าเกิดเค้ามาสูบทรัพย์ากร, ในบ้านเรา, แต่ว่ามาถึงกาขยะกาออกอุตสาหกรรมเอาไว้อย่างนั้นจะคุ้มกัน
หรือฮะอาจารย์.

ต: อันนั้นเราดูนะครับเอ่อ::อุตสาหกรรมที่ให้การส่งเสริมนะฮะ เราดูแล้วนะฮะ (หัวเราะ)ว่าเป็นอุตสาหกรรมที่ไม่ได้มี
ทั้งกาขยะอะไรต่าง ๆ ไวนะครับ, แล้วก็มีเรื่องของมาตรการ, มาตรฐานสิ่งแวดล้อม, ซึ่งเราบังคับนะฮะ, ไม่ใช่=

ถ: ครับ

ต: = ของเรานะครับ, ของกรมแรงงานขอไทย!กรมโรงงานแล้วก็ [อะไร สถาบัน] อะไรนะครับอะไร [กรมค
ถ: ครับ กรมค

คุมมลพิษ
ต: [ใช่ครับ เพราะฉะนั้นมันมีคนดูแลแล้ว, เอ่อ เราคิดว่า, อุตสาหกรรมที่มานั้นะครับ, ที่เป็นลักษณะมาชุด,
มาดีนะฮะ, มาอะไรนี้มันหมดแล้วนะครับ. ส่วนใหญ่ก็จะเป็นมา::โอเคอาจจะมาใช้แรงงานนะครับ. แล้วก็มา
ประกอบแล้วค่อยขยับขึ้นนะฮะ, มีพื้นฐานความรู้เพิ่มมากขึ้นคนงานก็ต้องมี, ทักษะอะไรต่าง ๆ มากเพิ่มขึ้น, =

ถ: ครับ

- ต: = ทำอุตสาหกรรมที่ต้องใช้: ฝีมือมากเพิ่มขึ้น, เพราะฉะนั้นอันนี้คือสิ่งที่เรา: เรามอง, แล้วในระยะยาวต่อไปนี่คน=
- ถ: ครับ
- ต: = ไทยก็สามารถดู คุณ ชัย, ความรู้ นะคะ, แล้วก็การจัดการอะไรต่าง ๆ. แต่ถ้าไม่มีตัวอย่างให้เราดูเลยนะ, =
- ถ: ครับ
- ต: = บอกว่าคนไทยเริ่มทั้งหมดเลยนะ, เอ่อ: สมไม่คอยแน่ใจ, ว่าเราจะทำได้ นะครับ. ขณะนี้วิวัฒนาการเราก็คือ=
- ถ: ครับ
- ต: = ขึ้นเรื่อย ๆ นะครับ, จนกระทั่งเรา: สามารถทำการตลาดเองได้. สมมุติว่าเข้ามาลงทุนในบ้านเรา, ถ้า=
- ถ: ครับ อ้อ
- ต: = สมมุติว่ามาผลิตสินค้า: ขายในบ้านเรา นะคะ. อันนี้เรา: เราให้การดูแลตั้งแต่ต้นเราไม่เราไม่คอยยอมเท่าไร=
- ถ: ครับ
- ต: = เราสมัยก่อนเราบังคับช่วยซ้ำว่า, ยกตัวอย่างประกอบรถยนต์นะ, โรงประกอบรถยนต์ต้อง=
- ถ: อ้อม ครับ
- ต: = เป็นไทยนะ, เราพึ่งเลิกไปไม่นานนี้เองนะ. เราสมัยก่อนนั่นเรามี: เข็มงวดนะแล้วเราก็บอกว่า=
- ถ: อ้อม ครับ
- ต: = ของบางอย่างนี้คุณต้องใช้: ชิ้นส่วนในประเทศ, ไม่น้อยกว่าเท่านั้นเท่านั้น. เดียวนี้เราก็ยังบังคับบางส่วน=
- ถ: ครับ
- ต: = นะคะทางภาคเกษตรนะ. นมผงนี่: ก็ต้องใช้นมในประเทศเป็นต้นนะครับ. ถั่วเหลือง: คุณนำจากถั่ว=
- ถ: อ้อม ครับ
- ต: = เหลืองเข้าคุณต้องใช้ถั่วเหลืองในประเทศ, เพราะฉะนั้นมันก็มีไอ้สิ่งที่เราเรียกว่าเป็น: ตัวบังคับกลาย ๆ อยู่ในนั้นนะ
- ถ: ครับ
- ต: = แต่เราคิดว่า, ไอ้ตัวนั้นเนี่ย, ขณะนี้เนี่ย, อุตสาหกรรมที่มันข้ามชาติกันแล้วนะ, มันเพ่นพ่าน=
- ถ: อ้อม ครับ
- ต: = กันไปทั่วโลกแล้ว, ที่เราเรียกกันว่าโลกาภิวัตน์นี่นะ, เอ่อ ถ้าเราจะมาบอกว่าอันนี้คุณต้องอย่างนี้เนี่ย, ผม=
- ถ: ครับ
- ต: = ไม่แน่ใจว่าเค้าจะมาหรือป่าว .

ข้อมูลการสัมภาษณ์ ครั้งที่ 3 “กลยุทธ์”

ด: คุณอรุณคะยินดีต้อนรับเข้าสู่รายการค่ะ,ดีใจที่มาร่วมรายการกับเราวันนี้ค่ะ. ซึ่งวันนี้เราจะคุยกันเรื่องสำคัญมาก=

ค:

ชะ

ด: =ที่เคียวโซ่มัยคะคุณอรุณ. เรื่องของกลยุทธ์,แล้วก็การเอ่อบริการกับธุรกิจนี้คะ, มันจะมีหลักเกณฑ์อะไรมั๊ยคะ, แต่ก่อนที่ เราจะไปถึงหลักเกณฑ์ คงอยากจะให้,คุณผู้ชมได้รู้จักบริษัท เพอร์ฟอร์มา หน่อยได้มั๊ยคะ

ค:

ด: =จัดการ ทำอะไรคะ ให้บริการอะไร

ค: เอ่อ ::บริษัทเพอร์ฟอร์มานี้เป็นบริษัทอังกฤษคะรับ, แล้วเราก็ตั้งมาแล้วปีนี้เป็นปีที่ 25 นะคะ

ด:

อิมคะ

อังกฤษคะ

ค: ใช่ครับ, แล้วในเมืองไทยนี้เป็นปีที่สิบหก, เอ่อ:: บริการที่เราจะให้มันชะ, คือการที่จะเข้าไปเป็นที่ปรึกษาให้กับ=

ด:

อ้อคะ

คะ

ค: =บริษัทลูกค้า, ในการที่จะไป,ทำงานร่วมกับลูกค้าเนี่ย,ในการดูว่าเราจะทำยังไงได้บ้าง, ที่จะสามารถปรับปรุง=

ด:

อิม

คะ

ค: =คุณภาพของการบริการ,ให้สามารถ เอ่อเข้าใจความต้องการของลูกค้าแล้วตอบสนองความต้องการของลูกค้ามันได้ดีกว่า คู่แข่งขันของตัวเองทั้งหมด

ด:

[นั่นคือ ธุรกิจของเรา,

อ้อต้อง ตอบสนอง,] คือลูกค้าของเพอร์ฟอร์มานี้สามารถที่จะตอบสนองกับลูกค้าได้ดีกว่าคู่แข่งของเค้าในธุรกิจเดียวกัน.

ค: ไม่งั้นแล้วมันยากที่จะชนะ.

ด: ธุรกิจก็ยากที่จะชนะ,แล้วก็แทนที่จะเติบโตใหญ่ก็จะอยู่กับที่หรืออาจเล็กลงอะไรทำนองนี้คะ. ที่นี้ในเรื่องของ=

ค:

ครับครับ

ด: =การที่จะไปสู่::การบริการที่ดีเนี่ย,จะทำยังไงคะ, จะมีหลักเกณฑ์อะไรมั๊ยคะ?

ค: อันนี้เป็นเอ่อ::คำถามที่ผมคิดว่าหลากหลายผู้บริหารนี้จะสนใจนะชะ. ผมคิดว่าสิ่งแรกเลยที่เราต้องรู้ก็คือว่า, ไร้วัดผู้=

ด:

คะ

ค: =ประกอบการเองเนี่ยชะ, มีความตั้งใจจริงที่อยากจะทำให้คุณภาพการบริการของตัวเองเนี่ย, เหนือคู่แข่ง=

ด:

อิม

อิม

ต: = รีเปล่า. หรือเพียงเพียงแต่ปากพูด, แต่ใจจริงไม่พร้อมที่จะลงทุนเวลา, หรือว่าไม่พร้อมที่จะปรับเปลี่ยนวิธีการ=

ฉ: อิม อิม อิม

ต: = ทำงาน, เพราะว่าสิ่งที่เราจะปรับปรุงคุณภาพบริการมันไม่ใช่แค่อิมสวย ๆ นะคะ, มันต้องเข้าไปดูปัจจัยต่าง ๆ=

ฉ: อ้อ อิม

ต: = เยอะแยะไปหมดเลย. 7

ฉ: เพราะฉะนั้นเรียกว่าเป็นข้างในด้วย, เป็นบริการมากกว่าเพียงฉาบฉวยข้างนอก [หมั่นคำนึงสำคัญ
แล้วก็:]

ต: หลาย คนคิดว่าสิ่งที่เราจะปรับปรุงคุณภาพบริการเนี่ย, เพียงแต่ไป: จัดฝึกอบรมนะ, ให้มีการอบรมทางด้านการบริการ
แล้วก็แปลว่า บริการจะดีขึ้นตาม, ซึ่งไม่ใช่, นะคะ, แล้วก็การที่จะปรับปรุงคุณภาพมันเป็นกระบวนการซึ่งอาจจะใช้ระยะ
เวลาเป็นปี.

ฉ: อิม ไม่ใช่สั้น ๆ นะคะ, ไม่ใช่ว่าจะเปลี่ยนคนได้อย่างรวดเร็ว. 7

ต: ไม่ใช่. เพราะฉะนั้นมันก็จะมีความคิดนะ, ผมได้
เตรียมชาร์ทไว้วันหนึ่ง, ผมจะเอาชาร์ทนี้มาช่วยประกอบ, ในการที่จะเออบอกว่ามันจะต้องใช้อะไรบ้าง. 7

ฉ: แหมดีค่ะ

ต: เคี้ยวคิดฉันช่วยยกไว้ นะคะ. 7

ฉ: ครับผม, ขอบคุณครับ. ถ้าเราจะดูนะ, ทางด้านขวาสุด คือผล, ผลลัพธ์เลยนะ, =

ฉ: ค่ะ ค่ะ

ต: = เราคงต้องยอมรับว่าผู้ประกอบการทุกรายนะ, สิ่งที่ตัวเองสนใจก็คือเรื่องเกี่ยวกับการที่เราจะทำยังไงที่จะ, เพิ่มราย
ได้ของตัวเอง, ทำยังไงที่จะทำให้เรามีผลกำไรที่เพิ่มขึ้น, อันนั้นคือสิ่งที่ทุก ๆ คนนี้จะคิด, ทีนี้ถ้าเราจะนั่งมองเนี่ย, มันก็จะมี=

ฉ: อิม

ต: = กลยุทธ์หลาย ๆ แบบ, เช่น ทำยังไงที่จะทำให้ต้นทุนต่ำที่สุด, แต่ถ้าบีบต้นทุนหละ, ไปถึงจุดหนึ่งแล้วมันบีบมาก=

ฉ: ค่ะ อิม

ต: = กว่านั้นไม่ได้

ฉ: เคี้ยวไม่ให้ใช้โทรศัพท์ เคี้ยว [ก็ไม่ให้เปิดแอร์

ต: นะคะซึ่งในที่สุดแล้ว มันจะเอ่อ เกิดผลกระทบเชิงลบด้วยซ้ำไป, นะครับ, ต่อการที่=

ฉ: อือค่ะ

ต: = ลูกค้าจะไม่ได้รับความสะดวก, นะคะ, คนบางที่อาจจะไม่มีขวัญกำลังใจที่อยากจะทำงาน, ส่วนการเทรด=

ฉ: อิม อิมค่ะ

ต: = ครอสนี้การลดค่าใช้จ่ายที่อาจจะไม่ใช่ทางนะ, เพราะฉะนั้นในกระบวนการของการที่จะให้บริษัทต่าง ๆ

ฉ: อิม

ค: = เนี่ย, มีรายได้อันนี้และมีกำไร, ที่มากขึ้น, ในระยะยาว ผมต้องย้ำตรงนี้นะคะ }
 ฉ: ค่ะ } แล้วที่ทุนอรุณยั้งดีมีมากทีเดียว
 ค: ไม่ใช่ว่าตัวค่าใช้จ่ายอย่างเดียวกันแล้วจะทำให้ได้กำไรดี มีหลายคนคงจะงงมากเลยนะคะ }
 ฉ: ไม่ใช่, } ซึ่งมันชอร์ทเทอมมาก ๆ, มันมันมัน } ระยะสั้น, นะคะ. ถ้าเรา=
 ฉ: อ้อ ส่ะ.

ค: = จะดูตัวเองในระยะยาวเนี่ย, สำคัญก็คือว่า, เราจะนั่งมองว่า, ทำอย่างไรที่จะทำให้มีรายได้ในระยะยาวแล้วก็มีกำไร=

ฉ: ค่ะ
 ค: = ได้ดีขึ้น. จุดเริ่มต้นนะคะ }
 ฉ: ค่ะ } เริ่มตรงไหนคะ
 ค: } คงต้องมาดูตรงนี้นะคะ, ทางซ้ายสุดนี้นะคะ, ถ้าเรา=
 ฉ: } อ้อค่ะ } อ้อค่ะ

ค: = [จะมานั่ง]
 ฉ: [นี้ท้ายสุด] คือรายได้และกำไรเนี่ย. }
 ค: } นั่นคือผลลัพธ์, นั่นคือผลลัพธ์ }
 ฉ: } เอ่อ แต่กว่าจะมานั่ง, [ผู้ต้องผ่านขั้นตอนนี้, ค่ะ]
 ค: } มันมีอะไรเยอะแยะ] อันนี้

คือสิ่งที่เราเรียกว่าเอ่อ เป็นเซอร์วิส พรอฟฟิทเชนนะคะ, เป็นการที่จะมานั่งดูว่า, ไอ้บริษัทซักบริษัทหนึ่งเนี่ย, =
 ฉ: อิม ค่ะ

ค: = สามารถที่จะไปออฟฟิศหรือว่าไปทำให้, ไอ้ผลประโยชน์ของตัวเองได้ได้สูงสุด, ได้อย่างไร, มัน=
 ฉ: อิม ได้อย่างไร

ค: = ก็ต้องเริ่มต้นที่ภาวะของการเป็นผู้นำ }
 ฉ: } ผู้นำ, ใครคือผู้นำคะ?

ค: ผู้นำอาจเป็นตัวเก่าแก่, นะคะ, อาจจะเป็นกรรมการผู้จัดการ, นะคะ, คือผู้ที่จะเป็นผู้ที่ตัดสินใจสูงสุดขององค์กร=
 ฉ: อิม ค่ะ

นั่น ๆ นะคะ. ในความเอ่อผู้นำคนเนี่ยนะคะ, ถ้าคิดว่า, การบริการความพอใจของลูกค้าเป็นสิ่งสำคัญ, นะคะ, ถ้า=
 ฉ: อิม ค่ะ

ค: = คิดนะคะ, แล้วเชื่อมั่นจริง ๆ ว่ามันจะเป็นตัวหนึ่งที่จะทำให้บริษัทของตัวเองประสบความสำเร็จระยะยาว, ตัวเอง=
 ฉ: อิม อิม

ค: = พร้อมหรือเปล่า, นะคะ, ที่จะไปนั่งดูว่า, แล้วขั้นล่ะจะต้องมีพฤติกรรมต่าง ๆ ที่จะช่วยให้ลูกค้าทีมของชั้น, ได้เข้า=
 ฉ: อิม

ต: = ใจในสิ่งที่ลูกค้าต้องการ.

ถ: ค่ะ. โอ้โฮ! ต้องดูพฤติกรรมของตัวเอง ด้วยเหอคะ

ต: พฤติกรรมของตัวเอง นะคะ, เพราะถ้าตัวเองบอกเสีย! เธอไปบริการเค้าสิ, แต่การกระทำ=

ถ: อืมหืม

ต: = ของตัวเองสวนกันเลย, คิดว่าลูกทีมอยากจะทำมั้ยะ, คงไม่อยากหรอก [เพราะตัวเองคงเป็น]
ถ: อืม อืมค่ะ [หรือเอาตัวอย่าง] ที่ไม่คื

ของนายมา.

ต: หรืออาจจะเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีของนาย, นะคะ. เพราะการหายใจเข้าออก, พฤติกรรมต่าง ๆ ของผู้นำนี่, ตลอด
ระยะเวลา, ต้องสะท้อนว่าชั้นเอาลูกค้าเป็นเป็นอันดับหนึ่งในการตัดสินใจแล้ว.

ถ: โอ้โฮ! คุณอรุณข้าว่า, ตลอดระยะเวลาตลอดเลขทั้ง 24 ชั่วโมง

ต: สะตลอดระยะเวลา, ไม่ใช่ว่า ฉาบฉวยเลขนะคะ, หายใจเข้าออกนี่คือ โดเมอรัฟิรส์เลข, นะคะ, ถ้าไม่ได้สามารถมีพฤติ
กรรมตรงนี้ได้ อันนี้ลูกทีมทั้งทีมจะไม่เชื่อ

ถ: เรียกว่าทั้งหลับและตื่นเลขนะคะ, บางทีหลับก็ต้องฝันว่าอยากจะทำ=

ต: = เกิดภาพที่ดีที่สุด.

ต: การกระทำของตัวเองจะต้องสะท้อนตรงนั้น. แล้วพฤติกรรมของผู้นำอีกอย่างก็คือ ไม่ใช่แค่ว่าตัว=

ถ: อ้อค่ะ

ต: =เองทำเป็นตัวอย่างนะคะ, ตัวเองต้องพร้อมที่จะลงทุนในเชิงของระยะเวลา, เอาในการที่จะไป, ใ้ช้ลูกทีม, =

ถ: ค่ะ อืม

ต: = กระตุ้นลูกทีม, สร้างให้ลูกทีมเกิดความกระจ่างว่าไอ้ความพอใจของลูกค้ามันสำคัญแค่ไหนต่อตัวเองและต่อบริษัท

ถ: อืม
ใช่นั่งฝืนอยู่อย่างเดียว ต้องกระทำด้วย, ต้องให้เวลาด้วย, โอ้โฮค่ะ

ต: ถูกต้องครับ, ถ้าไม่ทำตรงนั้นนี่นะคะ, ชากที่จะเกิดการเปลี่ยนแปลง, นี่เป็นเรื่องของตัวผู้นำนะคะ, เสร็จแล้วตัวเองจะต้อง
ใช้เวลามหาศาลในการที่จะดูว่า, มันต้องปรับทิศทางขององค์กรอย่างไรบ้าง, ในการไปสู่ความเป็นผู้นำ, พูดยาย ๆ
คือสิ่งที่ตัวเองจะต้องมานั่งพิจารณาถึงก็คือ, ไอ้ระบบที่ชั้นคอนการทำงานในปัจจุบันเนี่ย, มันสะดวกมั้ยะ,
กระบวนการแล้วก็การสนับสนุนให้ลูกทีมของตัวเอง ทำงานได้ดีนี่, เราได้มีสนับสนุนเพิ่มเติมที่แล้ววียัง,
อุปกรณ์เค้าครบมั้ยะ, บรรยากาศในการทำงานเป็นยังไง, สถานะการเป็นผู้นำทั้งหลายเหล่านี้ =

ถ: ค่ะ อืม อืม

ค: = ที่พูดนี้จะมี, มี, มี, มีผลกระทบโดยตรงเลขนะครบต่อคุณภาพการบริการ
 ฉ: } คุณอรุณคะ, ขณะเดียวกัน
 นี้ส่วนใหญ่นี้เจ้านาย:, หรือว่าคนที่ เป็น, ผู้เริ่มต้นเป็นฟาวเดอร์เป็นคนที:, เอ่อคิดบริษัทขึ้นมาเนี่ยคะเป็น
 คนที่สร้างบริษัทขึ้นมากับมือนี้, ส่วนใหญ่จะมองเข้าข้างตัวเอง เป็นไปได้มั๊ยคะว่าฉันให้คุณไปแล้วฉันมีทุกอย่าง

ค: เป็นไปได้ เป็นไปได้

ฉ: แล้วจะทำยังไงล่ะคะสำหรับคนเหล่านี้.
 ค: } ตรงนี้เนี่ยนะฮะ, ผมจะเรียกว่าถ้าตัวเองเข้าข้างตัวเองไปเนี่ยนะฮะ,

ฉ: มันก็เหมือนกับว่า
ใช้คะมองไม่เห็น ว่ายังขาดอะไร

ค: ไม่เห็นอะไร, ถ้าเป็นแบบนี้องค์กรเหล่านี้, แก่ยาก
 ฉ: } อาจจะเล็กลง

ค: นะฮะจะค่อยๆ เอ่อ:: กลายพันธุ์ ว่าอย่างนั้นเออะครับ. กลายพันธุ์, ค่อย ๆ เล็กลง, นะฮะ เอ่อ เพราะว่าเราไม่รับเงฮะ,
 ฉ: เพราะงั้นอย่ามองเข้าข้างตัวเอง

ค:= เราไม่รับนะฮะ, คนเดียวเท่านั้นนี่ฮะที่จะบอกได้ว่าองค์กรของเราบริษัทของเราเนี่ย, ดีพอแล้วริ้ง, คือลูกค้า. =

ค:= ถ้าไม่ใช่ลูกค้าบอกเราเนี่ยแล้วเราเข้าข้างตัวเองเนี่ยนะฮะ, อันนั้นจะเป็น, เอ่อฐานแรกของความ, ถดถอยผมว่าอย่างนั้นดีกว่า.

ฉ: อืมคะ, เพราะฉะนั้นลูกค้านี่จะเป็นกระจกสะท้อนแล้วจะทำไงคะที่จะได้ข้อมูลจากลูกค้า.

ค: โอเคนะฮะ, ซึ่งไอ้เรื่องเรื่องเกี่ยวกับข้อมูลพวกนี้เนี่ยฮะ, มันสามารถที่จะถามตั้งแต่คนที่อยู่ระดับปฏิบัติการ, =

ฉ: คะ อืม

ค:=จริง ๆ คนที่คิดกับลูกค้าไม่ใช่ตัวถ่วงถ่วงนะฮะ

ฉ: แล้วเป็นใคร ล่ะคะ

ค: มันจะเป็นคนอื่นซึ่งจะเป็นลูกจ้าง, อาจจะเป็นเจ้าหน้าที่ในภัตตาคาร, ทีเสิร์ฟของ, ทีออเดอร์, นะฮะ, ทีลานจอด, หรือที่
 ไหนก็แล้วแต่, เค้าได้ยื่นสิ่งที่ลูกค้าพูดคอมเมนต์เลขหรือ คอมเพลน.

ฉ: ถ้าเป็นธนาคารก็อาจจะอยู่หน้า, ไอ้ตรงวินโดว์นะฮะ, ทีหน้าต่าง.
 ค: } ฮะข้อแรก, ฮะ. ข้อที่สอง, เราเองนะสามารถแทนที่จะอยู่

แต่ในออฟฟิศ, ใช้เวลาเยอะๆ ไปคุยกับลูกค้าสิครับ ทักทายลูกค้า, นะฮะ, คุยกับลูกค้า
 ฉ: อย่าอยู่บนหอคอยงาข้าง ขอให้สัมพันธ์กับลูกค้าให้มาก

ต: บริการเป็นยังไง อยากให้ปรับปรุงตรงไหน, ตรงนี้จะนำเราไปสู่ ไอ้ ๆ ๆ ๆ สิ่งที่เป็นคุณภาพของการบริการที่ดีขึ้น, นะฮะ, เอาล่ะ!นี่คือความเป็นผู้นำ, หน้าที่ของการเป็นผู้นำก็คือว่าทำตัวเป็นตัวอย่าง, แล้วพยายามที่จะหา:=-

ถ: ค่ะ ค่ะ อืม

ต:=สิ่งต่างๆที่จะช่วยลูกทีม,ให้สามารถทำงานของตัวเองได้ดีขึ้น, บริการลูกค้าได้ดีขึ้น.

ถ: เครื่องไม้เครื่องมือทั้งหลาย. ต้อง

ต: ครอบคลุม,นะครับ. ซึ่งถ้าเราสามารถทำตรงนั้นได้,ก็แปลว่ามันจะมีส่วนที่สอง, คนของเราเองจะมีความมุ่งมั่นมากขึ้น,นะฮะ, แล้วก็ผลงานของพนักงานก็จะดีขึ้น,จากการที่เราเป็นตัวอย่าง,และเราเป็น โค้ชที่ดี,นะฮะ. เพราะฉะนั้น, ไอ้การที่เราจะทำให้พนักงานนั้นมีความมุ่งมั่นแล้วก็มีผลงาน, ค่ะขึ้นนี่นะฮะ. มันไม่ได้เกิดขึ้นเองโดยอุบัติเหตุ นะครับ, สิ่งที่=

ถ: ค่ะ

ต:=สำคัญคือเราเองในฐานะเป็นผู้นำ,นะฮะ, จะต้องหมั่นที่จะสร้างบรรยากาศในการทำงาน, แล้วเสริมให้ทุกคนทำงานเป็นทีม. เพราะในบริษัทอาจจะใหญ่ อาจจะเล็ก, มีหลายๆฝ่ายแน่, เดี่ยวกองการเงิน,เดี่ยวฝ่ายตลาด, เดี่ยวฝ่ายผลิต,หรืออะไรก็แล้วแต่,นะฮะ บ่อยครั้งแต่ละหน่วยย่อยๆในบริษัทเนี่ย, จะมีสิ่งที่ผมเรียกว่าเป็นความต้องการเฉพาะตัวของหน่วย, งานซึ่งบางทีขัดกันสมยกตัวอย่าง, ไอ้กองการเอ่อกองการเงิน,กับฝ่ายขาย ฝ่ายการตลาด, ขัดกันมัยฮะ

ถ: ค่ะ ฝ่ายการเงินไม่

ค่ออยากให้อำนาจเงินในมัยฮะ.

ถ: หรือไม่ค่อยอยากที่จะคล้าย ๆ กับเอื้อเครดิตมากขึ้นหรืออะไรขึ้นนะฮะเพราะว่ามันบอก ว่ามองเสียหาย, กับบริษัท. แต่ฝ่าย ที่ไปอยู่กับฝ่ายตลาดบอกว่าน่าจะให้อีกหน่อย

ถ: อืม ค่ะ ฝ่ายขายบอกว่าให้เค้าอีกหน่อยนะ, ไม่งั้นเค้าไม่ซื้อนะ

ต : ใช่มัยฮะ. หรือฝ่ายเอ่อ=เอ่อ โทษที่อาจจะต้องยกกองการเงินบ่อยนะฮะ. เช่นฝ่ายกองการเงินกับฝ่ายผลิต, ฝ่ายผลิตเค้าก็อยากจะทำผลิตสินค้า ของเค้าให้ได้, แต่บางครั้งฝ่ายฝ่ายการเงินก็ดูว่าเฮ้ย!คอสท์มันสูงเกินไปแล้วนะ. หรือแม้แต่ฝ่ายผลิตกับฝ่ายขาย, ไอ้ฝ่ายขายนี่ไปฟังลูกค้ามาอยากจะทำอะไรจะปรับปรุง, นะฮะ, แต่ฝ่ายผลิตบอกไม่ได้ชั้นมีแผนละ-แผนการผลิต

ถ: อืม

ต:= ระยะเวลา, ถ้าไปปรับแต่งอย่างโน้นอย่างนี้แผนการผลิต ก็แค่มด นะฮะ.ก็แปลว่าแต่ละหน่วยงานนี้, เป็นไปได้ว่ามี=

ถ: ทั้งหมดเลย

ต:= สิ่งของตัวเองคิดว่าสำคัญที่ไม่ตรงกัน, นะฮะ, ดังนั้นสิ่งที่สำคัญก็คือทำอย่างไรที่จะให้ทุกฝ่ายเข้าใจว่า,เราอยู่เรือลำด=

ถ: อืม

ต:= เกี่ยวกันนะฮะ, ทำอย่างไรที่แต่ละคนจะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน,ในการนำไปสู่การที่จะสร้างให้เกิดความพอใจลูกค้า.

ข้อมูลการสัมภาษณ์ วันที่ 4 “เทศกิจ”

ถ : สวัสดีค่ะ.

ต : สวัสดีครับ. สวัสดีครับท่านผู้ชมครับ.

ถ : จริง ๆ แล้ว..หลายคนก็ยังไม่คุ้นเคยเหมือนกันนะคะใน..อำนาจหน้าที่ของสำนักเทศกิจกลางกับ_เจ้าหน้าที่เทศกิจตามเขตต่าง ๆ. มันยังงัยคะ, เทศกิจแต่ละเขตนี้เค้าจะขึ้นตรงกับท่าน ผอ. เลย์รีเปล่าคะ?

ต :

คืออันนี้จะขอ..เรียนนะคะ, อันนี้เพื่อทำความเข้าใจพื้นฐานนะคะว่า, คือเทศกิจเนี่ย, คำเป็นคำรวม [นะสะ] =

ถ :

ค่ะ

ต : =เทศกิจของกรุงเทพมหานครนั้นเนี่ยเรามี..ในระดับ, สำนัก, สำนักเทศกิจเนี่ยนะสะ. เทียบเป็นหน่วยงานก็..ถ้าจะเทียบกับทาง..ของส่วนราชการอื่น ๆ ก็เป็นลักษณะเหมือนหน่วยงานระดับกรม นะสะ แล้วก็..จะมีหน่วย=

ถ :

อ้อ

ต : =งานในระดับเขต นะสะที่เราจะได้..เราจะได้ยินได้ฟังเรียกว่ามีเทศกิจเขตนั้นเขตนี้เนี่ย, ก็จะมีใน=

ถ :

ค่ะ

ต : =ระดับของสำนัก, แล้วก็ระดับ, เออเขตทั้ง 50 เขต นะสะ, ซึ่ง เออ หน่วยงานของในระดับสำนักเทศกิจ=

ถ :

ค่ะ

ต : =กรุงเทพมหานครเนี่ย, ลักษณะงานนี้คือจะเป็นลักษณะเป็น..เออ ลักษณะเหมือนกับเป็นหน่วยงานสต๊าฟนี่นะสะ, คือเป็นหน่วยงานซึ่ง_อยู่ในฝ่ายดำเนินการ นะครับจะเป็นจะเป็นเกี่ยวข้องกับเรื่องหลักการนะครับ อ่า=

ถ :

อ้อ คุณแผน

ค่ะ

ต : =เรื่องการนำนโยบายของผู้บริหารเนี่ย, เออไปสู่การปฏิบัติ, นะครับในการเป็นศูนย์รวมในการประสานงาน, นะครับ.=

ถ :

ค่ะ

ต : =แล้วก็..นอกจากทำงานในระดับสต๊าฟแล้วเนี่ย, ทางสำนักเทศกิจเองเนี่ย, เราก็อาจจะไปมีบทบาท, นะสะ, เป็นในลักษณะไลน์ได้เหมือนกัน. ในกรณีนี้ เออ สมมุติว่าสำนักงานเขตใดสำนักงานเขตหนึ่งเนี่ย, เขาเกิดมีการ=

ถ :

อิม

ต : =รณรงค์ใหญ่อะไรขึ้นมาเนี่ย [แล้วต้องการกำลัง,

ถ :

อันนี้จะเข้าไป] ช่วยล่ะ

ต : เค้า, ร้องขอมา, นะครับ. อันนี้เราก็จะเอา กำลังเข้าไปช่วยเหลือเฉพาะกิจ(กระแอม)นั้นเนี่ยนะครับ

ถ :

ค่ะ. ตอนนี้อยู่เทศกิจเออแค่ไหนในกรุงเทพฯคะ.

ต : ในกรุงเทพมหานครเนี่ยจะมีเทศกิจเอ่อ.. ของทั้งสำนักและของเขตห้าสิบเขตเนี่ย, ประมาณ.. สาม.. พันกว่าคน

ถ :

เค้าก็คอยดูแลเรื่องของ.. อ่าการจัดระเบียบแม้คำเป็นส่วนใหญ่ออย่างนั้นถูกมั๊ยคะ?

ต : ครับคือ:: เทศกิจเนี่ยนะซะที่จริงอ่า:: เราใช้คำนี้กันมาหลายปีแล้วเนี่ย ที่จริงแล้วถ้าพูดถึงใน, ตัว: อำนาจหน้าที่=

ถ : ค่ะ

ต : =จริงๆ แล้วเนี่ย, ก็คือ, เจ้าหน้าที่ซึ่ง, หรือหน่วยงานที่จะดูแล, บังคับการ, ให้เป็นไปตามกฎหมายและข้อบัญญัติต่าง ๆ ที่ใช้อยู่ในกรุงเทพ มหานคร . ส่วนใหญ่พูดง่าย ๆ ก็คือ, เป็นเรื่องของ:: การช่วยดูแลบังคับการ, ให้::

ถ : ค่ะ

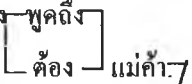
ต : =เกิดความ:: เป็นระเบียบเรียบร้อย, ในเขตกรุงเทพมหานครเนี่ย, นะครับและกฎหมายซึ่งเป็นอำนาจหน้าที่=

ถ : อ้อค่ะ

ต : =ของกรุงเทพมหานคร, นะครับ. อันนี้ก็:: หลายเรื่องครับ ไม่ใช่แต่เรื่อง จักรเย็บความเรียบร้อยอย่างเดียว=

ถ : ค่ะ (หัวเราะ)

ต : = แต่ส่วนใหญ่คนเราจะมองเห็นว่าถ้าพูดถึงเทศกิจก็ต้อง

ถ :

ต : ต้องแม่ค้า, เพราะเป็นสิ่งที่เค้าเห็น=

ถ : ใช่.

ต : = ใกล้เคียง. จริง ๆ แล้วก็ยังมีเรื่องเกี่ยวกับทางด้าน:: ที่ทางเทศกิจต้องดูแลอยู่หลายเรื่อง,

ถ : ค่ะ [ความปลอดภัยนี้ต้อง

ดูแลอยู่เหมือนกัน.

ต : แต่จริง ๆ อันนั้นก็เป็นส่วนหนึ่งที่::, ทา-ทางเราก็คงดูแลให้แก่พี่น้องประชาชนอยู่. เอ่อเป็นกำลังเสริมทาง=

ถ : ค่ะ

ต : ด้านจราจร, นะครับ. เรื่องการดำเนินคดีทางด้านอาคารต่าง ๆ นะครับ. เรื่องเกี่ยวกับทางด้านเอ่อ:: สาธารณภัย=

ถ : อ้อ! ใช่ ค่ะ

ต : =เรื่องเกี่ยวกับช่วยเหลือนักท่องเที่ยว, อะไรต่าง ๆ นั้นะครับ. การประกอบกิจการต่างๆ ที่อาจก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญ. ถ้าพูดไปแล้วค่อนข้างจะกว้าง มากเลยนะซะเพราะว่า เรา, เรา, เอ่อ เรามองว่ากฎหมายและ=

ถ : ค่ะ

ต : =และข้อบัญญัติที่ใช้ในเขตกรุงเทพมหานครเนี่ย, มีอยู่มากมายหลาย::, หลาย 10 ฉบับทีเดียวนะครับ. [

ถ : ค่ะ ที่นี้ขอยก

จะให้ท่านรองอธิบดีว่าปัญหาที่เกิดขึ้นกับอ่า:: ผู้ค้าแถว ๆ คลองถมกับ, เทศกิจเองเนี่ยนะคะคุณผู้ชมสงสัยว่าเอ๊ะเวลามีปัญหาเกิดขึ้นเนี่ยแม่ค้า:: กับเทศกิจจะต้องมีปัญหาซึ่งกันและกันตลอดเลย. เอากรณีนี้ก่อนอธิบดีก่อนเพราะบนหน้าหนังสือพิมพ์เค้าก็บอกว่าเทศกิจเนี่ย, ไปรังแกแม่ค้า, อาจจะไป, โคนของที่เอ่อ:: อวัยวะบางส่วนของสุภาพสตรี. ทางแม่ค้าก็บอกว่าทางด้านของเอ่อเพราะพวกเค้าเนี่ยไป:: กวักขันเงินไป, ก็เลขต้องออกมาปกป้องสิทธิของตัวเอง. นี่มันยัง ینگกันคะเรื่องนี้.

ต: กรณีเรื่องเกี่ยวกับผู้ดำเนินชะงับกับเทศกัจฉะ, เป็นเรื่องที่จะจริงก็มีมาช้านานแล้วนะครับ. ที่จริงคือที่ไหนที่มี
เอ่อ การดำเนิน: เอ่อ กิจการบางอย่างนะชะงับการค้าขายการอะไรก็แล้วแต่. เอ่อ: แล้วที่นั่นต้องมีการดูแลให้ให้อยู่ใน
กรอบของกฎหมาย, เพื่อให้การดำเนินการของบุคคลนั้น, หรือจะเป็นนิติบุคคลก็ตาม ไม่ไปกระทบกระทั่ง=

ฉ:

คะ

ต: =สิทธิส่วนบุคคลอื่น, หรือไปละเมิดทำให้บุคคลอื่น,เดือดร้อนเสียหาย.

ฉ:

ที่มักจะใช้คำว่าจัดระเบียบ.

ต: หรือไป ละเมิดกฎหมาย, นะครับ. ตรงนั้นเนี่ย, เพราะฉะนั้นจึงต้องมีการ,ดูแลจัดระเบียบควบคุมให้อยู่ในกฎหมาย
ตลอด, เพราะฉะนั้นเราจึงเห็นว่าเรื่องที่เกี่ยวข้อง, แม้คำคดีเทศกัจฉะสมัยก่อนเรียกว่าตำรวจเทศกัจฉะโรยอย่างนี้
ชะ ก็จะมีอยู่เสมอ นะครับ. ทีนี้, เอ่อ: ในในลักษณะเรื่องราวบางครั้งบางคราวนี้, ก็อาจจะมีเหตุที่กระทบ=

ฉ:

คะ

ต: =กระทั่งกันนะชะรุนแรงบ้างอะไรบ้าง. ทีนี้ว่าในผมเชื่อว่าในปัจจุบันนี้นะครับในปัจจุบันเนี่ย, เอ่อ: ใน
ลักษณะการของ เอ่อ:เทศกัจฉะหรือเจ้าหน้าที่ต่างๆเนี่ย ที่จะเข้าไปตั้ง:ตั้งออกตั้งใจทำร้าย, หรือไป เอ่อ:เอ่อ:=

ฉ:

คะ

ต: =กระทำอะไรที่เป็นข่าวอย่างนี้นะชะ มัน, มันไม่น่าจะเกิดขึ้นแล้วนะครับ, เพราะว่า เอ่อ, เอ่อ: ใน, ใน=

ฉ:

คะ

ต: =ทุกวันนี้เราก็จะเห็นได้ว่าทาง, ทางราชเองหรือทางกรุงเทพมหานครเองเราก็ได้มีการกวาดล้างดูแลอบรม, นะ
ครับ. อำกวาดล้างเอาใจใส่ทุกระดับชั้น.

ฉ: คะ แล้วเรื่องที่เกิดขึ้นนี้:, ทางสำนักได้ลงไปตรวจสอบด้วยมั๊ยคะ?

ต: เอ่อในกรณี:ที่เกิดขึ้นที่:,.

ฉ:

คลองถม

ต: คลองถมเมื่อ:เรีวๆ นี้เองนี้ทางสำนักเราก็:ได้เข้าไปติดตามเหตุการณ์นะครับแล้วก็เอ่อทางเขตเองก็ได้:
รายงานแจ้งมา ให้ทราบด้วยนะชะ ซึ่ง:เอ่อสรุปเอ่อ: ผลการดำเนินการทั้งทางด้านคดี =และทั้งทาง
ด้านการที่มีการ แจ้งความกันนะชะ, คือ:เนื่องจากในวันที่เข้าไปตรวจแล้วก็จัดระเบียบความเรียบร้อย
ของสำนักงานเขตป้อมปราบศัตรูพ่าย ใน, ในวันอาทิตย์ที่ผ่านมาเนี่ยก็ได้มีการดำเนินการตาม: แผนงาน=

ฉ:

คะ

ต: =ตามปกตินะนะครับเพื่อที่จะดูแลให้:เอ่อในย่านนี้นะเป็นระเบียบเรียบร้อย, [ทางด้านถนนราช-
ฉ: ไม่รู้จักถ้าทางเท้า] ไม่อะไรอย่างนี้

ต: ทางราชปรารภอะไร เนี่ยนะชะ ถ้าเกิดรายไหนที่จะละเมิดกติกา, ก็ต้องมีการดำเนินการจับกุมดำเนินคดีตามกฎหมาย

ฉ:

ที่นี้

ต: [ที่บ่อ] ว่าจับนี้ทำยังไงคะ ยึด ยึดของไปเลย หรือว่ายังไงคะ

ค: (หัวเราะ) ที่นี้ก็มี, มี, มีผู้ค้าบางท่านเนี่ยก็:ก็ละเมิดกติกานะฮะ,วันนั้นก็มีการจับกุมกัน. ที่นี้,
เอ่อ:: ทางสำนักงานเขตป้อมปราบศัตรูพ่ายเนี่ย วันนั้นเนี่ย, เอ่อ:: ทั้งผู้รายงานเขต, ทั้งผู้=

ฉ: ค่ะ ค่ะ

ค: =รายงานเขตเอง, ทั้ง, ทั้งเจ้า=พนักงานตำรวจนะครับ, ทางท่านผู้กำกับสน.พลับพลาไชยเนี่ย แล้วก็กำลัง
เจ้าหน้าที่ ก็ได้เข้าไปร่วมกันดำเนินการ. ผมเองก็ได้ตรวจสอบดูจาก จากเทปบันทึกภาพซึ่งทางสำนักงานเขตป้อมปราบศัตรู
พ่ายได้ให้เจ้าหน้าที่บันทึกไว้ด้วยนี่นะครับ. ก็เท่าที่เห็นใน, ในเทปบันทึกภาพ, ก็เห็นว่าทางเจ้าหน้าที่ก็ได้ดำเนินการ ตาม
ขั้นตอนมีการประชาสัมพันธ์

ฉ: [บอกแล้ว]

ค: เอ่อ::มีการประชาสัมพันธ์ชัดเจนนะครับ, เอ่อ::แล้วก็ทั้งล่วงหน้า ก่อนวันนั้นด้วย. แล้วก็ในวันนั้น,
แล้วก็ในขณะที่:เอ่อ::เข้าไปดำเนินการจับกุมก็ได้ทำตามระเบียบ,ตามวิธีการบันทึกจับกุมอะไรต่าง ๆ

ฉ: [ถูกต้องนะฮะ] [อำนาจในการ] จับกุมเนี่ย, ถ้าตามขั้นตอนเนี่ยจะต้องบอก, บอกประชาสัมพันธ์ก่อน,
หลังจากนั้นจะมีหนังสือแจ้งไปยังแม่ค้า, ถูกต้องมั๊ยคะ?

ค: คือคือเรามีการประชาสัมพันธ์ล่วงหน้าแล้ว, และในวันนั้นเนี่ยก็ยังมีการประชาสัมพันธ์ด้วยนะครับ. แล้วเมื่อยังมีการ
ละเมิดอยู่ทางเจ้าหน้าที่ก็จะต้องดำเนินการตามกฎหมาย. ที่นี้เอ่อ::จากภาพวิดีโอที่, ที่, ที่ทางสำนักงานเขตส่งมาให้
ดู, นะครับก็เห็นว่า, เป็นลักษณะของ, ไม่มีลักษณะที่เห็นว่าเจ้าหน้าที่เข้าไป::

ฉ: ค่ะ [ลวนลาม] [ลวนลาม หรือว่าไปทำ]

ค: อนุจารณะฮะมันไม่เห็นภาพนั้น.

ฉ: ที่นี้ขอความรู้หน่อยค่ะเวลาที่เทศกิจไปตรวจตราอย่างนี้, ถ้าสมมุติพบว่ามีผู้ละเมิดหรือว่าเอ่อ::, ไม่ทำตามกติกา, ถ้า
จะยกของไปเลยอันนี้เป็นขั้นตอนที่ถูกต้องอยู่แล้วใช่มั๊ยคะ.

ค: คือ เอ่อ::กราบเรียนนิตินึงนะฮะว่า, วิธีการปฏิบัติงานของเทศกิจเนี่ย, ในอง-เอ่อ::ของกรุงเทพมหานครเรานั้น=

ฉ: ค่ะ

ค: = เนี่ย.เราก็มีระเบียบเกี่ยวกับคดี, นะครับเช่นเดียวกับท่านคงเคยได้ยินว่าทางตำรวจก็มีระเบียบ [เกี่ยวกับคดี] =
ฉ: อืม [ค่ะในการจับกุม]

ค: =คือจะต้องมีการ, เอ่อ::แจ้งว่าเค้ากระทำผิดคนะ เอ่อ, แล้วก็จะต้องถูกจับกุมจะต้องชำระค่าปรับอะไร, คือจะมีการ=

ฉ: ค่ะ

ค: =แจ้งมีการอะไร, บอกข้อหาทุกอย่าง. แล้วก็ดำเนินการไปตามนั้นตามขั้นตอน. มีการบันทึกการจับกุม ว่ายึด=

ฉ: ค่ะ

ค: =อะไร ไปข้างเป็นของกลาง, นะครับ,จะข้อหาอย่างไร, แล้วก็ต้องเปรียบเทียบปรับที่ไหน, อะไรต่าง ๆ, ซึ่งทุกอย่าง=

ฉ: อืม

จ:= เป็นค่าอาหาร, อันนั้นอันนั้นเราก็ไม่มีบุญคุณต่อกัน, ไม่มีความรู้สึกว่า, ใครมีบารมีเหนือใคร, แต่อาจารย์ศ, ผม, จะเล่าให้อาจารย์ฟังในเมื่ออาจารย์ถามมาตรงนี้, ผมนั่งสังเกตดูงานเลี้ยงในช่วงห้าเดือนหกเดือน, ก่อนที่เราจะได้สว.ครบสองร้อยคนแล้วทำงาน, ผมคิดว่ามันมีหน้าที่มโหฬารนะ, ก็คือว่าเมื่อเลี้ยงกันบ่อยแทบทุกวัน, มันจะมีบางคนที่ไปครั้ง=

ย: อิม

จ:= เดียวแล้วบอกไอ้แบบนี้ไม่ชอบ, ไม่ไป, จะมีบางคนไปอีกครั้งหนึ่งไม่ชอบ, ไม่ไป. มันเป็นการ, ร้อน, กระจุก, เอาคนมางานเลี้ยงแล้วก็, ฝืดช้า, ประเภทข้าวนอกนาอะประเภทที่ไม่ค่อยชอบแบบนี้, หลุดหมด, ก็จะเหลือ, ข้าวเมล็ดข้าวประเภทเดียวกันอยู่ในนี้, เมล็ดข้าวของคนที่อยู่กลุ่มนี้ก็เริ่มที่จะ, เมื่อมาเจ็ดสิบหกจังหวัดก็จะเริ่มที่จะรู้จักกันมากขึ้น, แล้วก็, ชอบที่จะจับมือกัน, ใครอยากจะทำตำแหน่งไหน, ใครอยากจะทำอะไรก็จะเป็นพรรคเป็นพวกเกิดขึ้น, เพราะฉะนั้นห้าเดือนที่ผ่านมามันสร้างพรรคพวกได้, ทั่วๆที่มันมาจากอยู่! หลากหลายเลย, ถ้ามาถึงปีเลือกตำแหน่งกันแบบนี้, มันอาจจะ, แยกต่าง, ถ้าไม่รู้จะทำยังไง, ก็จะต้องดูกันแต่เพียงแค่ว่า, คุณสมบัติ, ทำที่, ประวัติคนเป็นอย่างไร ไซ้มีอาจารย์, แต่พอเลี้ยงกันมากๆ เข้า, แหมเรามาจับขั้วกันได้, คุณดำรงตำแหน่งนี้ะผมเอาอันนี้ะ, แล้วคุณอย่าลืมเลือกผมผมเลือกคุณ, คุณเลือกผมผมเลือกคุณ, ก็จับ, เป็นบล็อกโหวตได้. ตกผลงานเลี้ยงมีประโยชน์ไม่ใช่ว่าไม่มีประโยชน์, แต่มีประโยชน์กับ, ประเภทหนึ่ง, ซึ่งดีไม่ดีผมไม่ได้พูดถึงนะ, อาจจะดีก็ได้อาจจะไม่ดีก็ได้, พอใจรึยังหรือจะถามเรื่องสว. ผมจะได้พูดให้หมด

ย: อาจารย์, อาจารย์

เล่าเรื่องสว. นี้คล้ายๆกับธรรมเนียมจีนโบราณเหมือนกัน, คนจีนจะใช้งานเลี้ยงเป็นคัว: ไอ้เดินดีฟายพรรคพวก, ถ้า=

จ: อิม

ย:= เชิญมางานเลี้ยงแล้วไม่มาเนี่ย, แสดงว่าแสดงตัวเป็นศัตรู [ในวัฒนธรรมจีน,] นะครับ [แต่ถ้า, แล้วถ้าเชิญแล้ว,] เชิญ=

ก: [อยู่! อย่างนั้นเลยนะ] [แล้วถ้าต้องเสียหรือป่วย]

จ: อ้า

ย:= แล้วถึงสามครั้ง, ไม่มาทั้งสามครั้ง, อันนี้ศัตรูแน่นอนละ, อันนี้คนละพวกกันละ

ย: นี้ธรรมเนียมจีน

จ: เอ๊ะธรรมเนียมไทยก็คล้ายเหมือนกันนะฮะ

ย: ผมว่าอาจจะฮิมฮิบฮิม, หลากๆ ส่วนมาจาก [ของจีน. / ใครฮิมใคร]

ย: ใครฮิม ใครนั้นไม่ทราบ

จ: [สภารัฐสภาไทย] ยืมเงินหรือเงินฮิมจากรัฐสภาไทย. แล้ว, แล้วเวลาเค้าเลี้ยงข้างละ, เลี้ยงโต๊ะจีนถึง, โต๊ะจีนข้างละ, ถึงตัวไหนมันไม่มามันไม่ใช้พวกกูรีเปลี่ย เค้าเลี้ยงไป=

ก: (หัวเราะ)

จ:= ทำไมฮะ.

ช: [อันนั้นเป็น]

ก: [แหมมันก็] เกินไปจะไปเทียบสว.กับลิงโอโห!

จ: ไม่ใช่เทียบสว.กับลิง,แต่กำลังถามว่าที่ลพบุรีเนี่ยเค้ามีการเลี้ยงลิงใช้
มัช,=

โตะจีนลิง, แล้วเมื่อเร็วๆนี้มีโตะจีนช้างที่ไหนนะ, เคียวผมลูกไปถามโตะกินข้าวโตะอื่นก่อน

ก: สุรินทร์นะฮะ.

จ: สุรินทร์รู้สึก จะใช้.

ก: (สุรินทร์,) ที่สุรินทร์.

จ: อาจารย์อ่านภาพแล้วเค้, เค้า, เค้าเลี้ยงอะไร.

ช: ผมคิดว่า,สังคมไทยตอนนี้เนี่ยมันเลี้ยงกันจนเปราะไปหมด, นะครับ, เลี้ยงลิงเลี้ยงช้างเลี้ยงบ้าง (เลี้ยงค่างเนี่ย, มันเลี้ยง=

จ: (หัวเราะ)

ก: (หัวเราะ)

ช: เพื่อจะ , แสดงเพื่อจะดึงคนมาดู, อันนั้นเป็น, อันนั้นเป็น, จุคขาย, (อันนั้นเป็นจุคขายนะครั).

จ: (อ้อ!!การท่องเที่ยว) (เลี้ยงเพื่อประชาสัมพันธ์), _หาจุคขาย, เพราะฉะนั้นก็

ไม่

ต่างอะไรกับที่เค้าทำขนมแข่งยักษ์.

ช: อ่า:: (มีทุกจังหวัด, ไข่เจียวยักษ์) นะครับ, จังหวัดที่แทบจะไม่มีอะไรเลยมีแต่ไข่ก็ยังอุตสาหกรรมทำไข่เจียวยักษ์กับเค้าได้.

ก: (ต้มยำยักษ์,อะไรต่ออะไร)

จ: ฐปักษ์.

ช: ฐปักษ์,

ก: (ต้มยำยักษ์ (อะไรนี่ก็มี)

ช: (อะไร, ทุก) อย่างเนี่ยขอให้ใหญ่ไว้ก่อน.

จ: ตกลง, กินเนสบุ้ควันหลังจะเต็มไปด้วยของประเทศไทยหมดเลย. อันนี้อันนี้,อาจารย์พูดอันนี้เนี่ย, ไอ้การเลี้ยงนี้, ไม่มี
อะไร,

เพียงแค่ประชาสัมพันธ์, เพื่อดึงดูดความสนใจให้คนเข้ามาเท่านั้น.

ช: (แต่เลี้ยง สว.เนี่ย,มันยัง::แสดงให้เห็นถึงความเป็น

พรรคพวก, การแบ่งกลุ่ม, การจำแนกก็, ไข่มัชอะ (การจำแนก)

ก: (เอ๊ะอาจารย์) ในเวลาเดียวกันมันก็ทำให้::รู้จักต่อกันและกันด้วย,

(อันนี้อันนี้,มันก็มีประเด็นนี้, แต่คนไหน, คนไหนมีสตางค์มากหน่อย,แล้วก็มีความสามารถด้วยเนี่ย, ในเวลาเดียวกันก็:: =

ช: ใช้,อันนี้อาจเป็นส่วนที่ดี)

ก : =ได้เปรียบอย่างนี้แล้ว,แล้ว,ก็ได้เปรียบนะครับ.

จ : แล้ว ที่ชาวบ้านเค้าเลี้ยงผีละ, เค้าเลี้ยงทำไม, จะไปสร้างความสัมพันธ์กับผีหรือ, หรือ,หรือเค้าเลี้ยง,เลี้ยงเพื่อที่จะแสดง, แสดงบารมีกับผีหรือ, เค้าเลี้ยงไปทำไมอาจารย์.

ข : การเลี้ยงผีมันไม่ใช่สิ่งที่::สิ้นเปลืองอะไร,นะครับ,ถ้าเทียบกับการเลี้ยงสว.,นะฮะ, เพราะว่า, การเลี้ยงผีเนี่ยพอเค้าไหวผีเสร็จเค้าเอาไปกิน, ไม่ใช่,ไม่ได้เสียหายเหมือนกับคนจีนไหวเจ้า, ไม่มีอะไรสูญเสียดเลย, พอไหวเสร็จเดี๋ยวเดี๋ยวเดี๋ยว::ลูกหลานได้กิน.

จ : แล้วแล้ว, แล้วเลี้ยงทำไมอาจารย์.

ข : เพราะว่าเลี้ยงเพื่อรำลึกถึง, เลี้ยงเพื่อตอกย้ำความสัมพันธ์เอ่อภายในชุมชนว่า, มันมีความสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติ อยู่.ชาวบ้านไหว,ไหว,ผีขุนห้วย,เพื่อที่จะบอกว่า,เออ!มันมี,มันมีความสัมพันธ์ที่มนุษย์จำเป็นจะต้องพึ่งพาธรรมชาติ,เพราะฉะนั้นการที่เราจะทำมาหากิน,การที่เรามีน้ำเพื่อเพาะปลูกเนี่ยเราจะต้องตระหนักถึงบุญคุณของธรรมชาติ, เพราะฉะนั้นผีไม่ใช่เป็นอะไรที่ลอยๆ, แต่ผีเป็นสัญลักษณ์ของความสัมพันธ์,ระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ, และระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ด้วยกัน,(เพราะฉะนั้น)การเลี้ยงคือการ, ไปตอบแทน,สิ่งที่เราได้พึ่งพิง,มาตลอดทั้งปี

จ : (เพราะว่า) เป็นการระดมพลด้วยหรือเปล่า.

ข : เป็นการผูกมิตรระหว่างคนกับคนว่าเอ็งอย่าไปทำลายป่านะ, อย่าไปอย่าไปทำลายดินน้ำนะ

จ : อิม เวลาไปเลี้ยงผีป่า, เลี้ยงผีดินน้ำ, เลี้ยงผีผาย,ก็เท่ากับว่า,ระดมคนมาเลี้ยงด้วยกัน, ทำให้คนมีความสามัคคีแล้วก็มีความกดดันซึ่งกันและกันว่าสิ่งนี้สำคัญนะ, เอ็งอย่าทำลายมันนะ.

ข : ครับ ไปตอกย้ำกติกาของสังคมว่า, เราดำรงชีวิตอยู่ภายใต้กติกาแบบนี้ว่า,เราไม่ทำลายป่าดินน้ำ, เรายุทธยาน้ำ,เรารักษาคน, เพราะนี่คือวิถีการผลิตของเรา

จ : อาจารย์จะอธิบายยังไงถ้าอย่างนี้, กลับมาถึงเลี้ยงคน, ผมจำได้ว่าครั้งหนึ่งผมไปกินกุ้ง,กุ้งแม่น้ำที่บ้านแพ,นั่งกินอยู่ สามสี่คน,ไปกับพี่ภรรยาผมด้วยซึ่งอาจารย์ก็รู้จักพี่เอื้อย,

ก : ฮะพี่ เอื้อย

จ : =หลังจากกินกุ้งแม่น้ำมันก็ถูกตั้งค้ชะเมื่อ ไหว้ละ,เราก็อุดต่าห์,แหม!นานๆกินทีก็อร่อยก็กินเต็ม โต๊ะเลขสามสี่คน, กินเสร็จเรียกเค้ามาเก็บตังค์,เค้า,เค้ามาถึงเค้าบอกว่า,อาจารย์ครับ,มีคนเค้าจ่ายให้แล้ว,ถามใครอะ, โต๊ะเมื่อกี้เค้านั่งตรงนั้นเราก็ไม่ทันดู,แล้วใคร,เค้าไปแล้ว, ตกลงไม่รู้ว่าเป็นใคร,แล้วเค้าบอกว่ามีคนเค้าจ่ายให้เสร็จเรียบร้อย, เค้าบอกว่าเค้าอยากจะเลี้ยงอาจารย์,

ข : (ยังข้ง) เค้าอาจ จะดูรายการอาจารย์อยู่ตอนนี้ก็ได้.

ก : ไช้

จ : ก็ (งงงง) อันนี้

ข : อาจจะ เป็นคอนเสิร์ต,ที่คนไทยชอบพูดถึงเรื่องว่าปิดทองหลัง=

ย : =พระ, นะครับ, การแสดงน้ำใจโดยที่ไม่บอกให้คนรู้, นะครับ, ซึ่งอันนี้, อันนี้ผมคิดว่าเป็น, เป็น, เป็นส่วนน้อยของสังคมไทย,

จ : (แต่ก่อน) (แต่พอมี)

ก :

ข :

จ :

{แต่มี} {แต่มีอยู่} แต่ในสังคมไทยเนี่ย, ถ้าเลี้ยง, ต้องป่าวประกาศ, ถ้าทำบุญ, ต้องมีใบอนุโมทนา } หรือได้ถ่ายรูปลง

(หนังสือพิมพ์) ย : (ต้อง, ต้องสลัก) ไร่หน้าประตู, ไร่ที่รั้ว,

ก :

จ :

ก :

ข :

ย :

ย :

ย :

ย :

ย :

ย :

ย :

ย :

ย :

ย :

ย :

ย :

ย :

ย :

ย :

ย :

ย :

ย :

ย :

ย :

ย :

ย :

ย :

ย :

ย :

ย :

ย :

ย :

ไร่ที่อะไรต่างๆ } บางทีจนยังงี้ต้องไปกู้เงินมาเลี้ยงกันก็มีนะ, กู้เงิน= ครัว }
=ถึงขั้นที่ว่าไปกู้, ยืมเงินแต่งงานเลี้ยงกันทั้งหมู่บ้าน, จนยังงี้บางทีก็เอากันถึงขนาดนั้นนะ, แล้วหน้าตานี้, กาลเวลาผ่านไป เนี่ยรู้สึกว่สำคัญสำคัญมากขึ้นเรื่องหน้าตานี้, อาจารย์ศึกษานี้, ในเชิงประวัติศาสตร์นี้, เมื่อก่อนนี้คนไทยเป็นอย่างนี้รีเปล่า {ที่จะต้อง} เอาให้, ถึงสุดๆเลยเนี่ยเวลาเลี้ยงกันเนี่ย. } อย่างตัวอย่างที่เห็นช้คอย่างเช่นงานแต่งงาน, นะฮะ, แต่ก่อนคน, คน บ้านนอกเนี่ยคนต่างจังหวัดอย่างภาคเหนือเนี่ย, การแต่งงานเค้าเรียกว่า, เอากัน, ไม่ใช่คำหยาบนะครับเป็นเรื่องปกติ ธรรมดา {ก็คือ} {เอามี๊ย} แล้วหรือยัง, เอาแล้วหรือยัง, แปลว่าแต่งงานกันแล้วหรือยัง. } เพราะฉะนั้นการแต่งงานก็คือ, อยู่ กินกัน, จุฑรูปไหว่ผี, จบ, คือบอกบอกผีบรรพบุรุษว่า, ลูกจะมีเรือนจะออกเรือน, นะครับ มาอยู่ด้วยกัน ผู้ชายย้ายเข้าบ้าน {ผู้หญิง} {หรือมี} }
ข้าวเหนียวหรือมีอะไรเลี้ยงผีหน่อย. } ไม่มีไม่มีเลย, ไม่มีเลย, {บุครูปอย่างเดียว} ตัวการที่ทำให้ชนบท, รับเอาสิ่งนี้ไปมาก= {จุดรูปหลายๆ} }
=ก็คือระบบการหาเสียงเลือกตั้งของสส. ในอดีตซึ่งเข้าไปจัดงานเลี้ยงในหมู่บ้าน, เพราะฉะนั้นสส. เวลาที่เข้าไปหาเสียงเนี่ย จะต้องไปกางเต็นท์, นะฮะ, ไปที่วัดหรือไปที่โรงเรียนนี้แล้วก็ไปตั้งเต็นท์แล้วก็เลี้ยงชาวบ้าน, ตอนกลางคืนมีฉายหนังมี มหรสพ, พอตอนหลังเวลาที่จะมีงานอะไรซึ่งมันเป็นหน้าเป็นตา, เพราะสส. เข้ามานี้หรือผู้สมัครสส. เข้ามานี้หน้าเป็น ตา, เป็นคนใหญ่คนโต, นะครับ, มีชื่อเสียง, เพราะฉะนั้นเมื่ออีกหน่อยเวลาชาวบ้านอยากจะแสดงตัวเองว่าฉันก็มีหน้ามีตานั้น มีชื่อเสียง, นะครับ, ก็ต้องจัดลักษณะอย่างนั้น.

ข้อมูลการอภิปรายกลุ่ม ชั้นที่ 2 “เหรียญสองด้าน”

จ=เจิมศักดิ์ (DL) ส=สุชุม (D1) ร=รัชณี (D2) ศ=สมพงษ์ (D3)

จ : ผมยังมีอีกประเด็นหนึ่ง, ที่อยากจะเรียน, ผมคิดใจที่อาจารย์รัชณีพูดมากนะครับว่า, เวลาที่ให้แต่งเครื่องแบบนักเรียน
 ครับ. คนนั้นมีความรู้สึกผูกว่า, จะเรียนรู้อะไร, จากการแต่งเครื่องแบบ, แต่พอเลิกแต่งเครื่องแบบ, โอ้ฉันไม่ต้องเรียนรู้อะไร
 แล้ว, อย่างลืมน่าว่าปรัชญาการศึกษาสมัยนี้เนี่ยเป็นปรัชญาการศึกษาที่เรียนรู้ตลอดชีวิต, เราต้องเรียนรู้ตลอดชีวิตแต่ถ้าเกิด
 มีสัญลักษณ์แบบนี้คนจะบอกว่า_ไม่ได้เรียน, ตอนนี้นะครับ, เด็กหลายคนจะบอกว่า_เออ!ทำไมไม่ไปเรียนรู้อันนี้ล่ะ
 แล้วบอกว่า_มันมันไม่ได้เรียน เรียนนั้นเรียนอยู่ในโรงเรียน, จะเป็นอย่างนั้นประจำเพราะว่าเราไปผูกกับสัญลักษณ์ว่า,
 เครื่องแบบ_ไปเรียน, แต่ถ้าไม่มีเครื่องแบบ, ไม่เรียน, ตกกลาง การเรียนรู้ตลอดชีวิตมันก็จะจบสิ.

ส : } อาจารย์ดูถูก
 ความคิด, คนเป็นเด็กคนเป็นวัยรุ่น. แล้วรู้ว่เมื่อไหร่ต้องแต่งเครื่องแบบ. เสาร์อาทิตย์นี่เค้าก็ไปเรียน, เรียนพิเศษ, ไม่
 เห็นมีใครแต่งเครื่องแบบเลย, นะ, ไม่ได้หมายความว่า, จะต้องแต่งแล้วถึงจะเหมาะจะจมีขมันจะเรียน, ไข่มะตัดสินง่าย
 ไป. เราเพียงแต่บอกว่า, ไอ้การแต่งเครื่องแบบเวลาไปเรียนเนี่ย, มันเป็น, ลักษณะของการสร้างความเป็นระเบียบเรียบร้อย,
 รัย, ทำให้เค้ามีจิตสำนึกของความเป็นนักเรียน, ไข่มะ. เออทำให้มีการ เออคล้ายๆรู้จักดูแลตัวเองนะ, วันนี่=

จ : } ไซ้

ส : =อะไรขาดบ้างเหมือนแบบเวลาแต่ก่อนสมัยก่อนแต่งลูกเสือเนี่ย, อะไรขาดไปซักชิ้นเนี่ย, อาจจะมี โคนดี, นะอะไรซึ่งทำ
 ให้เราโตขึ้นเนี่ยเวลาจะไปงานเนี่ยเราจะเตรียมให้พร้อม

จ : } ก็ถ้าจะสร้างจิตสำนึกในการเรียนเนี่ย, เสาร์อาทิตย์ที่จะไป
 เรียนพิเศษทำไมไม่ให้แต่งเครื่องแบบล่ะจะได้สร้างส-จิตสำนึกในการเรียนนะ.

ส : ไม่ใช่มันมีส่วนในการ [สร้างจิตสำนึกว่าเราเป็นนักเรียน]

จ : } ก็เพราะแบบนี้: เนี่ย, โรงเรียน] กวดวิชาจึงขายดี, เพราะเขาจึงรู้สึกว่เค้าอยากจะเรียน.
 เรายุบพ่อแม่จะไปเรียน โดยที่เห็นมัยล่ะ, ก็อาจารย์ก็พูดเองนะว่าเสาร์อาทิตย์ทำไมถึงไม่ไปเรียนแล้วแต่งเครื่อง
 แบบไป

ส : } อาจารย์เคยคิดว่าหนึ่งบวทหนึ่งมันเป็นอย่างอื่นไปได้บ้างมัยเนี่ย. [สรุปอยู่] ไซ้ปะ. โหนอาจารย์สมพงษ์ลอง=

จ : } อิมไม่ไม่

ส : =ชชชะ ลง

จ : เออ, _คืออย่างนี้ระยะเวลาที่ที่โรงเรียนของ: ครูแ้วเนี่ย, นะครับ. ผมอยากให้, วิเคราะห์ซักนิดหนึ่งก็คือว่า, โรงเรียน=

ส : } ครับ

จ : =ของครูแ้วนี้ส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่มของเด็กที่มันคล้ายคลึงกัน, แล้วก็จะมภูมิหลัง, พิเศษเนี่ย. เพราะฉะนั้น, การไม่=
 บังคับเนี่ย, ก็จะไม่เห็นความแตกต่าง. แต่ถ้าเป็นโรงเรียนทั่วไปเนี่ยเนี่ยครับถ้าไม่บังคับเนี่ย, ลงเงินเข้าไปโรง=

ส : } ไซ้

ส : =เรียนสาธิตหรือโรงเรียนประถมหรือโรงเรียนมัธยมทั่วไปนี้, โสโห!มันจะแต่งเสื้อผ้านี้มันจะแบ่ง

ชนชั้นมันจะแบ่งกลุ่มแบ่งอะไรอะไรแล้วมันแข่งขันแข่งกันอูดลุด.

จ : Zมือกีวีทีอาร์,นักเรียนทุกคนนะฮะ, =

จ : น้ำจะปล่อย, จะได้ใส่สายเดี่ยวมาบ้าง, เกาะอก
ขอโทษนะฮะ ผม,ผม, อันนี้ผมว่าขออนุญาตมองเหรียญคนละด้านนะฮะ. นักเรียนของครู
แอมนี่, เป็นนักเรียนที่, เป็นเด็กด้อยโอกาส, ที่มาจากความหลากหลาย. หลายคนน่าจะกลับคิดว่าแบบนี้เนี่ย, ต้องจับแต่ง
เครื่องแบบ, เพราะว่า, มันหลากหลายมากเลยนี่, เลยจับมาแต่งเครื่องแบบมันจะได้มีระเบียบ!เพราะว่าเด็กพวกนี้เป็น
เด็กเร่ร่อนเป็นเด็กที่จรจัดมาจากไหนก็ไม่รู้. แต่:: โรงเรียนหมู่บ้านเด็กกลับ, สามารถจะสร้างวินัยได้จากภายในของเขา
เนี่ย, มันน่าชื่นชมกว่าการที่เราไปบังคับเขาด้วยซ้ำ. ไช้มัยครับครูแอม?

ร : ไช้คะ, แล้วยังคิดอยู่เลขนะคะว่า, ขณะที่เด็กคิดกลับมาเนี่ย, ยังสามารถจัดสิ่งแวดล้อมและระบบการศึกษาแบบนี้รวม
ทั้งให้อิสระ โดยที่ไม่ต้องแต่งเครื่องแบบนะคะ, เด็กก็มีความสุข, จากการเรียนรู้แล้วคำก็รู้สึกว่าการอยู่กับต้นไม้ก็ดี,
การอยู่กับสัตว์ก็ดี, การกอดโอบกอดสัตว์ก็ดีเนี่ยมันก็เป็นการเรียนรู้แล้วการที่จะเค้าได้อยู่ใกล้ชิดกับทุกอย่างเนี่ย, เค้า
รู้สึกเค้าเรียนรู้ด้วยตัวหมดเลย, เค้าจะเล่าให้ฟังอย่างดีใจนะคะ. แต่กำลังคิดว่า เด็กที่ไม่คิดเลขเนี่ยเค้าจะทำได้หรือเปล่า

จ : นี่โทษนะฮะ, ถ-ถ้าจับถ้าจับ พวก

เค้าแต่งเครื่องแบบแล้วนี้เสียผู้เสียคนเลยมั๊ย?

ร : ถ้าใส่เครื่องแบบแล้วเค้าบอกอีกอึดเลยคะ, เด็กบอกไม่ชอบ.

จ : Z เคยลองมั๊ยฮะ?

ร : เคยลองคะ, หา

จ : ให้ใส่ เครื่องแบบยัง ไรครับ.

ร : คะ, ใส่เครื่องแบบนักเรียนเนี่ยมีคนบริจาคมมาให้พอบอกให้ใส่เครื่องแบบนักเรียนนี้เด็กเค้าบอกไม่เอาเลย, เพราะเค้ารู้สึก
ว่ามันกลายเป็นการว่า เค้าต้อง เสียเวลากับ การที่ต้องดูแลความสะอาด

จ : อีกหน่อยนี้, ถ้าเกิดไป ทำงานนี้ นะฮะ, เข้าไปในโรงงาน ที่ เค้าให้=

ร : ค๊ะ ค๊ะ

จ : =แต่งเครื่องแบบนี้, แกลงไม่ยอมทำงาน.

ร : Z แต่เมื่อคนมีเสรีภาพนี้คะ, เรามองว่ามนุษย์นี้, เกิดมานี้มันต้องมีทางเลือก=

จ : Z ไช้มัย

ร : =นะคะ. (หัวเราะ) เพราะฉะนั้นมันต้องให้ทางเลือกกับเค้า, เพราะฉะนั้นเด็กที่เค้าตัดสินใจที่จะเข้าไปอยู่ในที่ทำงานที่ต้อง
แต่งเครื่องแบบนี้, เค้าตัดสินใจเองแล้วว่าเค้าอยากจะเข้าตรงนี้, เค้าก็ต้องทำกฎ-ตามกฎกติกา, ตามคำว่างานตรงนั้น ไช้มัย
คะ, แต่ถ้าถือว่าเค้าบอกว่ามีอีกทางหนึ่งที่จะเป็นทางเลือกที่, ไม่ต้องแต่งเครื่องแบบแล้วเค้าสามารถจะเลือกไปตรงนี้ได้
เนี่ย, เค้าก็ มาทางนี้ได้. เพราะฉะนั้นมนุษย์นี้ มันควรจะ ต้องให้ทางเลือกกับเค้า

จ : แต่ผมเสียคาอาจารย์สุzum, ที่อาจารย์สุzumมองเด็ก, เพื่อไป=

เป็น, บังคับการผลิต, ไป ไป ไปทำงานในโรงงาน. ผมนี่อยากจะให้เด็ก, ได้มีโอกาสไปเป็นเหมือนผู้จัดการ, จะได้ไม่=

สุ: (หัวเราะ)

ส: (หัวเราะ)

จ:=ต้องมานั่งแต่งเครื่องแบบ, เพราะว่าสมัยนี้เนี่ย, อาจารย์เคยไปคุยหมัสมไปดูโรงงานเชือกไถ่นะที่เค้าทำไถ่นะ, ไถ้=

สุ: ครับ

จ:=แผนกตัดปีกซ้าย:แผนกตัดปีกนั้นก็ชุดสีเหลือง, แผนกตัดกันนี้ชุดสีนี้ะครับ, แผนกอื่นชุดสีเขียว, เพื่ออะไรครับ, เพื่อเค้าจะได้คุมได้, ว่า, อยู่ในห้องนี้ะ, อยู่ส่วนนี้ะ, แคงพริตเหมือนกันหมด, อยู่ส่วนนี้ะ, เหลืองเหมือนกันหมด. ถ้าเป็นอำนาจนิยมนะชอบ, แต่ถ้าอาจารย์เป็นคนงานเมื่อไหร่อาจารย์จะรู้สึกเลยว่า, เรานะไม่ต่างอะไรกับปัจจัยการผลิตที่เค้าจะต้องผูกโซ่ตรวนไว้ตลอดเวลาเราคิดไม่เป็นหรือไงเราไม่ใช่คนหรือไง, แต่ถ้า อาจารย์อาจารย์ลองใส่สวมหัวของคนที่เป็นแรงงานนะอาจารย์จะรู้สึก.

สุ: อาจารย์พูดเอง, สีเขียวตัวนั้น, สีแดงตัวนั้น, สีเหลืองตัวนั้น. นั่นเค้าแสดงถึงความ:

สามารถเฉพาะด้านนะตรงนี้

จีนใส่มันนี่

ส: ถ้าไม่เชื่อขบวนการก็ไม่ได้.

สุ: อ้า!จีนใส่มันนี่, นะ, หรือว่าปล่อยให้คนนั้น

จ: แล้วมันเกี่ยวอะไร กับใส่ใส่

เครื่องแบบล่ะ.

สุ: ก็จะได้แน่ใจว่านี่, คนนี้, จำไว้, อย่าไปแทนเพื่อนทางด้านโน้นนะ, อย่าเรียกตัวไป

จ: แทนทางด้านโน้น แล้วที่ผู้จัดการ แผนกบัญชี,

แผนกตลาด, ไม่เห็นแต่ง สักเครื่อง, มันก็แผนกทั้งหลาย, บอกไม่เป็นไร.

สุ: การผูก, ไท้ออกไปขายของนี่ก็เครื่องแบบ.

จ: แต่ไทด์ก็, ฝ่ายตลาดขายของ, ฝ่ายบัญชีก็ไทด์, ฝ่ายควบคุมการผลิตพอ-ก็เนคไทด์. มันก็เหมือนกันอีกโซ่มั้ย, เอามาทำไมอะ.

สุ: ก็เป็นเครื่องแบบอย่างหนึ่ง.

จ: แต่ไทด์ที่มันแปลกต่างหลากหลายจะแต่งยังไงก็ได้, โซริเปล่า. แต่ว่าอันนั้นไม่ได้

ต้องสีเดียวกัน. อาจารย์, อาจารย์ลองลองสวม, หัวอกของคนนี่, ถูกบังคับอาจารย์จะรู้สึก

สุ: เป็นอาจารย์นะเคยตัว

แล้ว. ไม่ต้องสวมหรือครับถูกมา

จ: อาจารย์สมพงษ์จะว่าไง.

ส: เอ่อผม, ผม, เด็กครูแ้วดีกว่า. เด็กผมขอเด็กครูแ้วนะอะ. ครูแ้วบอกว่าเด็กของครูแ้วเนี่ยเป็นเด็กนอกกระบบ=

สุ: อ่า

ส: =เด็กค้อยโอกาส.

สุ: เด็กค้อยโอกาส.

ส: อาชะคือยโอกาสเนี่ย. เพราะว่าเค้าปฏิเสธระบบเดิมนะชะ , แล้วครูแ้วก็ไปบอกว่า เหาละ! เค้าให้อิสระเสรีภาพเนี่ยไปสร้างเงื่อนไขให้เค้า. ผมคิดว่าเป็นการวางเงื่อนไขการบังคับความคิดนะ, ว่าปฏิเสธทางด้านนี้, อาอ้านนี่ยิ่งหนักยิ่งกว่าเรื่องของการบังคับเสื้อผ้าอีก, นะครับ. แต่ผมเนี่ย, ทำงานวิจัยอันนี้เหมือนกัน, นะครับ. แล้วก็พบว่าเด็กที่ด้อยโอกาสหรืออะไรต่างๆเนี่ย, ถ้าเราเข้าใจเค้า, นะครับ , แล้วก็มีเงื่อนไขอะไรที่ดี คี, นะครับ , เค้าก็สามารถรับเครื่องแบบ, ในระบบโรงเรียนได้ , เป็นปกติ , นะครับ. แล้วผม-ผมเห็น, เค้าใส่เสื้อผ้าเรียนจน อายุสิบแปดปีก็ไม่เห็นมีปัญหาอะไร.

จ: อาจารย์ครับ, ถ้ามันจริงอย่างที่อาจารย์พูดเนี่ย, ทำไมต้องบังคับล่ะ. ถ้าเค้าก็แต่งผมก็ไม่ว่าอะไร,

ส: [อาจารย์เลิกบังคับเท่านั้นแหละจบเพราะเราไปบังคับ] ก็เค้า, พอเค้า, เค้า, เค้าไปอยู่ในสภาพที่:: แต่งชุดเครื่องแบบ, ไม่เคียดร้อน,

จ: [เค้าก็เป็น, เป็น, เป็นเด็กดี] ก็อาจารย์ก็ไม่ต้องบังคับสิ [เค้าก็จะแต่งเอง, แล้วผมก็ไม่ว่าอะไร, ถ้าทุกคนเลิก. แต่อาจารย์กำลังจะบอกว่า, เราต้องบังคับเนี่ย นั่นแหละคือปัญหา, โจทย์คือ

ส: [คือ::

ร: [ค่ะจริงๆ

ส: บางครั้ง บางสิ่งเนี่ย, บังคับเค้าเพื่ออนาคต. เหมือนอย่างเวลาที่เรายังบังคับลูกให้กินผักนี้, ซึ่งเด็กไม่ชอบ, เรา

บังคับ. เพื่ออนาคตเวลาที่โตขึ้น, โตขึ้น

จ: [นั่นนะเด็กเลยไม่กินผัก [ตลอดชีวิตเลย (หัวเราะ)]

ร: [ใช่ชะอาจารย์, เป็นเด็กที่เกลียดผักนะชะ. [ที่นี่

จ: [แต่ถ้า มีเทคนิคนะครับ. ผู้ใหญ่เนี่ยทำให้ดู

เป็นตัวอย่างกินผัก, เด็กเขาก็เห็นผู้ใหญ่กินเค้าก็กินผัก. แต่อาจารย์ไปบังคับเค้าเลยไม่กินผักตลอดชีวิต. เช่นเดียวกันกับ

ที่ อาจารย์บังคับเค้าอยู่ในกรอบ, พอเค้าบอกถูกลูกกรอบได้ โอ้! สบายแล้วไม่เห็นจะต้องถูกบังคับ [นั่นแหละปัญหา,

ส: [ไม่ใช่, แต่ที่ที่] ที่พูด

นี่ คือ บางครั้ง นี้, ไปสร้าง, อะไรชะ, ความรู้สึก, ปฏิเสธตรงนั้นไป. [ที่อาจารย์พูดนี้

ร: [ค่ะ] [จ-จริงๆแล้วนี่] ไม่ใช่สร้างความรู้สึกนะคะมัน

เป็นความรู้สึกของเค้าเองเลยชะ, จากประสบการณ์ที่เคยเป็นครูในระบบมานี้ะคะเราพบเลยว่า, เด็กหลายคนนี่, ไม่ชอบเครื่องแบบ. แล้วเด็กรู้สึกว่, พอใส่เครื่องแบบแล้วเนี่ยเค้าเรียนหนังสือไม่สนุกเลย, ยกตัวอย่างเลยว่า, เวลาริชนภาษาไทยเนี่ยอ่านหนังสือวรรณคดีนี่นะชะ, เค้ารู้สึกเค้าไม่อยากจะอ่านเลย, แต่เวลาโยนเครื่องแบบเมื่อไหร่, เค้ารู้สึกอ่านวรรณคดีสนุกกว่า, สนุกกว่าตอนอยู่ในเครื่องแบบอันที่หนึ่งนะชะ. อันที่สองเนี่ย, เค้าเองเค้าบอกเลยว่าเค้าจำเป็นต้องใส่, เพราะถ้าไม่ใส่แล้ว, เคี้ยวถูกแม่ตี, เพราะถ้าไม่ใส่แล้วเท่ากับไม่ได้มาโรงเรียน, เคี้ยวถูกแม่ตี, เพราะฉะนั้น, ทางบ้านเค้าก็บังคับเค้ามาอยู่คอยควบคุมเค้าอยู่, เพราะฉะนั้น, เค้าจึงจำเป็นต้องใส่เครื่องแบบเพื่อเดินทางมาที่โรงเรียน, แต่ถ้าเค้ามีโอกาสหนีเรียนได้, คือ: หลบครูได้เค้าก็จะหลบ, แล้วตอนนี้ภาพที่เราเห็นอยู่อีกอันหนึ่งก็คือว่า, เราจะพบว่าเด็กหลายคนเลยเด็กนักเรียนหลายคนเลย, พอเข้าโรงเรียนเนี่ย, จะรีบเอาเสื้อยัดใส่, ใส่แวนะคะ, แล้วก็เดินเข้า, แต่พอออกนอกโรงเรียนปุ๊บ

ร : = นี่รีบวิ่งออกเลข,นะฮะ,แล้วก็เดินแล้วก็ทำตัว:อะอะโววายคอนเน็ย. อันนี้มันสะท้อนให้เห็นเลขคี่ว่า, การที่เรา
 บังคับนั้นมันเป็นการบังคับจิตใจ. แต่เด็กไม่-เพราะเด็กไม่มีทางเลือก, เมื่อเด็กไม่มีทางเลือกเนี่ยผลก็คือว่า, เมื่อเค้า
 หลุดออกมาจากสถานตรงนั้นแล้วเนี่ยนะฮะ, เค้าก็เลยทำตัวอะไรก็ได้ที่มันดูเหมือนกับว่า, ไม่มีระเบียบในสังคมและเราดู
 ว่า ป็นเรื่องของความวุ่นวาย, ซึ่งจะมีลักษณะอย่างนี้มากเลขคี่ ไม่ว่าจะเป็นในต่างจังหวัด เด็กในกรุงเทพ, เห็นบ่อยเลข
 คี่. แล้วเราจะพบว่า นี่คี่

ดู: ผมจ สังเกตนะฮะ เด็กแต่งเครื่องแบบนะฮะ, สมมติว่าเด็กแต่ง เครื่องแบบ นี่นะ, เวลาจะดูบ=

ร: นอกจากมีรถยนต์นะคี่, มีรถยนต์มารับนี่คี่

ดู: = บุหรี่นี่มักจะแอบไปหลบมุม, นะฮะ, ผิดกับพวกเด็กที่ไม่แต่งเครื่องแบบนี่นะฮะ. อันนั้นผิดจริยธรรมมั้ยะในการที่แอบ

ร: ทำ(หัวเราะ), ในสิ่งที่นี้ถ้าว่าเร

ดู: ก็นี่ใจฮะ, แต่ถ้า พอเรามีเครื่องแบบเนี่ยนะ, แกจะ ระมัดระวัง.

จ: อาจารย์ครับ ผมถามอาจารย์คำเดียว,
 ถามอาจารย์คำเดียว. อาจารย์, ประเทศไทยเค้าบังคับให้คนแต่งเครื่องแบบมาโดยตลอดนะครับ, แล้วก็พอผู้ใหญ่ไทยมี
 วินัยมั้ยะครับ, หลังจากที่ถูกเลิกบังคับแต่งเครื่องแบบแล้วเนี่ย, คนไทยมีวินัยมั้ยะครับ. หรือ อาจารย์อาจารย์, อาจารย์ที่
 อาจารย์พูดเนี่ยนะครับมันพิสูจน์ได้อยู่แล้วว่า, เราก็บ่นกันอยู่เรื่อยๆว่าคนไทยนะ ไม่ค่อยมีวินัย, แล้วแล้วเครื่องแบบนี้เรา
 ก็บังคับ:กันมาจน เรียบจบ , แล้วเดี๋ยวนี้มีวินัยกันมั้ยะครับ

ข้อมูลการอภิปรายกลุ่ม ชั้นที่ 3 “พักคุยกันหน่อย”

สุท=สุทธิชัย(DL) กนก=กนก(D1) เทพ=เทพชัย(D2) โส=โสภณ(D3) กฤษ=กฤษณะ(D4)

สุท : เป็นเรื่องปกติของสังคมครับ, เวลาเมื่อไหร่จะมีการมองว่าตัวเองควรอยู่ในจุดไหนของเรื่อง, ไม่ว่าจะ เป็นข่าวคราวในนิตยสารฟาร์อีสเทิร์นอีโคโนมิกรีวิว, ไม่ว่าจะ เป็นเรื่องของคนคาบไปปี, ไม่ว่าจะ เป็นเรื่อง ใครรักชาติมากกว่าใคร ใครเป็นคนไทยมากกว่าใคร, ซึ่งอันนี้เป็นความเห็นที่เข้ามา แม้กระทั่งในเว็บไซต์ ของเราเนชั่นแนลคอตคอมก็คี่, หรือว่าในแชนทรมเว็บไซต์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการแสดงความคิดเห็น, คุณกนกก็คงจะเห็นนะครับว่ามีคนคลิกคลิก ซึ่งผมว่ามันก็คี่นะ สิ่งที่ดีมากคนไทยก็จะไดมานั่งถกกันด้วยเหตุ ผลด้วยกันว่า แต่ละเรื่องนี่มันควร ไม่ควร ,เรื่องที่มีมันเกี่ยวกับเสรีภาพสื่อหรือเปล่า มันเกี่ยวกับสถาบันรี เปลา.

เทพ : แต่ถ้ามันสมเหตุสมผลก็ไม่ว่าอะไร ,แต่เนี่ยมันไม่ใช่เหตุผลเท่าไร ,อย่างคุณสมพลนี่เป็นคนไทยหรือเปล่า, แล้วต้องซื้ออย่างนั้นะ.

กนก : คุณเป็นคนไทย(หรือเปล่า.)

กฤษ : เป็นคำถาม) ขอดิฉันที่นั่นะครับ.

สุท : คุณพูดอย่างนี้คุณเป็นพวกซ้ายฝรั้งนะสิ.

โส : คือ:: เอาอย่างนี้ดีกว่าผมเป็นคนไทยหรือไม่ก็แล้วแต่, แต่ผมก็ไม่เคยรับใช้เผด็จการ.

กนก : คุณฟังนายวิลเลียมส์เฮดกินส์หรือเปล่า.

โส : ไม่ใช่ ไม่ใช่, ผมไม่เคยร่างกฎหมายเพื่อกดหัวคนไทยด้วยกัน.

กนก : เจ้าพูดไทยชัดมาก, ถึงเจ้าเป็นคนฝรั่งแต่เจ้าพูดไทยใช้ได้เลยนะ.

กฤษ : โอ๊ย ! เจ้าอยู่มานานหลายปีแล้ว, เป็น

สิบสิบปี(ไม่ใช่หรือครับ.)

เทพ : (เจ้าเป็นนักข่าว) ที่รู้เรื่องเมืองไทยมากกว่านักข่าวหน้าใหม่หลายคน.

โส : แต่คนที่เข้าข้างเป็นคนไทย(ด้วยนี้.)

สุท : (คุณคุณ) พูดอย่างนี้คุณก็เป็นพวกซ้ายฝรั้งนะสิ.

เทพ : จริงๆผมชอบไปปีนะ, แต่ว่าไม่กล้าพูดให้คนเห็น, เดียวนี้มันกลัว.

กฤษ : สรุปเป็นเรื่องเดียวกัน ใจมั้ยครับคุณสุทธิชัยครับ, เรื่องไปปีกับเรื่องความ(มันคงเนี่ย)

สุท : (ไม่ใช่) ความจริงจะบอกว่าเรื่อง

เนี่ยจะถูกหรือผิดยังไงมันก็เห็นแตกต่างกันได้นะอะ ,ว่า: เรื่องของข่าวที่ฟาร์อีสเทิร์นอีโค โนมิคเขียนเนี่ย แม้กระทั่งวันๆเนี่ย, หนังสือพิมพ์ไทยเราเนี่ยเขียนข่าวต่างๆ เราอาจจะเห็นด้วยไม่เห็นด้วยตั้งเยอะแยะ ,ใจมั้ย ,

ข่าวหน้าหนึ่งควรขึ้น ไม่ควรขึ้นอย่างนี้ (ไม่ถูกหรือ

กนก : (ใช่ ผมเห็นด้วย) แต่ถ้าเกิดผมจะไปเข้าข้างของฝรั่งสองคนนั้นนะ ผมก็

กลัวถูกว่า, เจ้าก็บอกนี้ไม่รักชาติ แล้วนี่

สุท : (นี่ไง) นี่คือการประเด้นว่าทำไมคนไทยขวัญอ่อนอย่างนี้ว่า, พอคุณไม่=

สุท :=เห็นด้วยกับผม ก็บอกว่าคุณไม่รักชาติ, คุณรักชาติน้อยกว่าผม.

กฤษ : อย่างนี้เราก็ไม่มีสิทธิแตกต่างเลยสิครับ.

สุท : ผมรักชาติคุณก็ต้องไม่รักชาติอย่างนั้นเหอ, ไข่ม้อย.

เทพ : ที่จริงนี้มันไม่ใช่เรื่องของเข้าข้างฝรั่งไม่ฝรั่งด้วยซ้ำไป, ไม่ว่าจะเป็นคนอินเดีย คนจีน คนญี่ปุ่น ถ้าอยู่ในสภาพแบบนี้เนี่ย, ถ้ามันเกี่ยวข้องกับเรื่องหลักการก็ต้องเอามาพูด (เหมือนกันถ้า)

สุท : (ก็เกาะกลาง,) เกาะกลางยื่นกันคนละข้าง แต่คุณอย่าคิดว่าถ้าคุณคนละข้างกับผมนี่คุณไม่รักชาติเท่ากับผม, มันมีเหตุผลที่มีการวิเคราะห์กันซึ่งถามว่าเสรีภาพสื่อนี้ไม่มีข้อจำกัดเลยเหอ, เขียนอะไรก็ได้เหอ, นี่กำลังจะออกมาเหลือล้นเลยนะ คนไทยเนี่ยไม่เข้าใจหรือ ใจว่าเสรีภาพสื่อมันมีข้อจำกัด, อย่าไปเชื่อฝรั่งมัน, คำว่าเสรีภาพสื่อเนี่ยจะเกี่ยวกับความดี ความงาม, ความสวย, นี่เป็นสากล, ไม่ใช่ว่าเสรีภาพไทยจะต้องเป็นแบบหนึ่ง, เสรีภาพฝรั่งจะต้องเป็นแบบหนึ่ง, ถ้าเรารักเสรีภาพเนี่ยะ. เสรีภาพไม่ว่าคุณจะไปอยู่ที่สตูล, ไปอยู่ที่แคลิฟอร์เนีย, ไปอยู่ที่เวียงจันทน์เนี่ย

กนก : Z ต้องเหมือนกันหมด. Z ต้องเหมือนกันนะครับ Z ต้องมาตรฐานเดียวกัน. Z ต้อง

สุท : มาตรฐาน (เดียวกัน) เข้าถึงได้ เช่นเดียวกัน.

กฤษ : ครับ, สมมติว่าเสรีภาพสื่อเนี่ย อย่าไปคิดนะครับว่าเสรีภาพไม่มีข้อจำกัด, ทุกๆ คนจะบอกว่า, อ้าวใครเขียนอะไรก็ได้เหอ เสรีภาพสื่อมวลชนแปลว่าเขียนค่าใครก็ได้, ไม่จริงนะ, กฎหมายทุกประเทศมี, ไข่ม้อยครับ, ไอ้แบบนี้เนี่ย ใครจะไปพูดว่า เอ๊ะอย่างนี้เนี่ยนักข่าวฝรั่งก็มีเสรีภาพมากกว่านักข่าวไทยเนี่ย ไม่จริง

เทพ : (แต่ผม) (นะครับ, ถี่) เชื่อว่าเมืองไทยนี่มัน:: เสรีภาพมันมีข้อจำกัดเพราะว่ามันขีดช่องทางเทคนิคได้.

โส : คอยคุป्लीกให้คืนนะ, ปลีก, ปลีก, ระวัง มันเข้าปลีกเหมือนกันนะ.

กนก : ตอนนี้เนี่ยใช้ปลีกหลายตาเลย, สามตา สี่ตา, ผมอยากรู้ว่าอะไรรู้มัย, แหมเสียคายในนี้ไม่มีใครดูไปปิ้ง คุณเทพชัยดูมัย ?

กฤษ : ไม่มีไม่มี

เทพ : (ผมก็ว่า) (แล้วมัน) อยากรูจะดู แต่ตอนนี้ไม่กล้าแล้ว, ตอนนี้ไม่กล้าแล้ว (กลัวเดียว)

กนก : (แล้วมัน) จะเป็นยังไง, คือทำบุคลิกของคนดูไปปิ้งจะทำให้ดู (ลึกลับมัย)?

กฤษ : (เป็นมาด) ของสายสืบ, สายลับ. Z สุขุม, ลุ่มลึก.

โส :

กนก : แล้วจะทำให้เป็นคนที่ชวนสงสัย ไปด้วยมั๊ย.

โต : เป็นผู้ทรงภูมิ (ผู้ทรงภูมิ)

สุท : (ไอ้เรื่องนี้) ผมเป็นนักข่าวนี้ผมจะตกมากเลย , ที่บอกว่าเอ๊ะ! ข่าวนี้ใครให้ฝรั่ง ใครเป็นคนป้อนให้ฝรั่ง, อย่างกับว่าฝรั่งนี้มัน โง่มากเลยนะ ใครเป็นคนป้อนมันก็จะเขียนตามนั้น , หรือว่าอย่างเราเป็นนักข่าวนะเวลาเขียนข่าวแล้วจะมีคนถาม, ใครป้อนข่าวนี้ให้คุณ ใครใส่ข้อมูลนี้ให้คุณ ,เอ๊ะ! แล้วผมไม่มีสมองของผมนเองหรือ .

เทพ : ข้อมูลจริงไม่จริงมันไม่สำคัญ, สำคัญอยู่ที่ใครให้ข้อมูลนี้มา.

กนก : ถ้าผมเป็นฝรั่งคนนั้นเนี่ยผมจะรู้สึก โมโหมากเลย.

สุท : เป็นคนไทยหรือฝรั่งเป็นนักข่าวนี้มันจะต้อง โกรธมากเลย, ใครให้คุณเขียนนี้ ,ใครสั่งให้คุณเขียน, แล้วนี่คือเรื่องที่ตกมากในสังคมของเรา ซึ่งผมคิดว่าคินะที่เกิดเรื่องนี้ทำให้เราได้หันมาคิดว่าอะไรคือเหตุผลในการถกเถียงกัน, เรื่องของความรักชาติเนี่ย ตรงไหนคือความรักชาติตรงไหนคือความไม่รักชาติ, ไม่ใช่ว่าพอผมเถียงแพ้คุณนะผมก็บอกว่าอ้าวนี้คุณ ไม่รักชาติแล้ว, ไม่พูดถึงเหตุผลต่อไปแล้วว่าสมมติว่าเรื่องประเด็นข่าวนี้เราจะมาถก ว่า เอ๊ะ! มันหมิ่นมั๊ย มันกระทบใครมั๊ย ,มันควร ไม่ควร มันควร จะจับฝรั่งนี้มั๊ย มันก็ต้องมาถกกันสิว่ากฎหมายว่ายังไง,แล้วตำรวจตกลงตอนแรกตำรวจบอกว่าจับเพื่อความมั่นคงของชาติ, ไซ้มั๊ย, ชั้นแรกสุดเลยเนี่ย เอาล่ะ, จันมาตรฐานไหนก็จับเลยฟองฝรั่งนี้เลย, ไม่เลยไม่ต้องไปกลัวฝรั่งนะ, ไม่ใช่ไปทำอีกอย่างก็หาว่ากลัวฝรั่ง, (ฝรั่งทำผิดต้องจับ

กนก : (ฝรั่งมันมีลูกที่) มันมีลูกที่เป็นแบ็คอัฟอะไรอยู่หรือ. Z จะไป

สุท : กลัวมันทำไม.

กฤษ : ถ้าคิดจริงก็ไม่น่ากลัวใคร (ตบนะครับ)

สุท : (จะไปกลัว) อะไรทำไม.

โต : ที่จริงที่จริงควรจะให้มันยาวๆว่าความมั่นคงของชาติไทยนะ. Z

สุท : ทำไมอะ.

โต : ไม่ใช่ชาติพัฒนา ,ชาติไทย.

สุท : แต่ว่าแต่ว่าเรื่องนี้จริงๆเนี่ยนะ เรื่องนี้มันก็ต้องมีเหตุผล ,มันทำให้คนไทยต้องลุกขึ้นมาดูว่าแต่ละเรื่องที่เราถกกันเนี่ย ,อย่าไปใช้อารมณ์ต้องใช้กฎหมาย, อย่างกรณีสองคนนักข่าวฝรั่งนี้อย่าไปคิดว่านักข่าวฝรั่งเก่งกว่านักข่าวไทย, อย่าไปคิดว่านักข่าวฝรั่งเวลาเขียนอะไรไม่คิด.

กนก : แล้วอย่าไปคิดว่าเค้าเขียนได้มากกว่าเรา.

โต : เวลาเขียนก็เขียนมั่วก็มี (เขอะนะ)

สุท : (เขียนมั่ว) ก็เขอะ, นักข่าวฝรั่งมั่วก็เขอะนักข่าวไทยเขียนมั่วก็มีเขอะ, ฉะนั้นอะไรคือมาตรฐานล่ะ, คือกฎหมาย, ความถูกต้อง, ความน่าเชื่อถือ เพราะฉะนั้นอย่าไป พอเถียงกันปั๊บ อ้าวมันเป็นฝรั่งนี่เป็นคนไทย, ไม่ใช่ .

- กนก : แต่ว่าคุณ คุณสุทธิชัยหุ่ยต้องยอมรับว่าเรื่องนี้พอตอนหลังนี้มันถูกลากเข้าไปในรายละเอียดหลายเรื่อง ใจ, มันปนกันอยู่หลายเรื่องมาก.
- กฤษ : ไซ้ไซ้ผมเห็นด้วย.
- เทพ : แต่ว่าทั้งหมดที่พูดมาไม่มีใครมองเรื่องนี้ในแง่ดีบ้างเลยนะ, ในแง่ดีก็คือว่า ตำรวจไทยนี่ภาษาอังกฤษเค้าดี มากนะ, อ่านเอน์พวกนี้เค้ารู้หมดนะ, เพราะฉะนั้นนักข่าวฝรั่งจะมาเขียนมั่ว (ไม่ได้นะ) (อ่านเอง) หรือว่ามีคนแปลมา ให้อ่าน.
- เทพ : ตำรวจไทยเดี๋ยวนี้เค้าอ่าน, (แล้วเค้าก็รู้)
- กฤษ : (แล้วพอคุณ) เขียน, พอคุณเขียนแสดงความคิดเห็นว่า เอ็นี่ไม่แน่นะ, นี่เป็นเสรี, อาจ จะเป็นประเด็นเสรีภาพสื่อได้นะ, มีคนคิดว่า เอ๊ะ คุณเป็นข้าฝรั่ง แล้วมันยังใจกันเนี่ย ตกลง, สังคมนี้ตกลงว่าจะถกกันหรือไม่ถกกัน แล้วเชื่อมั้ยพอเกิดเถียงกันแบบนี้, พอชี้หน้าว่ารักชาติน้อยกว่าใคร หรือไม่รักชาตินี้ คนที่มีเหตุผลก็ถอยเลยนะ, ชันนี่ก็ยกทะเลาะกับเธอแล้ว, ชัน ไม่พูดกับเธอแล้ว, อย่างนั้นมันก็มีวงเดียวที่ถกกันนะวงที่ถกกัน ไอ้เรื่องรักชาติไม่รักชาติ.
- เทพ : ถ้าเป็นสมัยก่อนก็บอกว่าเป็นคอมมิวนิสต์ไปแล้ว, เดี๋ยวนี้โชคดีนะ ไม่มีคอมมิวนิสต์มาเกี่ยวข้อง.
- กฤษ : ฉะนั้นท่านผู้ชมที่ติดตามเนชั่นแซนแนลจะเห็นว่าเราเอาความเห็นทุกด้านมานำเสนอกันนะครับ, แต่ว่าในฐานะทำงานสื่อนี้จะบอกให้เลขนะครับว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องปกติธรรมดามาก, สื่อไหนเขียนผิดก็ว่ากันไปตามผิด.
- เทพ : แล้วสื่อก็กลัวด้วย.
- กฤษ : แล้วสื่อก็กลัวกฎหมาย, แล้วสมมติว่าฝรั่งทำผิด, ก็ฟ้องฝรั่งจัดการกับฝรั่ง แต่ว่าอยู่ดีๆจะมาบอกขอโทษก็จบ มันก็อ้าว, ตกลงจะยังใจกันแน่น.
- กนก : แต่ว่าไม่ได้ใช้กฎหมายไปจับยึด.
- กฤษ : ฟ้องไป (เลขนะครับ)
- กฤษ : (สมมติว่า) จะให้ขอโทษแล้วจบเนี่ยควรทำตั้งแต่ต้น, คือปกติเนี่ยถ้าเรื่องอย่างนี้เกิดขึ้นแล้ว ตำรวจสันติบาลเห็นว่าเรื่องอย่างนี้มันไม่เหมาะสมไม่ควร, สิ่งที่เราควรทำก็คือว่า, แล้วปกติเค้าก็ทำกันทั้งโลกนะ ก็คือเรียกสำนักข่าวนั้นมาคุยกัน ว่าไอ้ที่คุณเขียนนี่มันผิด, ข้อมูลมันผิด, แล้วแก้ข่าวสิ มันไม่จริง ข่าวจริงๆ เป็นแบบนี้, ถ้านักข่าวบอกว่าอ้าวค้นหาข้อมูลมาให้ผมสิผมก็ต้องแก้, ถ้าเขาไม่แก้ก็มีสิทธิที่ทางตำรวจจะแถลงออกมาว่า หนังสือพิมพ์วันนั้นฉบับนั้นเขียนผิดอย่างนี้ข้อเท็จจริงเป็นอย่างนี้, ได้ส่งจดหมายนี้ไปให้นิตยสารฉบับนั้นแล้วเขาไม่แก้, ขอให้ประชาชนได้รับทราบ ก็ลงให้, ผลก็หนังสือพิมพ์ไทยก็ลงให้ ไม่เห็นมีอะไรซ้ำซ้อนเลขนะ, ก็คือนักข่าวนี่ไปได้ข้อมูลมาก็เขียนถ้าผิดก็แก้ถ้าตำรวจเห็นว่าผิด, ก็เรียกมาแล้วก็บอกว่าขอแก้, ถ้าเค้าไม่ลงให้ก็ต้องฟ้องเค้า, จัดการกับเค้า.
- กนก : ซึ่งก็ดีนะฮะ.

- สุท : ซึ่งก็ไม่เห็นว่าจะต้องเป็นเรื่อง, ทำให้ทั้งสังคมไทยต้องตื่นตกใจว่าใครรักชาติมากกว่าใคร, ประเด็นนี้ทำไม
ต้องกลับมาทุกครั้ง(ที่เกี่ยวข้อง)
- เทพ : (แต่รัก) ชาติไม่รักชาตินี้รักอยู่แล้ว.
- กนก : รักชาตินี้พิสูจน์ไม่ได้นะผมว่า.

ข้อมูลการอภิปรายกลุ่ม ชั้นที่ 4 “ฟังความรอบข้าง”

สร = สรยุทธ (DL) ปี = ปีติพงษ์ (D1) พิต = พิตยา (D2) สม = สมหมาย (D3) ศรี = ศรีสุวรรณ (D4)

สร : ตกลงว่าปีนี้ , ทุกๆปีต้องมานั่งคุยกันก่อน , น้ำในเขื่อนมีเท่าไรจะต้องไหลออกมา , เรามีภาระในช่วงเดือนไหนจะต้องไปผลักดันน้ำเค็มนะ , ไม่ให้มันเข้ามาชนกรุงเทพ , เรามีภาระในช่วงเดือนไหนที่จะต้องเอ่อ :: ตรงนี้ปลูกอะไรตรงนี้ปลูกอะไร , จะปล่อยตรงไหน , ปล่อยยังไง , แคว้นหนึ่งเกิดมีบริษัท , สองบริษัทสามบริษัทสิบบริษัท , เคื่อบอกว่าชั้นจ่ายค่าน้ำชั้นปลูกอะไร , ต้องให้ชั้นนะจ่ายทุกปีอะ

ปี : คือ::

สร : อำนาจต่อรองจะสูงกว่า

ปี : ถ้า , ถ้า , ถ้า , ถ้าคนที่อยู่ในกระทรวงเกษตรเนี่ย , หรือคนที่อยู่ในรัฐบาล , เป็นอย่างนั้นก็สมควรจะอยู่นะนะครับ

สร : แต่ที่ผ่านมาก็ ก็ มีคนมองว่ามีคนแบบนั้นนะสิ

ปี : ก็ ก็ ก็ ก็คนก็มองไปอย่างนั้นแล้วก็มองไปข้างหน้าเป็นอย่างนั้น เนี่ยประเทศเราจะไปอยู่ที่ไหนเนี่ยค่อไปเนี่ย นะครับ มีแต่คนเลวทั้งนั้นเลย ไม่ไหวนะครับ ผมคิดว่านักวิชาการหรือว่าคนที่เค้าทำงานนั้น ก็ ก็มีคุณธรรมบ้างเหมือนกันนะนะครับ แล้วก็เรื่องของน้ำ ต้นทุนที่มันลดลงทุกวันเนี่ย ก็มีเหตุผลหลายอย่าง เหตุผลจากเรื่องธรรมชาติเอง เหตุผลเรื่องทำลายป่าเพราะว่าเมื่อก่อนนี้เราก็ไม่ได้ดูต้นน้ำกันเท่าไร อันนี้ เรา เรา ต้อง ต้องพยายามแยกกัน แต่แยกกันโดยเด็ดขาดไม่ได้เพราะมันเกี่ยวกัน ระหว่างการจัดการต้นน้ำกับการจัดการท้ายน้ำ สิ่งที่เรากำลังพูดกันวันนี้คือเรื่องของการจัดการท้ายน้ำ เป็นเรื่องของการใช้น้ำที่มีอยู่ซึ่งค่อนข้างจะจำกัด ซึ่งสิ่งที่พูดเมื่อกี้ก็คือ สิ่งที่คุณสมหมาย พูดตั้งแต่ต้นว่า (น้ำมันมีจำกัด)

สร : (นะครับนี่คือ) , ถ้าฟังจักรสำคัญทางรัฐก็คือว่า , นี่คือการเริ่มเข้าไปจัดการ, บริหาร, แต่จะไปสุดขั้วอย่างที่คุณพิทยาบอกเนี่ยมันเป็นไปได้

สม : ในทัศนคติของผมนะมันไม่น่าจะเป็นอย่างนั้น ลคือผมยังมองในแง่คีนะนะครับว่า (เปรียบเทียบกับ)

สร : (ถ้ามอง) ในแง่ร้ายละ

สม : เอาในแง่คีก่อนว่าผมมองยังไงนะ , ว่าที่ได้เคยมีเอาโครงการนี้เอางานมาให้องค์กรนี้มา , เอามาให้ไทยทำและก็ได้มีการวิจารณ์กันกว้างขวาง, ผมว่าเป็นการจุดประกายให้ , ให้ , พี่น้องเกษตรกรก็ดี , ได้เห็นความสำคัญ, มากขึ้น, แล้วก็มีโอกาสที่จะปรับ, เพราะว่ามันเป็นจุดแค่เริ่มต้นนะครับแต่ว่าไม่ละเลยจุดปลายทางนะ, จุดที่ที่ที่, ที่คนทางเกษตรจะเป็นห่วงเป็นใยนี้ผมไม่ได้โทษนะ, มีสิทธิที่จะเป็นห่วงแล้วก็เป็นเรื่องไม่ดีแน่ถ้าเรียกอย่างนั้น, แต่เมื่อคิดถึงทั้งระบบเนี่ย, การจัดการค่า, เรื่องน้ำของเรานะ, พูดกันมานานนะครับ, ผมกับท่านปลัดกิติติพงษ์ก็รับราชการมานาน, ก็ได้ยินเรื่องนี้มานานแต่ทำไม่ได้ซักที, ทำไม่ได้คราวนี้จะทำได้

สร : เพราะว่าเค้า, เค้าบังคับมาหรือเปล่า

สม : คงไม่ใช่อะอะ, เค้าเค้าบังคับเราจะไม่ทำก็ได้แต่เค้าคงเห็นประเทศไทย, เค้าเค้าคงเห็นอนาคตของประเทศไทยนะนะครับ

สร : อาจารย์ล่ะครับฟังทางค้านนี้แล้วว่ายังไงพูดถึงเรื่องนี้

ศรี : คือ,ปัญหาอยู่ตรงนี้นะครับ,ปัญหามันมีทิศทางตรงที่ว่า,ที่ผ่านมานะเนี่ย,เกษตรกรเหล่านี้เนี่ยได้ใช้น้ำฟรีนะ

สร : ใช่

ศรี : ใช้น้ำฟรีแล้วยัง,ไม่รอด,อันนี้คือข้อเท็จจริง,ประการที่สองเนี่ยเอ่อพอมาดูในเอ่อสิ่งที่เอคิบีพูดเนี่ยนะสะจากไอ้,ไอ้ข้อความที่ให้สัมภพณ์ในใบแถลง,เอกสารแถลงข่าวของเค้าช่วงที่เค้ามาประชุมที่เชียงใหม่,เพื่อแก้ไอ้ข้อพิพาทพิพจน์ของเรา,คือเน่าๆก็มีเอกสารที่เป็นกรอบแนวทางในการเอ่อที่เค้าเรียกว่าเทคนิคคอลแลคชันแทนที่นะสะ,ของโครงการนี้,เป็นเอกสารที่วางกรอบแนวทางในการให้ความช่วยเหลือทางวิชาการ,สิ่งที่เอคิบี,เขียนไว้ในพารากราฟ,ในย่อหน้าต้นๆก็คือว่าปัญหาสำคัญของ,ไอ้การใช้น้ำในประเทศไทยในปัจจุบันก็คือการใช้น้ำในภาคเกษตรกรรมที่ฟุ่มเฟือย,นะสะ

สร : $\left[\begin{array}{l} \text{แต่} \\ \text{แปลว่า} \end{array} \right]$

ศรี : เอ่อ,แปลว่าเกษตรกรเนี่ย $\sum$ ใช้น้ำเปลือง

ศรี : ใช้น้ำเปลืองไม่รู้ $\left(\begin{array}{l} \text{คุณภาพ} \\ \text{ไม่มี} \end{array} \right)$ ประสิทธิภาพ.

ศรี : นะสะ, และการเอ่อน้ำเอาแนวคิดเรื่องการเก็บ,ไม่รู้จะเรียกว่าอะไรก็ตามแต่มาให้เนี่ยจะมีผลมาสู่การเพิ่มประสิทธิภาพในการใช้ เพราะฉะนั้นเนี่ยเอ่อสิ่งที่

ศรี : คือแนวคิดเนี่ยเพื่อที่จะทำให้

ศรี : คือประเด็นที่ผมจะตั้งเป็นข้อสังเกตไว้ก็คือว่า,สิ่งที่ท่านปลัดพูดกับสิ่งที่เราเห็นจากเอกสารอื่นๆที่มันไม่ตรงกัน,นะสะ,ถ้าหากว่า,ถ้าหากว่าฝ่ายรัฐบาลไทยนะครับ,เอ่อ :: กล้าที่จะพูดออกมาอย่างชัดเจนว่าเจื่อนไซ, ไอ้ความตกลง, เอ่อ :: ในตัว, ภายใต้อโครงการคำพูดอย่างนั้นอย่างนั้น, จะไม่มีวันเกิดปัญหา,นะสะเป็นภาระต่อเกษตรกร, อันนี้เนี่ยผมคิดว่าจะช่วยได้,แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดเนี่ยผมคิดว่า, การจะทำให้พวกผมมีความสุขใจเนี่ยก็คือต้องแก้, เจื่อนไซ $\sum$

สร : $\sum$ เจื่อนไซการกู้เงิน

ศรี : นะสะ, ในโพลีซีแมทริกในกรอบ เอ่อตารางงานนโยบายต้องแก้ให้ชัดเจน.

สร : คือถ้าเขียนไว้อย่างนี้, อย่างที่คุณศรี สุวรรณบอคนี่, แปลว่าทุกวันนี้ใช้น้ำเปลือง, เพราะฉะนั้นเก็บค่าน้ำซะ,

ศรี : $\left(\begin{array}{l} \text{ประหยัด} \\ \text{นั่นนะครับ,} \end{array} \right)$ ถ้าในกระบวนการอันนั้นเนี่ยจะเป็นระยะๆเริ่มจากรายใหญ่ผู้ใช้น้ำเชิงพาณิชย์, ไปเรื่อยๆจนกระทั่งเอ่อไปสู่ผู้ใช้น้ำรายย่อย

สร : ในที่สุด, เพื่อให้ $\left(\begin{array}{l} \text{ประหยัด} \\ \text{นั่นคือ} \end{array} \right)$

ศรี : $\left(\begin{array}{l} \text{นั่นคือ} \end{array} \right)$ ข้อเท็จจริง, ตามเอกสารที่เราทราบมา

- สร : เขียนไว้อย่างนั้นเลขเหรอ
- ปี : เท่าที่ผมเห็นไม่ได้เขียนอย่างนั้นนะครับ เพราะว่า , ใน , ในในเรื่องของคอนเซ็ปต์แทนที่นี้ตรงนี้ผมไม่แน่ใจแล้วว่าเอกสารสำคัญของข้อตกลงนั้นคือเรื่องราว (คอมพิลิตไลท์)
- ศรี : (ท่านปลัดสะ) ผมกำลังพูดถึงเอกสารคอนเซ็ปต์แทนที่นั้นนะฮะ
- ปี : (อันนั้น เพราะฉะนั้น) เพราะฉะนั้นเนี่ยในจุดนี้เนี่ย , คอนเซ็ปต์แทนที่เนี่ยเค้าก็ทำอะไรกับเราไม่ได้อยู่แล้ว , หรือว่า , เรื่องนโยบายผม , ผมเขียนไว้อย่างชัดเจน ณ ตรงนี้เลย , ว่าการจะไปเก็บเกษตรกรรายย่อยในขณะนี้นั้นไม่เคยอยู่ในสมองของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์เลย , แล้วการที่เงื่อนไขของเอคิปีเนี่ย , เช่นสัญญาได้ช้านี้ , เมื่อกี้ท่านรองสมหมายก็พูดนะว่าไง (นะครับ)
- สม : (มีการ) ปรับแล้ว.
- ปี : เราเราก็พยายามปรับในเรื่องนี้จนกระทั่งถึงที่สุด
- สร : ครับ , เพราะฉะนั้นไม่มีทางที่จะบังคับเราขนาดนั้นได้
- ปี : เอ่อ , ไม่ , ไม่ , ไม่ , ไม่มีทางครับ แต่ว่า , ถ้าเกิดว่าวันหนึ่งสังคมเห็นว่า , ไอ้ตัวอักษรเนี่ยมันทำให้เกิดปัญหาเนี่ยนะครับ , ผมว่ายังไงก็พร้อมที่จะปรับ
- สร : คุณพิทยาว่ายังไง
- พิท : ครับก็ยังมีปัญหาอยู่นะครับ
- สร : Z ก็คือว่า
- พิท : คือมันมีเรื่องทีลึกลงไปกว่านั้นอีก , ก็คือ , ทำไมเราต้องตามทางเอคิปีด้วย , เอคิปีรู้จักประเทศไทยดีมั๊ย , ผมยังเชื่อว่าท่านปลัดก็ตื่นะครับรู้จักประเทศไทยเรื่องไอ้ : ข้อมูลต่างๆของเกษตรกรเนี่ยในที่ที่ในประเทศไทยได้ดีกว่าเอคิปี , แต่ปรากฏว่าเราต้องทำตามทีกรอบของเค้าทั้งหมดเลย , นะครับ , ทุกข้อ , ฮะแล้วก็เอคิปีนะฮะที่ทำตรงนี้นะครับถ้าเราไปมองคู่มือของไอ้ไอ้เอ่อของเว็ลด์แบงก์ก็อยู่ในกรอบของเว็ลด์แบงก์ว่ากำหนดขั้นตอนประเทศไทยทีละขั้น (แล้วก็ต้อง)
- สร : (หนึ่งสองสาม) ต้องทำอย่างนี้เพื่อประสิทธิภาพ.
- พิท : หมคเลขครับไม่เว้นแม้เอกสาร.
- สร : เพราะฉะนั้นบอกว่าทำไมถึงต้องทำตาม.
- พิท : ครับเพราะว่าการทำอย่างนี้มีผลกระทบต่อ โครงสร้างพื้นฐานของประเทศไทยโดยเฉพาะเกษตรกรรายย่อย.
- สร : อืมมีผลกระทบยังไงเดี๋ยวลกลับมา , ทำไมถึงต้องทำตามไม่ทำได้มั๊ยท่านปลัด
- ปี : เราไม่ได้ทำตาม , (อันนี้เป็นเรื่องที่) , ที่เจรจากัน , แล้วก็ตกลงกัน
- สร : ไม่ได้ทำตาม

- ปี : อย่างนั้น , นะครับ , ถ้าทำตามเนี่ย (ป่านนี้)
- สร : (เค้ามา) เค้นคอเรายังว่าต้องทำอะไร (อย่างนี้)
- ปี : (ไม่ไม่) ไม่ได้ทำตาม
- สร : เรามีอำนาจต่อรองขนาดไหน
- ปี : คือ เรื่องของอำนาจต่อรองนี้ , พวกเรานี้ทำให้โครงการนี้ช้ากว่าปกติเพราะว่าเราไม่ยอม , ไม่ยอมที่จะให้เค้ามากำหนดเงื่อนไขบางอย่างที่เราไม่ต้องการนะฮะ , เพราะเราเห็นว่าเงื่อนไขนี้, ตรงกันแล้วพอไปได้ซึ่งมันอาจจะมีความเรื่องถ้อยคำหรืออะไรต่างๆเรา, เรา ก็ทำตามไปตามนั้น
- สร : ใครมีอำนาจต่อรองมากกว่าท่านปลัด , เค้าบอกว่าถ้าไม่ทำชั้นไม่ให้อู้ , หรือว่า , ถ้าเกิดเขียนอย่างนี้ชั้นไม่เอา
- ปี : ก็ไม่มีปัญหาอะไรนะฮะ , ถ้าถ้า , ถ้า , ถ้า , ถ้าเงื่อนไขไม่ตกลงกันก็ไม่อู้ก็ไม่เป็นไร
- สร : เราไม่ได้เคื้อคร้อจนถึงขนาดตอนนั้นต้องอู้ (มีนโยบายชัดเจนนี้)
- ปี : (คืออย่างนี้นะฮะ ,) เราจะเรียกว่าไม่เคื้อคร้อหรือเคื้อคร้อเนี่ย คงจะพูดไม่ได้ , ผมเพียงแต่บอกว่าค่าลงทุนในภาคเกษตรกรรมในแต่ละปีลดลงประมาณสองหมื่นล้าน
- สร : จากงบประมาณ Z
- ปี : จากงบประมาณปกติ , อันที่สองเนี่ย , ถ้าเรายังถือว่าประเทศเรานี้จะเป็นประเทศส่งออก , นะฮะ , ผมไม่ได้บอกว่าดีหรือไม่ดีนะฮะ , ถ้าถือว่าจะต้องเป็นประเทศส่งออกเนี่ยความสามารถในการแข่งขันเนี่ยมันจะต้องมี , ซึ่งเราจะต้องมีการปรับปรุงไปตามระบบของคืบลิวิทีโอและอื่นๆ , นะครับ , ซึ่งซึ่งเป็นเรื่องที่เราจะต้องทำต่อไป , แต่ถ้าเราเปลี่ยนแปลงนโยบายให้เป็นนโยบายภายในประเทศอย่างเดียวนั้นก็เป็นอีกประเภทหนึ่ง

ข้อมูลการคุยกัน ชั้นที่ "สามคนอลเวง"

- หนึ่ง : อีนี่, __ เปลืองลิปสติกเนอะ (เนอะ, ไม, _) คนปกติ, แท่ง นึงอะ, =
 กอล์ฟ : (หัวเราะ) เออ
 ปู้ก : (หัวเราะลั่น)
 หนึ่ง : =ทำได้ทั้งเดือน, อีนี่แบบ, (หัวเราะ) ครึ่ง, ครึ่งเดือน ก็หมดแล้ว, (หัวเราะ)=
 ปู้ก : (แท่งเดียวซักครึ่งเดือน)
 หนึ่ง : =เพราะปากกลางเธอปากเดียวกะเท่ากับปากเราสองคน Z
 ปู้ก : (หัวเราะ) อู๊ฮ ขยับเค้า
 หนึ่ง : ปากกว้างนี่ก็เดือน (หัวเราะ)
 ปู้ก : (หัวเราะ) ไม่ห rokok, แต่ปากเธอบาง: Z ใช้, ฉันทกว้าง
 หนึ่ง : ฉันท (บาง)
 ปู้ก : (ปาก) กว้างอย่างเดียว Z
 หนึ่ง : ใช้, เดี่ยวนี้ปากฉันทกว้างเข้าไปแล้วเธอ คูดี(ทำปากจู๋)
 ปู้ก : โทร, นี, โทร
 หนึ่ง : ไปหาไอ้แก้ว, ไม่อยู่บ้านฝากเรื่องกับพ่อ:
 ปู้ก : ทำไม (หัวเราะ)
 หนึ่ง : ก็บอกมันไง
 ปู้ก : เออ ขวัญไม่มานะ, _ หมั่นไส้มัน
 หนึ่ง : (ทำเสียงขรม) อือ ไม่เป็นไรห rokok, ของหย่งจี้มัน, (มัน,
 กอล์ฟ : (หัวเราะ)
 ปู้ก : หมู-หมู-หมู-หมู, สามี่ไม่, ไม่มากก็ไม่มา ด้วย
 หนึ่ง : เออ, ไอ้ทพี่ก็เหมือนกัน, เค้าบอก
 หนึ่ง : เค้าไปไม่ได้, เพราะว่าสามี่เค้าไม่มา
 ปู้ก : อือ, นำเบื้อหน้า, พวกที่มีลูก กวนตัวมีสามี่กวนใจเนี่ย Z
 หนึ่ง : (ใช้) เนอะ
 กอล์ฟ :
 ปู้ก : อิจฉา, ไม่อิจ- (หัวเราะ) อิจฉา (หัวเราะ)
 กอล์ฟ : (หัวเราะ)
 ปู้ก : จะออกได้มัยเนี่ยเลน, เลนเนี่ย, เลนซ้ายเนี่ย

หนึ่ง : (พูดถึงรถคันที่ติดไฟแดงอยู่ข้างๆทางซ้าย) ฮี้อันไม่เข้าใจ, ทำไมเค้าต้องเปิดกระจก

ปู้ก : เค้า (รู้ว่า)

กอล์ฟ : (ก็) เค้ารู้ (ว่าเค้าหล่อ)

ปู้ก : (เค้ารู้ว่าเค้าหล่ออะ) (หัวเราะ)

หนึ่ง : เอ๊ยเค้าแบบตีๆอะ

ปู้ก : ไม่หล่อหรือก็หนึ่ง, ไม่ใช่สเปก, ฉันทสเปก จะ-ชายร่างคล้ำๆ

หนึ่ง : เธอชอบแบบไหนล่ะ

ปู้ก : ฉันทชอบแบบพี่คู่อะ (หัวเราะ)

หนึ่ง : คู่ณฑพลเธอ

กอล์ฟ : (หัวเราะ)

ปู้ก : (หัวเราะ)

(เมื่อไฟเขียว รถทุกคันเริ่มเคลื่อนตัว แต่รถที่อยู่เลนทางซ้ายเคลื่อนช้า กอล์ฟซึ่งกำลังสับสนว่าตนเอง ขับรถผิดเลน พยายามจะเบี่ยงเข้าเลนซ้าย)

กอล์ฟ : นี่, เลนนั่นเร็วๆหน่อยเซะ

ปู้ก : ฉันทบอกให้ไม่เอา, (ฉันทใจกระจก, (ฉันทจะ โบก,

หนึ่ง : (เออ นี่, ได้ (นะ. ขวา

กอล์ฟ : (ไม่, เค้าจะได้) ทัศนเราไง ทัศนนั้นนะ

ปู้ก : (ใจกระจกยื่นมือไปโบกช่องทาง) ขอไปหน่อย, ขอไป (หัวเราะ)

กอล์ฟ : (ปู้กอย่า

หนึ่ง : (ให้ให้) ให้, ให้, ไป

กอล์ฟ : (ไม่กล้าจับเข้าเลนซ้ายเพราะกลัวรถชน) ไม่ไหว, ไปไม่ไหว, ไปไม่ไหว

ปู้ก : ไปสิวะ

(หัวเราะ) หลบสิ, (หัวเราะ)

กอล์ฟ : (อ้อ, ไม่ไป)

หนึ่ง : กอล์ฟ อะ

กอล์ฟ : ไปไม่ไหว? อ่า

หนึ่ง : อะไรของมัน ไม่, แล้วอีรถคันนั้นคงงง, (ว่าอีนี่, เอมือออกมา=

ปู้ก : (หัวเราะ)

หนึ่ง : = ทำไม่เพิ่ม ๆ

กอล์ฟ : อู๊ย! เจ้าต้องนี่กว่าเธอให้ทำ แม่เลยละ ___ โบก =

ปู้ ก : (หัวเราะ)

หนึ่ง : (หัวเราะ)

กอล์ฟ := ให้เค้าแม่เลยละ

ปู้ ก : (หัวเราะ)

หนึ่ง : (หัวเราะ) โบกให้เข้าแม่เลย (หัวเราะ) เอานี้, (ถามหาไมโครโฟนของเครื่องบันทึกเสียง) หายไปไหน ออ้นนี่. (มีอู๊ยเจอแล้วก็ถามหาเครื่องคัม) น้ำท่ามีกินมัยเนี่ย ในเนี่ย หิวน้ำจะตาย

ปู้ ก : (หยิบไมโครโฟนมา) ฉันทือให้

กอล์ฟ : เอาวางไว้ (แฉวนี้ก็ได้)

หนึ่ง : (เฮ๊ย, ผู้ชายหรือทอมวะ) ___ (หัวเราะ) เปิดกระจกถามมัน, (หัวเราะ) พี่, พี่, ผู้ชายหรือทอม, แม่ยังเปรี้ยว, (หัวเราะ) อ้าว, ไปไหนแล้วละ (หันไปมองหารดที่มีคนขับหล่อ)

ปู้ ก : เค้ากลัว (ฉันทไปแล้วละ)

กอล์ฟ : (เค้ากลับรถยูเทิร์น,) เมื่อกี้

ปู้ ก : ฉันทไม่มีเสน่ห์ ___ ความภาคภูมิใจหายไปแล้ว

หนึ่ง : (หัวเราะ) เค้ารู้ว่าเธอร้อนแรง (ทุกคนหัวเราะ) โฟทยา, เธอ,

ปู้ ก : Z ฉันท โบกน่ารัก ออก, เหมือนหงส์บินเลย

หนึ่ง : (หัวเราะ) (มีเด็กชายพวกมาลัยเดินผ่านมา มีพวงมาลัยซึ่งร้อยด้วยดอกจำปีทั้งพวงด้วย)

ปู้ ก : ชอบไอ้ดอกจำปี, ที่มันใส่หมวกเลขนะ, (เห็นปะ)

หนึ่ง : (จับเบาะที่นั่งข้างคนขับ) เอ๊ะ! ทำไม, _ ไอ้เนี่ยมันเอียงๆหยังงี้ละ

กอล์ฟ : อ้อ มัน, ___ พัง ตั้งแต่ตอนถูกรถชนอะ

หนึ่ง : อ้อเหออ มันปรับไม่ได้เลยเหออ

กอล์ฟ : ไม่รู้

ปู้ ก : ((หัวเราะ)) รถแต่ละคันนี่, ไม่สมประกอบ, (หัวเราะ)

กอล์ฟ : (หัวเราะ) อู๊ยตาย, ทำเป็น

ปู้ ก : พุดไปนะ, กันชนหน้าฉันทนี่, เปลี่ยนนี่อะ หล่อซุดที่ตามแล้ว นะยะ (หัวเราะว่า)

หนึ่ง : (หัวเราะ)แข่งกันรีไจยะ,สองคน,อีสองคนเนี่ย

ปู้ก : โอัยของฉินเน้น ไม่ชน ของฉินหลุด

กอล์ฟ : $\left. \begin{array}{l} \text{(ชี้ที่ปู้ก)นี่,วันนี้มาไม่ได้} \\ \text{เพราะอะไร} \end{array} \right\}$

ปู้ก : $\sum$ รู้มั๊ยะ หม้อน้ำ หลุด สะ

กอล์ฟ : อ้อ

กอล์ฟ : ต้อง มากับฉินเนี่ย

หนึ่ง : (หัวเราะ) หม้อน้ำหลุด

ปู้ก : _หม้อน้ำหลุด,จับกลับ,อุดส่ำห้จับไปมาได้นะ,ที่หม้อน้ำมันหลุดไปแล้ว

หนึ่ง : เบาะรถอีกอล์ฟนี่ลั่นจิงเลยเนอะ

กอล์ฟ : เพิ่ง (ขีด)

หนึ่ง : $\left(\begin{array}{l} \text{นี่,} \\ \text{แล้ว,แล้วแล้วแล้ว, อี, อีขวัญอะ, หม้อน้ำหลุดหรือเปล่า} \end{array} \right)$

กอล์ฟ : $\left(\begin{array}{l} \text{(หัวเราะ) สะ,} \\ \text{(หัวเราะ)} \end{array} \right) \sum$

ปู้ก : ขวัญ, ไป, ไปงานเลี้ยงกับรุ่นน้อง: จอนแล้ว=

หนึ่ง : $\left(\begin{array}{l} \text{อ้อ} \end{array} \right)$

ปู้ก : = ค้วย,เคียวจะแกล้งไม่พูด โทรศัพท์กับขวัญเป็นเวลา $\left(\begin{array}{l} \text{สามครั้ง} \end{array} \right)$

กอล์ฟ : $\left(\begin{array}{l} \text{ตอนแรก,} \\ \text{ขวัญเป็นคน} \end{array} \right)$

บอกเองนะ,ว่าจะเอาวันเนี่ย,เมื่อคืน, ที่โทรอะ

ปู้ก : $\left(\begin{array}{l} \text{เออ. ฉิน} \end{array} \right)$

อุดส่ำบอกนะว่าหมอดู บอกว่าห้ามฉินออกจากบ้านวันศุกร์,วันเสาร์,ห้ามไป

งานศพวันเสาร์. ฉินก็อุดส่ำยอมไปเพื่อสปีริต

หนึ่ง : (หัวเราะ)สปีริต.ฉินรู้เธอ,สปีริตสูง. $\left(\begin{array}{l} \text{(หัวเราะ)} \end{array} \right)$ สปริ-สปริตหรือวิปริต

ปู้ก : $\left(\begin{array}{l} \text{แน่นอน} \end{array} \right)$

หนึ่ง : เฮ้ย, ที่จริง, ที่จริง, คนไม่สบายเค้าไม่ยอมให้ไป.คน,คงไม่มีอะไรเจ็ย,ไข่มะ,งานศพ

ปู้ก : อ้อ. ช่างมันเถอะ

หนึ่ง : ไม่,แต่ $\left(\begin{array}{l} \text{นี่เพื่อน} \end{array} \right)$

ปู้ก : $\left(\begin{array}{l} \text{ทยอยมันยัง} \end{array} \right)$ มางานแม่เราเลขวะ $\sum$

หนึ่ง : $\left(\begin{array}{l} \text{เออ. งานพ่อหนึ่งเค้าก็ไป} \end{array} \right)$

กอล์ฟ : ไซ้

ปู้ก : ไช้มะ. เจ้าอุคส์ท่าหมางาน , เจ้าเป็นคนคิดตัวตั้งตัวตีเรื่องพวงหรีด (ด้วย) =
 หนึ่ง : (ใจ)
 ปู้ก := ซ้ำ, ซ่างที่แม่ฉันเสีย (นะ)
 หนึ่ง : (แล้ว, แล้ว, พองานแม่เจ้าเราจะอ้างว่าไม่สบาย
 เหรอ . เพราะเรา, นั้น, (ซีไปที่สตึกเกอร์ท้ายรถคันข้างหน้า ซึ่งเขียนว่า “เพื่อ
 ชีวิต”))เพื่อชีวิต. (หัวเราะ) เห็นมัย, เพื่อชีวิต.
 ปู้ก : (หัวเราะ)
 กอล์ฟ : เห็นปอยบอก ,เดือนนี้กำลังท้องนี้ , (กำลังจะ) (คลอดแล้วด้วย.)
 ปู้ก : (เหรอ)
 หนึ่ง : (แล้ว, แล้วไป, วิตได้เหรอ
 นั้นอะ
 กอล์ฟ : สงสัยคงไม่ไป
 หนึ่ง : คงไม่ไปเนอะ มัน , ไม่ดี. เจ้า เออ , ยังไม่รู้เลยเจ้าไปเที่ยว , ไปเที่ยวแล้วเสีย ,
 หรือว่าไปรักษาตัว
 กอล์ฟ : ไปผ่าตัดที่เมืองจีน
 หนึ่ง : เหรอ. มีเงินทำไม , มีเงินทำไมไม่ไปรักษา, อเมริ (กา, __ หรือ) ยุโรป=
 กอล์ฟ : (นั่นนะคิ)
 หนึ่ง : =วะ ไป , ไปเมืองจีน. มันเจริญนี่กระอะ , การแพทย์เมืองจีนนี่. เธอเชื่อมัย,
 ว่า สุข:, ถ้าฉันนะ , ฉันไปเลยนะกอล์ฟ. นั่นนะ
 กอล์ฟ : หวาย , ฉันนะ , ไม่ได้หรอก , ทำอะไรที่ผิดกฎหมาย. $\sum$ (หัวเราะ)
 หนึ่ง :
 ปู้ก : ไปทำไมเหรอ . ฉันก็ยังไม่เข้าใจอีก (อะ.ฉัน) เป็นคน (ที่เข้าใจอะไรยากจัง=
 หนึ่ง : (หัวเราะ) (ก็มันไฟแดงไช้มะ,=
 ปู้ก := เลข. (หัวเราะ)
 หนึ่ง :=แต่มันลูกคิดพันใจ,)แล้วไอ้ทางนั้นมันยังไม่ (มา:
 ปู้ก : (ฉัน) นี้กว่าเรื่องไปเมือง
 หนึ่ง : (มันผิดกฎหมายยังงั. (หัวเราะ)
 กอล์ฟ : (หัวเราะชอบใจ)
 กอล์ฟ : (หัวเราะชอบใจ)

หนึ่ง :=ไม่รู้ว่า (เปิด) มันจะขึ้นมาป่าว

ปู้ก : $\sum$ นี้โทรหาพี่ต้อง, ต้องบอกว่า, ไปสุพรรณ,

หนึ่ง : $\left(\begin{matrix} \text{ต้อง พรชัยอะ} \\ \text{สนิท, สนิทกัน,} \end{matrix} \right)$ เออ นี้, _ กอล์ฟ, ตอนแรกไอ้ปู้กบอก, พรชัย, ลืมไป
 เลย $\left(\begin{matrix} \text{จะถาม,} \\ \text{(หัวเราะ)} \end{matrix} \right)$ พรชัย ไหน $\sum$

กอล์ฟ : $\left(\begin{matrix} \text{พรชัยไหน (หัวเราะ)} \\ \text{พรชัยไหน.} \end{matrix} \right)$ $\left(\begin{matrix} \text{ทุเรศ} \\ \text{เออ:, _} \end{matrix} \right)$ $\left(\begin{matrix} \text{จริงๆ} \end{matrix} \right)$

ปู้ก : $\left(\begin{matrix} \text{จะถามเพราะว่า, จำไม่ได้นะ,} \\ \text{เนื่องจาก,} \end{matrix} \right)$ $\left(\begin{matrix} \text{เนื่องจาก,} \\ \text{เอ๊ย, เรา} \end{matrix} \right)$ คิดต่อมันตลอด

หนึ่ง : เวลาเลขนะ, ไอ้พรชัย $\left(\begin{matrix} \text{อะ} \\ \text{หรือ} \end{matrix} \right)$ โทรคุยกับมันบ่อย $\left(\begin{matrix} \text{นะ. ปีนึงตั้งสองสาม} \\ \text{ฉันไม่เคยติดต่อเลย} \end{matrix} \right)$

กอล์ฟ : $\sum$ ที่อะ $\sum$ $\left(\begin{matrix} \text{(หัวเราะ)} \\ \text{(หัวเราะ)} \end{matrix} \right)$ ฮู้ย, อีเวอร์ $\sum$ บ่อยหรือ? $\sum$ $\sum$ ไม่ต้องบอกก็, บ่อย

ปู้ก : $\left(\begin{matrix} \text{ฮู้ย,} \\ \text{อ้าว} \end{matrix} \right)$ เราก็นึก=

หนึ่ง :=ว่าชักอากาศึยละสองหน, หรือเดือนละสองสามหน. (หัวเราะ) $\left(\begin{matrix} \text{ปี} \\ \text{ที่บ่่อยที่สุดแล้ว} \end{matrix} \right)$

ปู้ก : ในจำนวนผู้ชายที่เราคุยด้วยยกเว้นพี่คู่

หนึ่ง : (หัวเราะ)

ปู้ก : แต่หนีไปแล้ว, เสร์้า, เคี้ยวจะไปตาม

หนึ่ง : (หัวเราะ) พี่คู่เป็นเจนนีไปแล้ว, กลางวันครบกลางคืนคะ

ปู้ก : (หัวเราะ) เค้าเวอร์มากเลขนะ, เค้าหว่าเค้าไม่เท่าเทียมเรา __ ตอนนี้ไปทำ

หนึ่ง : $\sum$ เกษตรครบวงจรที่ระยอง. เค้าเคอะ - ทิ้งไปโดยที่ไม่เอ่ยคำรำลา $\sum$ $\sum$ ทำไมหรือ,

ปู้ก : $\left(\begin{matrix} \text{น้ำหนัก,} \\ \text{เทียบกัน} \end{matrix} \right)$ $\left(\begin{matrix} \text{ไม่ได้หรือ} \\ \text{(หัวเราะ)} \end{matrix} \right)$ $\left(\begin{matrix} \text{ไม่ใช่} \\ \text{เฮ๊ย, เคี้ยว เคี้ยว} \end{matrix} \right)$ อย่าคุยเพลินนะ

กอล์ฟ : ทางนี้ฉันไม่รู้จัก

หนึ่ง : ตรงเลขนะเธอ , เธออย่า , อย่า , อย่าเข้าขวา , อยู่ตรงกลาง (ตลอด
 กอล์ฟ : (ตรงกลาง) เลขนะ

หนึ่ง : -- เออ (เออ)
 ปู้ก : (เอ๊ะ) , ถนนเส้นนี้ทำไมต้นไม้มันโตเร็ววะ

หนึ่ง : ถ้าเลี้ยวซ้ายเธอจะเข้าเพชรบุรีตัดใหม่, เลี้ยวขวาเธอก็เข้าเพชรบุรีตัดใหม่,
 (เพราะฉะนั้น) เธอต้องอยู่ตรงกลาง, เพื่อที่จะ (ตรงไป,) ตรงไปแล้วเข้า=
 ปู้ก : (หรือ (ต้องตรง)

กอล์ฟ :
 หนึ่ง := อโศกนะ

(มีรถไฟแล่นผ่าน รถยนต์รับถนนต้องหยุดรอให้รถไฟผ่าน)

หนึ่ง : รถไฟมาพอดี .ปู้ก , นั่นอะ , เธอเห็นมะ , ขบวนสุดท้ายแล้วนะ , นั่นนะ
 (หัวเราะ)

ปู้ก : ฉันถึงต้องไปตามไง : กลัวไม่มีรถไฟที่ไหนมาพุ่งใส่ฉันอีกแล้ว (หัวเราะ)

หนึ่ง : มันทำยังไงกะมันเป็น , ที่คล้ายกะทองกวาว , (ที่คล้ายไปทำนาอยู่) , ะของ. __=
 ปู้ก : (หัวเราะ)

หนึ่ง := มีลูกอมมะ

ปู้ก : หิวข้าววะ . เฮ้ย , ไปกินอะไรกันก่อนนะ

หนึ่ง : Z (เออ)
 กอล์ฟ : (ไปดูหา) อะไรกินกันก่อน

หนึ่ง : หิว น้ำ . จะกินน้ำ

ปู้ก : เล้าบอกว่า,มี, มีร้านก๋วยเตี๋ยวแถวๆนั้นอ้อ , เข้านั่งร้านปะ (หมี,=
 หนึ่ง : (อือ.=

ปู้ก := กวางตั้งอะ

หนึ่ง := อือ.อือ

ปู้ก : เดี่ยว (ก่อน , ที่)สำคัญ, กต , กตเงินใต้ของให้เค้าก่อน
 กอล์ฟ : (เธอคิด)เอาละกัน,ว่า,ที่ไหนอะไรเงี้ย, (มันไม่ค่อยรู้เรื่อง

ปู้ก : หรือว่าเราจะกินข้าวต้มฟรีที่นู่นอะ. ประหยัด

หนึ่ง : (หัวเราะ) ทุ่มนึง , ลงแดงตาย , _นั่ง , นั่ง , _นั่งเนี่ย , เป็นลม. (ไม่ได้,
 ปู้ก : (หัวเราะ)

หนึ่ง := ได้อาถัย : อารมณ์กับแม่เพื่อนหรือกนะ (หัวเราะ)

กอล์ฟ : (ฮู้ย , คีชี , เราก็บอก) โหดสียใจมาก

หนึ่ง : อะไรนะ

กอล์ฟ : เราก็ออร์มไปเลยสิ, ว่าเนี่ย, เราเห็นใจ (เพื่อนมาก,) (เสียใจมาก)
 ปู้ก : (ใช่) (นี่นี่, ดูรูป)
 หนึ่ง : (หัวเราะ) เป็น

เป็นลม. __รูปใครล่ะ

ปู้ก : รูปกอล์ฟกับปู้ก, วันรับปริญญา __ ที่จุฬารับ (ปริญญาเมื่อ, เมื่อเดือนที่แล้ว)
 หนึ่ง : (นี่, ไอ้, ซลลคาอะ, ลูกปลา)

ปู้ก : ทำงานอยู่บริษัทเดียวกัน (มันนั่นเห็น, เออ, (ที่, (เธอ: (เค้าเป็น) คนน่ารักมาก (เลย=
 หนึ่ง : (ยู=

ปู้ก :=นะ
 หนึ่ง :=ทีวี

ปู้ก : นิสัยคินะ Z
 หนึ่ง : ฮี้อ, แต่เดี๋ยวนี้น้ำตา, _ โทมไปเยอะเลย (ละ) เออ มัน=
 ปู้ก : (เธอ)

หนึ่ง :=ไปทำผมสีทองมั้ง. แล้วแบบ, (หน้าโทรม, คำอะ, เดี๋ยวนี,
 ปู้ก : (เธออย่างจอตตรงตารางรถไฟ, เธอ,) บ้า!, มัน

กอล์ฟ : (จอตตรงตารางรถไฟอะ.) แล้วเดี๋ยวมันมา,
 (หัวเราะ) มันคิดพัน) นะ. (หัวเราะ) ฉันก็ไม่
 อยากรอก. (หัวเราะ)

หนึ่ง : ไม่มีอะไรรอก, มันไม่ได้รั้ง

ปู้ก : เร็วๆ (จี
 หนึ่ง : (เอาไป) เลข __ เธอเดี๋ยว. เดี๋ยวจนลงก่อน. (ทุกคนหัวเราะ) แล้วไม่
 ใช้รถฉันด้วย, ฉันไม่เสียค้ายรอก (หัวเราะ) __ เดี๋ยวลูกปลาค้า

กอล์ฟ : (เธอ
 ปู้ก : (เธอ: =
 หนึ่ง : (อือ

ปู้ก := ฉันเห็นเค้าดี (มากมาย)
 กอล์ฟ : (นิสัยเค้าดี) มากเลยนะ

ปู้ก : เค้าเจอฉันเค้าทักฉันด้วย (นะ)
 กอล์ฟ : (ออ, (เค้าก็ทักฉันก่อน

ปู้ก : เออ:

หนึ่ง : สู้ย, อีสองคน. (หิวเราจะ) ทำไมรี. $\left(\begin{array}{l} \text{กำลัง, ไม่, กำลังจะเข้า} \\ \text{เค้าไม่เหมือนคนอื่น} \end{array} \right)$ ไปพักที่=

ปู้ก :
 หนึ่ง := เนี่ย, หนึ่ง, เพื่อนปู้กกะเพื่อนกอล์ฟ $\left(\begin{array}{l} \text{อาไร้ยัย,} \\ \text{อ้อ} \end{array} \right)$ เพื่อนปู้ก, เพื่อนกอล์ฟ=

ปู้ก :
 หนึ่ง := เพื่อนจ้อย. $\sum$
 ปู้ก : เค้าจำได้อยู่แล้วโนะ

หนึ่ง : จำได้.

ปู้ก : เพราะ $\left(\begin{array}{l} \text{นั่นก็ค่อนข้างจะดังอะ} \\ \text{เค้าจบแล้วหรือ?} \end{array} \right)$ เค้าเรียนศสินทร์นะ. จบ $\left(\begin{array}{l} \text{แล้วหรือ=} \\ \text{จบแล้ว. เสียขาย=} \end{array} \right)$

ปู้ก :
 กอล์ฟ := เก่งเนอะ
 ปู้ก := ไม่ได้ไป $\left. \right\}$ งานเค้า. __เค้าเรียนก่อนเรปีนึงนะหนุ $\sum$
 กอล์ฟ : $\sum$ อ้อหรือ

หนึ่ง : เออใช่.

ข้อมูลการคุยกัน ตอนที่ 2 “ศัพท์พระ”

โอ : กินแล้วเหาะได้มัยเนี่ย.

ไอ้ต : $\left[\begin{array}{l} \text{ไม่ไป,} \\ \text{ไม่ได้} \end{array} \right]$ แพง.

นัส : $\left(\begin{array}{l} \text{กินอย่างเจ็ย.} \\ \text{ลองคนละสอง} \end{array} \right)$

นัส : $\left(\begin{array}{l} \text{มือสิ, แปดร้อย} \\ \text{หกสิบห้าบาท.} \end{array} \right)$

เอ็ม : $\left(\begin{array}{l} \text{กินอย่างจี้} \\ \text{กินอย่างจี้} \end{array} \right)$ ถ้าตอนแรกเราชวนน้องเราไปด้วยนะเนี่ยะ, พอ
คืออะ ,เราจ่ายอาน.

โอ : ทีแรกมันชวนไอ้ค้วย.

เอ็ม : ชวนทุกคนแหละ.

นัส : อือ.

โอ : โหะ! โอ้ยังเจ็ดเจ็ดบาทสิไม่มีหยาเลข $\left(\begin{array}{l} \text{ไอ้ก็เลข, ใครชวนอะไรส่งๆ ไม่เอาละ.} \\ \text{เจ็ดบาทสิมารีออทเธอ, อันนั้น} \end{array} \right)$ เท่าไหร่อะ.

นัส : $\left(\begin{array}{l} \text{ไอ้ก็เลข, ใครชวนอะไรส่งๆ ไม่เอาละ.} \\ \text{เจ็ดบาทสิมารีออทเธอ, อันนั้น} \end{array} \right)$ เท่าไหร่อะ.

เอ็ม : เจ็ด $\left[\begin{array}{l} \text{เจ็ดร้อยกว่าบาท.} \\ \text{อู้หู!} \end{array} \right]$

โอ : $\left[\begin{array}{l} \text{เจ็ดร้อยกว่าบาท.} \\ \text{อู้หู!} \end{array} \right]$

นัส : $\left[\begin{array}{l} \text{เจ็ดร้อยกว่าบาท.} \\ \text{อู้หู!} \end{array} \right]$

โอ : แล้ววันนั้น, ตอนนั้น โอ้ยังกินหมูไม่ได้ค้วย.

นัส : ตอนนี้อ้อกินได้ยัง.

โอ : กินได้แล้ว, แต่ไม่พูด.

นัส : $\left[\begin{array}{l} \text{อ่า} \\ \text{เพื่อแบบ.} \end{array} \right]$

โอ : $\left[\begin{array}{l} \text{อ่า} \\ \text{เพื่อแบบ.} \end{array} \right]$ เพื่อมีใครชวนอะไรแปลกๆ (หัวเราะ) ไม่อยากไป.

นัส : แต่เมื่อก่อนเห็นค้อร่อยมาก.

โอ : แล้ววันนี้มันมีโปรแกรมไปไหนเนี่ย.

เอ็ม : $\left[\begin{array}{l} \text{กลับบ้าน.} \\ \text{กลับบ้าน, เมื่อคืนนอนนิกเดียว.} \end{array} \right]$

นัส : $\left[\begin{array}{l} \text{กลับบ้าน.} \\ \text{กลับบ้าน, เมื่อคืนนอนนิกเดียว.} \end{array} \right]$

เอ็ม : $\left[\begin{array}{l} \text{กลับบ้าน.} \\ \text{กลับบ้าน, เมื่อคืนนอนนิกเดียว.} \end{array} \right]$ ไปทำอะไร $\left(\begin{array}{l} \text{อีกล่ะ.} \\ \text{ไปक्रम} \end{array} \right)$

นัส : (หัวเราะ) $\left(\begin{array}{l} \text{อีกล่ะ.} \\ \text{ไปक्रम} \end{array} \right)$ รับเธอ.

โอ : $\left(\begin{array}{l} \text{อีกล่ะ.} \\ \text{ไปक्रम} \end{array} \right)$ นิกเดียวเหมือนกัน, เอ็มนอนหลับๆ ไปไหนแล้วก็ไม่รู้

นัส : $\left(\begin{array}{l} \text{อีกล่ะ.} \\ \text{ไปक्रम} \end{array} \right)$ (หัวเราะ) $\left(\begin{array}{l} \text{อีกล่ะ.} \\ \text{ไปक्रम} \end{array} \right)$

เอ็ม : สาธุ, การงานอะหนังสือ, ไม่รู้, เคี้ยวก่อนนะ, หนังสือไม่อ่าน, เคสมันอ่าน ไม่รู้เรื่องก็สมน้ำหน้าแล้วแหละ .

โอ : Zไม่
แล้วไปทำอะไรนะ .

เอ็ม : คุณโทรศัพท์ถึงที 4. (หัวเราะ)

โอ : คุณกะใครอะ, บ้า

นัส : (หัวเราะ)

โอ : ครีเอทมากเลยนะมันสนั่น.

นัส : (หัวเราะ)

เอ็ม : อ้อ: นัสสอบตกเราสมน้ำหน้าแน่ๆ.

นัส : ไม่เอาแล้วก็บอกแล้วว่าไม่คุยแล้ว. Z

โอ : Z โอ้! ไม่เชื่อหรือ

นัส : (หัวเราะ)

โอ : นัสพูดอย่างนี้มาก็ที่แล้ว.

นัส : (หัวเราะ)

เอ็ม : โอ๊ย! เราอยากกินต้ม, ต้มยำอะ โอ, ไม่ได้แล้ววันนี้ต้องกินชะหน้อย, อร่อยแน่. Z

นัส : Z วันนี้ ต้องกินชะหน้อย, แล้วกินตรง

ไหนล่ะ.

โอ : เซ็นทรัลปะ.

นัส : เซ็นทรัล ปิ่นเหรอ .

เอ็ม : ทำไมอะ, ทำไมจะไปกินเซ็นทรัลทำไมวะ Z

โอ : Z เปล่า ก็เอ็มบอกอยากกินต้มยำ, โอ้ก็เสนอว่าเซ็น

ทรัลเปล่า. Z

เอ็ม : Z เซ็นทรัลอีกละ

นัส : เอาดี, (ไปสิเนี่ย)

เอ็ม : (สยามไม่) มีเหรออะ. Z

นัส : Z สยามมีปะโอ .

โอ : วันนี้วันอะไรอะ.

เอ็ม : วัน, วัน, วันอะไรวะ. Z

โอ : Z วันพุธ. Z

นัส : Z กินอีกแล้ว. Z

เอ็ม : Z อ้อ! ก็แถวโรงเรียนน้องใจ

โอ : มีที่จอดรถเปล่านั้น

เอ็ม :

โอ :

เอ็ม : ไม่ได้ร่อยหรอก , เอ็มว่าก็กินได้อะ , หมนจิบของสุรพลฟู๊ด , วันนั้นที่เอ็มไปกิน , แต่ไม่รู้ว่าเค้าทำถ้วยเดี่ยวร่อย
ปะนะ.

โอ : อ้อ! ที่พูดว่าคัมข่านี่ถ้วยเดี่ยวหรือ

เอ็ม : เออ,แล้วโอนีกว่าคัมข่าอะไรวะ.

โอ :

นัส :

โอ : =อย่างๆ,

เพราะอยู่กับที่ทรัพย์สินะ, จะอดตาย, โอ้ยไม่ไหวแล้วอะไรเงี้ย .(หัวเราะ)

เอ็ม : ไม่ใช่

นัส : โอเค้าหู้มายังงะ ,อยากกินเค้าหู้ร้านนั้น .

โอ : เค้าหู้,ไม่มา, เคี้ยวนี้มันไม่มาเลย.

นัส : หรือ

เอ็ม : แม่เค้าขึ้นมาทำอะไรวะ, เค้าจะมาลูกสะไก่หรือ.

โอ :

อู๊ย! ลูกสะไก่แม่ผู้ละสิ, ไม่ใช่ลูกสะไกบ้านเราหรือ,
อึเห็นมันยังไม่โต .

เอ็ม : เบื่อเบื่ออะไม่เสร็จไม่สิ้นซักกะที.

โอ :

เป็นลูกเมียหน่อย, ต้องกลับบ้าน.

เอ็ม : หุย ! โทรมารเรียก, หัวเราะคิกคักคิกคัก

โอ :

พอแม่หัวเราะคิกคักคิกคักนี่ขี้รู้เลย, มันต้องเรื่องอะไร กูก็กึกกือกึกนี่,เออ.

เอ็ม : แล้วแหม !

คุณเสียนี่ก็เรื่องมากจริงๆเลย

โอ :

ขึ้นมาแบบไม่มีเหตุผล

ทำไมงะ, คุณเสียนี่มาด้วยหรือ.

เอ็ม : ไม่รู้, ไม่ใช่,เค้าพูดถึงแจ็กป้อ, แหมแปะคินเข้าข้างแจ็กป้ออีกว่า,ว่าอะไรรู้ปะ.

โอ : ว่าไร

เอ็ม :

ผู้ชายก็เลือกได้,เลือกจนสามสิบเจ็ดสามสิบแปด .

โอ : แหะเลือก, ป่านนี้เค้าเอาไรเปล่านั้นไม่รู้.

เอ็ม : เป็นเอ็มนะ, เอ็มรู้ว่าแจ็กป้อเป็นอย่างนี้อะนะ, บ้านก็, รถก็มีอยู่แค่นั้นอะนะ, เอ็มไม่เอาด้วยหรือ.

- โอ : โธ่เอ๊ย!เค้าไม่ได้คาบช้อนเงินช้อนทองมาเกิดนะยะ, (ได้แค่นี้) ก็เก่งแล้ว.
- เอ็ม : (ไม่ใช่) ไม่ใช่,เหมม!เหมมยังมาเลือกสาวที่สี่ห้าคน, มีเป็นชอยส์อีก.
- โอ : โธ่เอ๊ย!โอว่านะ,แต่ละคนเค้ายังไม่ซัวร์เลย,เหมม!ทำมาคุย, คนโน้นคนนี้เที่ยวได้เที่ยวชื้อเนี่ย,ยังไม่รู้ว่าจะแบบ, จะเอาคนไหนอะไรหยังจ้, อะโรมันันันมีกระทู้หลังคิ้ว.
- นัส : อู๊ย (หัวเราะ)
- โอ : อยากได้อะไรเธอ(มี) กระทู้หลังคิ้ว.
- นัส : (เปล่า)
- เอ็ม : วาย! ไอ้ดไปไหนนะ,ไปสระบุรีเธออาทิตย์เนี่ย.
- ไอ้ด : ใช่แล้ว.
- โอ : ไปทำอะไรวะ.
- ไอ้ด : ไปเข้าค่าย.
- เอ็ม : (นึกโค้งไว้บอຍโนะ)
- โอ : (ฮ่า! โดจนปาน, (โดจนปานนี่ยังเข้าค่าย.)
- ไอ้ด : (เปล่า, ไม่ใช่,(หัวเราะ)) คราวนี้เค้าเกี่ยวกะประชุมไง, ของแต่ละโบสถ์ไอ้ดก็เลยต้องไปประชุมกับเค้า.
- นัส : อ่าลิมใส่แขน (ยาวนะไอ้ด)
- โอ : (ไอ้ดนับถือ) อะไรอะ.
- ไอ้ด : เป็นคริสต์
- นัส : (อ่าลิมใส่แขนยาว)นะไอ้ด.
- โอ : (ไม่,รู้แล้วละ .)
- เอ็ม : ใส่อะไรนะ .
- นัส : (ตอนกลางคืนนะ,) ใส่แขนยาว .
- ไอ้ด : (โปรแคสแดนท์)
- โอ : ไม่ใช่(หัวเราะ)นับถือแบบ,ใครอะไรหยังจ้,โปรแคสแดนท์ที่มี,มีพระเจ้าหรือเปล่าอะ .
- ไอ้ด : นับถือพระเจ้า.
- โอ : นับถือใครอะ .
- ไอ้ด : พระเยซูอะไรเงี้ย, แต่ทำไมนับถือพวกรูปเคารพอะ .
- โอ : เป็นยังงั้นอะ.
- ไอ้ด : พวกบาทหลวงอะไรเงี้ยไม่มี,พวกรูปปั้นทั้งหลาย,ไม่มี .
- เอ็ม : (อ้าว !หยังจ้โบสถ์ไอ้ดก็ไม่มีอะไรอะดิ .

- ไอ้ต : (ใช่)
- โอ : (อย่าง) นี่ที่เค้าเข้า, โอเคเข้าไปในโบสถ์นะ, ที่เค้ามี มีเป็นที่ไปจุดเทียนแต่ละนักบุญอย่างเนี่ย,
(ห้องของไอ้ตนี่) ไม่มีใช่ปะ?
- ไอ้ต : (เออไม่มี, ใช่) ไม่มี.
- โอ : อ้อ! อ้ออย่างงี้, จำเป็นคาทอลิกเหรอเอ็ม
- เอ็ม : อืม
- โอ : อ้อ
- ไอ้ต : บ้าน โอเคเอ็ม, บ้านจำอยู่ติดกัน?
- เอ็ม : อืม
- โอ : โอไม่รู้หรอก, โอเห็นเค้าจุดก็จุดมั่ง (หัวเราะ) เค้าก็มาถาม, โอก็เลยถามเค้าว่า, แล้วจะรู้ได้ไงว่าจะจุดองค์ไหนอะ,
โอมาคราวก่อนนะ, โอจุดทุกองค์เลย(หัวเราะ) เค้าบอกว่าคุณต้องเอาองค์ที่เรารู้จักอย่างงี้.
- เอ็ม : (หัวเราะ)
- นัส : เหรอ
- โอ : เออ, เค้าบอกอย่างงี้, โอเลยบอกโอเป็นพุทธนะ, แต่แบบเสร์ออกยาก (หัวเราะ), ไปก็ไปหยอดตั้งค์ใช่ปะ,
แล้วก็ได้เทียนมา ก็ไปจุด, (วางวาง)
- นัส : (นัสไม่เห็น) เคยไปหยั่งงี้เลย.
- ไอ้ต : ไม่ เคย (เหมือนกัน)
- โอ : (โธ! อะไร) ก็ไม่รู้จำไม่ได้แล้ว.
- ไอ้ต : (แต่ไปเข้า) กลับเย็นเอ็ม.
- เอ็ม : อืม, อย่างนี้กลุ่ม ไอ้ตพุ่มนี้ก็นัดทำรายงานต่อปะ..
- ไอ้ต : นัดเหมือนกัน
- เอ็ม : (กับ) มะรินนี่เหรอ?
- นัส : (เอ็ม) เอ็ม นัสก็ นัสบีไว้ นะ ทำสมอลต่อ.
- เอ็ม : วันไหนอะ.
- นัส : พุ่มนี้อะ.
- เอ็ม : ไม่รู้พุ่มนี้ (จะกลับบ้านรีเปล่า)
- โอ : (แล้วนัดกันอยู่สอง) คนเหรอ.
- นัส : เปล่าก็เอ็มบอกเอ็ม (จะ)
- โอ : (อ้อ) เอ็มเรียนเช้า, แล้วอืมก็, บ่ายเอ็มก็กลับอะเหรอ, โโกโฮม.
- เอ็ม : ก็แม่บอกอย่างนั้นนะ, เอ็มว่าคงไม่, คงไม่, คงไม่บ่ายทีเดียวเหรอก.
- โอ : (โธมาด้วยแล้วโอขับไปส่งมะละ)
- เอ็ม : พุ่มนี้มาทำอะไรวะ, ไม่อยู่บ้าน.

นัส : =กินเลขดิ.
 เอ็ม : {กินแล้ว.
 โอ : {วางอยู่ตรงนี้นะ, แล้วมันคือแบบ,เมื่อเข้าบวมมันขมใช่ปะ,แล้วมันนี่ก็จะหีบอะไรก็หีบ
 กล่องข้าวมันก็คว่ำ,แล้วที่น้ำมันเป็นทูปเปอร์แวร์แข็งเงี้ย,น้ำมันก็ซึมออกมา,เออ,แล้วก็หกลใส่พรมตรงกลาง
 เนี่ยถ้ามันใส่ (ใส่ยางก็ไม่ค่อย) โมโทเท่าไหนหรือ(ใส่พรม)
 นัส : (โอ๊ย!เนี่ยนะ,) {ที่เขียน)เคมรีเนี่ยนะ.
 โอ : {นั่นแหละ, จะฆ่ามันอยู่แล้ว, เมื่อตอน
 กลางวันโอเห็นนะ, โอกรี๊ดลั่นรถเลย, เต็มไปหมด.

เอ็ม : รู้แต่น่าไม่ต้องบอก, เออ!เดี๋ยวไปทำ,ยุ่งจริงแล้ว,อู๊!ทำไมเอ็มเป็นลูกเมียข้อยจริง ๆ เลขนะเนี่ย, ทำไมเอ็มไม่เห็น
 ได้อะไรใหม่เลย.

โอ : แล้วเอ็มจะเอาอะไรล่ะ.

เอ็ม : รถไง.

โอ : นี่ไง,โอให้แล้ว,เคียวรอเบนซ์มาก่อน.

เอ็ม : แอ๊ะ!โกหกอีกแล้ว.

นัส : แล้วพ่อจะซื้อเบนซ์จริงๆหรือโอ.
{

เอ็ม : {โกหก, พ่อพูดมาห้าหกปี,อย่างค่าประมาณสิบปีนะนัส.

โอ : (เค้าไม่ได้) {โกหกเค้าเอาเงินไปหมุนอยู่.

นัส : (เหมมด้า) {ถ้าเค้าไม่เอา,เอาคันนี่นะเนเอ็ม, คันที่บ้านเอ็มใช้ชูนะ เอ็ม,ที่มันเป็น,
 เป็น, เป็น {

เอ็ม : {ขายยังไม่ได้เลย.

โอ : คันไหนนะ {

เอ็ม : {คันเขียนไง.

โอ : โอ๊ย! เค้าไม่ขายแล้ว

เอ็ม : อ้าว! ทำไมล่ะ.

โอ : มันไม่กินน้ำมันเครื่องแล้วตอนนี้, (ที่แรกเค้าจะขายเพราะมันกินน้ำมันเครื่อง)

เอ็ม : (อู๊เนี่ย,คิดไปคิดมานี้,ที่เค้าบอกว่า) พ่อคนเดียวมีรถตั้งกี่คัน.

โอ : พอร์ค, เนี่ยนัส โอ ไปจับมาแล้วพอร์คนี้มาก (มันแบบประทับใจ) ไม่ใช่เป็นม้ากระโดดเลย.

นัส : {รุ่นไหนนะ.

เอ็ม : รถกระบะ.

- โอ : รถกระบะ, ฟอรัค, ฟอรัคไอ้เนี้ย, เจ้าเรียกอะไรนะ. ฟอรัคเรนเจอร์, นืมมามากเลขนี้สเหมือนออกตัวแควมรีเลขอะ,
คือเครื่องมันเบามากงะ, [เออ].
- เอ็ม : [อู๋] อะไรจะ (หัวเราะ)
- โอ : เออถ้าเทียบกับอีม้ากระ โคคอีชูสนะ, (อืมหืม! กระ โคคทีไ้สซ้อนนะ)
- นัส : (นัสไม่เห็นชอบเลย, ก็แบบ,) วันนั้นเจ้าคุยกัน, เจ้าจะช่วยสอนนัสขับรถ
(เจ้าบอก (หัวเราะ))
- โอ : [ใคร, ใครนะ]
- นัส : อ้อ! บี้กับเกศ(หัวเราะ), รู้และมันบอกกันว่ามันจะนินทา, แต่มันไม่ยอมบอกว่าเป็นใคร.
- เอ็ม : อ้อ! เออเนี้ยแหละ (หัวเราะ)
- โอ : ดี, นัสขับรถแล้วมารับโอกะเอ็มไปเรียน.
- นัส : [ได้สบายมาก, (ขับได้นัสจะไปบ้านโอ) บ้านแรกเลขจะบอกให้.]
- เอ็ม : [อู๋! เมื่อไหร่จะขับได้]
- [แล้ว] เมื่อไหร่จะขับได้, ปีนึงผ่านมาแล้วนะชะนัส.
- นัส : [อะไร]
- โอ : เอารดมานะแล้วแบบว่า สอนนัสขับรถกันเถอะ, อยาکنั่งบีเอ็ม.
- นัส : อ้อ! เออ! เคี้ยวหนีสบอกกับแม่อีกทีนึ่ง, อย่าลืมให้แม่ [ซื้อ] รดคอกไป.
- เอ็ม : [อู๋! ยังขับ ไม่ได้เลขนัส, แล้วจะบอกให้เลขนะ, ไม่ใช่ว่าซื้อ
รดใหม่มาแล้วนัสจะเอามาใช้ได้เลขนะ, เพราะว่าถ้า [สตรนขึ้นมานะ] ไม่รู้, ไม่รู้.
- นัส : นับขับอีกทีอีโคโลร่าไปก่อน (ให้แม่เห็นว่านัสขับได้)
- เอ็ม : [ให้ที่เอามาคืนได้แล้ว, ที่เอามาคืนริยังล่ะ.
- นัส : อะไรอ้อ!, ไม่, นัสก็บอกเอาไปเลย, นัสไม่เอา.
- เอ็ม : อ้าว! แล้วเอารดใครไปหัดล่ะ, รดตัวเอง.
- นัส : [อ้อ! นัสมีรุ่นนึ่ง.]
- โอ : [อ้าว! อย่างนี้] นัสก็เป็นลูกคนเดียวของบ้านแล้วสิ.
- นัส : [ซ่าย, ออ้งเจ้าก็,
เจ้าก็เอามา, เออ, เจ้าชอบให้แฟนมารับมาส่ง, ผู้หญิงนะเนอะ .
- โอ : จริงหรอ.
- นัส : พี่สาวถามเจ้าอะ, ที่ทำงานเจ้าไม่ค่อยมีที่จอดรถไง, แฟนเจ้าแบบเป็นคนไปส่งตอนเย็นก็ไปเก็บ (หัวเราะ)
เป็นอย่างนี้กันทั้งสองคนเลย, ตอนเช้าไปส่ง.
- โอ : ดี, ประหยัด, เฮ้ย! เอ็มอย่าลืมนะ, พุดถึงประหยัด.

- เอ็ม : เหลืออีกสี่วันหรือ, เราจะไปเลือกตั้งแล้ว, นัสเลือกเบอร์อะไรนะ
- นัส : { นัสเลือกสมัคร }
- โอ : { ใช่ }
- เอ็ม : { สมัคร }
- นัส : { ใช่โอ, }
- เอ็ม : { นัสก็เลือก }
{ ทำไม, } สมัครแก่จะตายอยู่แล้ว, เลือกผู้หญิงให้เป็นผู้ว่าหน่อยดี }
- นัส : { ไม่เอา นัส } { จะเลือกสมัคร } บ้านนัส = { จะกลับบ้าน }
- โอ : { }
- นัส : =เลือกสมัครกันทั้งบ้านเลย .
- โอ : โอ๊ย! เจ็บ, เอ็มอย่าทำอย่างนี้สิ.
- โอ : คินะเอ็มไม่มาอยู่กรุงเทพฯอะ, ถ้ามาอยู่กรุงเทพฯอะ, เกิดขายปึกได้นะ.
- นัส : เอ็ม จะเลือกผู้หญิง.
- โอ : เอ็มจะเลือกคุณป้าปวีณา, เพราะว่าวันก่อน, เพราะวัน, วันนั้นที่ไปเดินสยามกันนะอาภัสราเค้าไปหาเสียง, เอ็มก็มองตากลับเลย. { }
- นัส : อิม { สวยไหม? }
- โอ : สวย.
- เอ็ม : เอ็มไม่รู้จักหรือ { อีนี่บอก }.
- โอ : { โอเคิน } ผ่านไปแล้วบอกสวยเน้อ, ใส่มันนี่ก็ว่าโอชมเสื้อผ้ามันก็บอกไม่เห็นสวยเลย, โอถึงง, อะไรวะอาภัสราออกสวย, คุณกันคนละเรื่องเลย.
- เอ็ม : { ก็ไม่รู้นี่ }
- โอ : { โอว่านะ } คนไทยไม่ยุติธรรมเลย, เนี่ยไอ้เท็นเมื่อก่อนเค้าไปรับไปปลิวมา, เค้าโจมตีสมัครละถึงเรื่องสมัยพระเจ้าเหาดีอะไรก็ไม่รู้, โอว่านะแบบ, { เค้าน่าจะแบบ }
- นัส : { เราว่าสมัครนะ, ดีแล้ว. }
- โอ : { เออ ! ดีที่สุดแล้ว. }
- นัส : เออ แต่ไม่รู้ว่าเค้าพูดแล้วเค้าจะทำได้มั้ยนะ
- โอ : ใช่, แล้วอีกอย่างโอว่านะ, สมัยนี้มันก็สมัยสุดท้ายแล้ว, เค้าก็แก่แล้ว ไซ้มั้ก็ให้โอกาสเข้ามาทำ { มันก็หมดเรื่อง }
- นัส : { เออ! ใช่, พ่อ }
- นัสก็บอกอย่างนั้น .
- โอ : อย่างสุภารัตน์ยังลงได้อีกหลายสมัยก็ปล่อยๆเค้าไปเถอะ, เงินเค้าก็มีตั้งเยอะ, อยู่ๆเค้าเรียกอะไรนะ, ม้ามีคมาวิน, อยู่ๆรัชชชัยได้ไป (หัวเราะ)

เอ็ม : ไม่เอา, ต้องเป็นคุณหญิงกัลยาละกัน.

โอ : เออ! คุณหญิงกัลยาก็ได้, ไม่เอา, ยังไงโอก็ไม่เอาสุภารัตน์นะ, ไม่ใช่เค้าไม่คืนนะ, แต่ว่าเค้า } ชิ่ง

เอ็ม : อือ

นัส : โอ๊ย! มีทั้งกลุ่มเลย

เธอ, เราชอบทั้งนั้นริโคล่า.

นัส : (ไม่เอา.)

เอ็ม : (แม่คะบาท.)

โอ : หอมมะ, เราก็ชอบ.

นัส : เนอะ

เอ็ม : แม่บอกไม่ให้กินลูกอมด้วยปะ (หัวเราะ)

โอ๊ค : จริงเธอ.

นัส : Z ไม่ใช่(แม่ไม่ให้กิน,) ให้กินแหละแต่เราไม่กินเอง.

เอ็ม : Z จริง เธอ, เฮ้ย! ตอนเด็กๆอะพ่อเราตีเลยด้วยซ้ำ.

- ปอน : มั่นก็ (คินะ)
 หริ : (โฮ้ย!) นี่ลิงหันมายิ้ม.
 ปู : หืออี้.
 ปอน : ซักออกไปสองรูป.
 หริ : รูปไหน.
 ปอน : สามรูป-รูป- (หนู.)
 หริ : (ทำ) ไม่ อ่ะ.
 ปอน : ไม่ใช่รูปหนู, รูปมัน หน้าแบบว่า ::
 หริ : เหรอ!
 ปู : ปอนล้างที่ไหนอ่ะ .
 ปอน : ลาดพร้าว, ลงฮัดลงซีศรีอมด้วยนะ.
 หริ : เหรอ.
 เก้ : อ้อ.
 ปู : พี่เก้ๆ, พี่เก้ถามเพื่อนที่เก้เมื่อไร เรื่องมือถือ.
 เก้ : เมื่อกี้.
 ปู : พี่ต่อเหรอ.
 ปอน : แล้วเคี้ยวเอามาให้.
 เก้ : ก็มันอยู่เซ็นทรัลตอนนี้. ก็บอกมันว่าช่วยเก็บไว้ให้หน่อย. มันบอกไม่ต้องเก็บ. หรือ. มันรู้
 นานแล้วว่าไม่ดี. มันบอกว่า, มันก็คือ. มันก็คือฮัลโหล 1,800 เท่านั้นเอง. ไม่ได้เปลี่ยน
 ข้างในตัวระบบ (อะไรให้ดีขึ้น.) ไม่ได้ช่วย. Z อะไรเหรอ.
 หริ :
 ปู : ไม่ๆ, เราคุยกับพี่เก้เรื่อง GSM 1,800 นะ.
 หริ : ทำไมนะ. ไม่ดี.
 เก้ : ไม่ดี. (บอกว่าย่าเลข.) ถ้าจะซื้อก็ซื้อ GSM หรือ 1,800 ไปเลยดีกว่า.
 ปอน : (สัญญาว่ามันไม่ซัด.)
 หริ : อย่าเอาพวกลูกครึ่งพันทางอย่างเงี๊ยะปะ.
 เก้ : มันไม่ดีนะ. คือมันก็มาจากฮัลโหล. มันก็คือของฮัลโหลอยู่เงี๊ยะ. มันไม่ได้ปรับปรุงระบบ.
 ถึงมันจะบอกว่าเป็น GSM 1,800, แต่ว่าจริงๆแล้วมันไม่ได้ปรับใส่ (อะไรเลข.)
 ปู : (มันเหมือน) ซิมชื่อเค้า
 มานิดนึ่ง.
 เก้ : เออ! คือเหมือน, เออ :: อะไรเงี๊ยะนิดนึ่ง (แต่จริงๆแล้ว) ไม่ได้ช่วยอะไรเลย.
 ปู : (เห็นมัยนิดนึ่ง)

- หริ : มันเป็น,
- ปู : $\sum$ คูโอแบน.
- เก้ : นั่นแหละ. เห็นบอกว่าก็ไม่ได้ช่วยอะไร. คงเป็นอย่างที่ปูบอกอะ. คือจริงๆแล้วไม่ได้ช่วย. ไม่รู้เหมือนกัน แต่จะบอกว่า, ไม่น่าเชื่อ. สรุป. แต่มันบอกว่า ถ้าอยากได้จริงๆ เคี้ยวจะเก็บให้.
- หริ : ไม่, เพื่อนเก็บขายเธอ.
- เก้ : ไม่, เพื่อนอยู่เซ็นทรัล.
- ปู : $\sum$ อยู่ที่ลาดพร้าวไง.
- หริ : เก็บอะไร. เก็บมือถือเธอ.
- ปู : บ้า.
- หริ : (หัวเราะ)
- เก้ : นี่ ถ้าฉันคง (ไม่ถึงปูอะ.)
- หริ : (ตกกระเจาย) อยู่ตามทางอะไรเงี้ย, แล้วก็เก็บ.
- ปอน : แหม! วันนี้อรรรตสในการกินแกงหน่อไม้ลดน้อยเหลือเกิน.
- เก้ : เฮ้ย! กินกันทุกคนเลยโว้ย (ไม่, ปู,) แต่ว่า 1,800 ก็โอเคนะ. เพื่อนที่มันใช้ มันก็โอเค.
- หริ : (อะไรนะ)
- ปู : World Phone ไรปะ.
- เก้ : ก็โอเคอะ.
- หริ : World Phone ก็ถูกนะ. ชั่ว โมงละ, (เฮียนาทีละ) บาทเดียว.
- เก้ : (ก็ถูกนะ.)
- ปอน : ถ้าไปต่างจังหวัดไม่ชัลดเลยอะ.
- ปู : ใช่ว่าๆ.
- ปอน : แต่อย่างปูมันอยู่,
- ปู : $\sum$ เราอยู่แค่นี้ไง.
- เก้ : ก็ใช่ไง. ปูไม่ได้ออกต่างจังหวัดอยู่แล้วอะ. (ก็โอเคนะ)
- ปอน : (อย่างงี้ก็) ไม่เอา PCT เล่า.
- หริ : อ้อ!
- ปู : ก็ PCT มันไม่ใช่ของเรา.
- หริ : ก็เปิดอีก (เบอร์ชี้.)
- ปอน : (ก็เปิดอีก) เบอร์ไง.
- ปู : PCT บนตึก ไม่มีสัญญาณ.
- ปอน : เธอ!
- ปู : เออ! ก็ในห้องครุณัฐไม่มีสัญญาณเลย.
- เก้ : อ้าว! เพื่อห้องครุณคนอื่นมีเล่า!

- ปอน : (หัวเราะ)
- หริ : ไม่, แต่ในอนาคตอย่างเงี้ย,เธอก็ต้องได้ห้องใหม่ เธอก็จะมีโทรศัพท์ที่ในห้อง =
- ปู : อ้อ
- หริ : = มันก็ไม่จำเป็นต้องใช้ PCT (ไม่ใช่หรือ.)
- ปอน : เพราะปู ไม่ค่อยได้ไปไหน.
- ปู : เหนอ! -- โธ่! โหนกก็โหนกแล้วนะ. แล้ว PCT ตอนนี้เค้าบอกรอนานมาก $\sum$
- หริ : ไม่จริง.
- ปู : จริง. น้องเรอบอก.
- หริ : $\sum$ น้องเราเพิ่งซื้อ. เพิ่งเปิดใหม่. ตอนนี้มันเป็นเครื่องที่สามของที่บ้านแล้ว, เนี่ยตอนนี้มีสี่เครื่องในหนึ่งเบอร์.
- ปู : อ้าวหรือ.
- เก้ : ไม่ๆจริงๆตั้งคัมมันเหลือ. (ได้มาจากงานใจ.)
- หริ : คือจริงๆแล้ว (อยากได้นะ.)
- ปอน : (อยากใช้ไหม.)
- เก้ : อยากใช้.
- หริ : $\sum$ ก็บอกตรงๆสิ.
- เก้ : แล้วอยากใช้มือถือ, ไม่ได้อยากใช้ PCT.
- ปู : แหมม โวย์! รู้ทัน.
- เก้ : นั่นแหละ ตัวเอง
- หริ : เพราะว่า PCT มันเล่นเกมส่ไม่ได้ใช่ปะ. $\sum$
- ปู : ใช่แล้ว. (หัวเราะ)
- เก้ : ตัวเองไม่ได้ใช้อะไรมา. เราว่า 1,800 ก็โอเค. ต่างจังหวัดก็ไม่ได้ออก $\sum$
- ปู : ไม่ได้ออก
- เก้ : = ประหยัดกว่ากันเยอะเหมือนกันนะ.
- ปู : อ้อ GSM แพง.
- หริ : เดือนละ 500 ไร่ปะ.
- ปู : โปรโมชันเค้าก็ไม่มีอะไรเลยละ.
- ปอน : เคียวมันจะถูกลงเรื่อยๆปู.
- หริ : แค่ว่ามันมีเงินตอนนี้แหละ.
- เก้ : เออ! มันต้อง (รับใช้)
- ปู : ของมัน ร้อน.
- เก้ : เข้าใจปู. เข้าใจ.
- ปอน : ไม่สวดยเลยวะ.

เก๋ : อ้อ!เนตร โทรไปรายงาน. บอกว่าเนี่ย, เจอตุ้ยมันรีบเอามาอวดใหญ่เลยว่ะเนี่ย,
 ที่เอื้อให้. ตุ้ยมันโทรออกยาก.อะไรเงี้ย.

ปู : แล้วเค้าติดต่อกันลำบากไ้เพราะเค้าทำงานต่างจังหวัดตลอดไ้.

เก๋ : แต่มันนะเป็นคนบอกเค้าเองนะว่า, ไม่ต้องโทรมาหาตุ้ยบ่อยหรอก. ไม่เป็นไร.
 แล้วมันก็มางอนว่าที่เอื้อไม่ค่อยติดต่อกันเนอะ (เอาไ้ว้ะ) (ตาคนนั้นเลย.)
 (แต่ไม่ชอบ) (ก็ผู้หญิงก็มี)

ปอน : จะอย่างงี้แหละ, (ปาก อย่างไ้อย่าง)

เก๋ : หรือไ้เนตบอกว่า มันไม่ชอบกว่าอีกที่ตุ้ยไปทำตัวสนิทสนมกับ
 ที่เค้า,บอกไม่ไ้ที่ฝ่ายเดียวคือตุ้ยเองนะ

ปู : อ้อ! เดียวที่เค้าจะมีกำลังไ้ไ้มั้.

ปอน : คือตุ้ยอาจจะแบบว่า

เก๋ : ออ! คือตุ้ยนะ, ไ้เนตบอกว่ามันยังตกใจใหญ่เลย.
 คือตุ้ยนะ, ก็แบบว่า,พอออกมาแล้วก็เอาของไปไ้ในกระเป๋าเสื้อเค้าเนะ. คือ=
 ไ้คร.

หริ : = ถ้าคนไม่สนิททำไ้ถึง (จะเอาไปไ้.)
 (เพื่อนอุเทน.) ที่อุเทนไ้ไ้.

เก๋ : ที่อุเทน. (เป็นแบบพวกอาจารย์.)
 (ที่วันนั้นนะคะ,) ที่นั่งอยู่ตัวหงอๆ.

ปอน : ไ้,แล้วคอนแรกตุ้ยบอกว่าที่คนนี้ว่าง. จะมาแนะนำไ้เราไ้จัก.

ปอน : เออเห็นไ้เนต

เก๋ : ไ้อย่างปู.

ปู : ที่ไ้ไ้ยังไ้ไ้ไม่รู้.แปลกๆวะ.

เก๋ : ไ้,แล้วสายตาที่มอง.ไ้ครบอกนะ-มองตุ้ยแบบทะเลปู้ไปรั้งหมดเลยนะ.

ปอน : คือตุ้ยจะเดินไปทางไหนนะมองตามตลอด แล้วแอบมย้มกรั้มกรั้ม ว่ากู=
 อ้อ อ้อ

ปอน : = จะเอาไ้ไ้ที่ไ้ไ้ (หัวเราะ)
 (ตายแล้วเธอ. อันนี้ก็มองอย่างทะเลปู้ไปรั้ง=
 (หัวเราะ) ไ้ไ้

หริ : = เหมือนกัน.

ปอน : ไ้ สายตามันคือยังงั้นไ้.

หริ : ตายละ.

ปู : ไ้ๆที่เก๋, แล้ววันนั้น, วันที่ตุ้ยรับนะ.ที่เอื้อก็มานะ. แล้วที่คนนั้นก็ไ้ไม่นั่งอีกทางหนึ่งนะ.

- เก๋ : ไมใช่. ซึ่งทำไมดูขมมันไม่แนะนำ. ถ้ามันอยากตัดคนนี่จริงๆ. มันก็พาพี่เอมาบอก
ว่านี่ Σ
- ปู : แฟน.
- เก๋ : หรือไม่ต้องแนะนำหรอก, แค่ทำตัวหนักหนมเค้าก็รู้แล้ว.
- ปอน : ดูขมไม่ค่อยเข้าใกล้ Σ
- เก๋ : ดูขมไม่เข้าใกล้พี่เอเลย. ไอ้เนตรมันถึงได้หงุดหงิด.
ประมาณว่า, ทำสนิทสนมกับเค้าทำไม. Σ
- หริ : หงุดหงิดแทนพี่เอหรือ.
- ปู : แต่เนตรมันไม่เคยรู้มาก่อน. เพราะเมื่อ (ก่อนดูขมก็:)
- หริ : (มีรูปมัย.) ดูรูปหน่อยซิ. มีปะ.
- เก๋ : จะมีได้ไงวะหริ. ไมใช่อัลบั้มเค้านี่.
- หริ : อ้าว! เค้าไม่มาแสดงความยินดี (กับเธอเลยหรือ.)
- ปู : (ไม่, คือเรารู้สึกว่า) มันเป็น :: ไอ้เนาะ คือมัน
ก็เป็นโอกาสของผู้หญิงนะ, ว่าถ้าผู้หญิงประกาศไปซะหมดแล้วว่าเป็นแฟนชั้น.
- ปอน : เออ! อันนั้น (ก็ใช่.)
- เก๋ : (นี่! คือ) มัน, คุณคนหน่อยซิ.
- ปอน : มันสมควร.
- ปู : อ้อ! คือดี กว่าคนที่มียู่.
- เก๋ : ใช่. แต่ Σ
- ปอน : (ที่มีอยู่ก็คืออยู่แล้ว)
- หริ : (เธอรู้ได้ไงว่าเค้า) ไม่ดี.
- เก๋ : พี่เนาะรักจะตาย.
- ปู : ใช่! จอยยังชอบเลย.
- หริ : อ้าว!
- เก๋ : อะอย่างแรกเลยคุณครูปลั๊กซ์ภายนอก, ไม่เอานิสัยนะ.
- ปอน : ก็ชนะขาด.
- ปู : เออๆๆ.
- หริ : ก็ดีกว่าใช่มี.
- เก๋ : เค้าแบบ (เนอะ,) ตามไอ้ปอนดิ.
- ปู : (เนอะ.)
- ปอน : ไม่เห็นจริงๆ หรืออะ. ตัวออกจะ:: Σ
- หริ : ไม่เห็น. ไม่ได้ดู

ปอน : จะนั่งไขว่ห้างนะคะ.

หริ : นี่ทั้งวันไม่ได้ทำอะไร. นั่งจับตาคาคนนี่ตลอดเวลา (หัวเราะ)

ปอน : ระหว่างเดินก็จะยิ้ม.

ปู : Σ เออออย่างนั้นเลย.

เก้ : ก็มันน่าเกลียดนะหริ.

หริ : คำเป็นอาจารย์ภาคเดียวกันหรือ.

ปอน : ภาคอะไร (ไม่รู้อะ.)

เก้ : (ไม่ใช่ฯ.) Σ

ปู : ไม่ใช่.แต่ว่าเป็นอาจารย์รุ่นเดียวกัน.

หริ : หรือ! ก็ยังเด็กอยู่ซี.

เก้ : เป็นอาจารย์ใหม่ด้วยกันปะ.

ที่ไหนนะ. ( )

ปอน : (จบเกษตร.)

ปู : เออ.

เก้ : ไม่, หริ มันน่าเกลียดตรงที่. แบบ::มองจน Σ

หริ : Σ มองจนรู้สึกได้ใช่ปะว่าคนนี่มอง.

เก้ : อือ.

ปอน : จบอุเทน. แต่เรียนโทต่อเกษตร. คูตี, แค Σ

เก้ : Σ ภายนอก.เอาแค่ภายนอก.

หริ : อือ.

ปอน : ก็ยังบอกไอ้เอ, อู๊ย, อย่างงี้ขี้ไม่เอาหรือเพราะว่า: นะ,สถาบันที่:: (อะไรเงี้ย.)

ปู : (ต้องเก๊สซ์) ไข่ปะ.

ปอน : ช่วยคิดแทนใจ. (หัวเราะ)

เก้ : ไม่ได้ซีคิดคนะ. แต่ว่ามันจะคุยกันรู้เรื่องมั๊ย. พื้นฐานแบบ::แล้วดูขี้มันไฮโซจะตาย.

ปอน : เนอะ.

หริ : หรือ!

ปู :ไม่ถึงกับไฮโซ. แต่ว่าบ้านเค้ามีพร้อมอยู่แล้ว. (เค้าไม่

เก้ : (เค้าคาดหวัง) นะหริ.

ปู : ว่าไม่ต้องมากัดก่อนเกลื่ออะ. เข้าใจปะ.

หริ : อ้าว! เค้าอาจจะป็นมหาเศรษฐีพันล้าน. มีที่แบบเป็นพัน ไร่อะไรอยู่ต่างจังหวัด=

เก้ : นะ

หริ : = ใครจะรู้. Σ

เก้ : Σ ใครจะรู้. เออจันแต่ขี้ต้องคิดดูก่อนนะหริ. แล้วถามดูขี้อีกที. อันนี้ดูแค่รูปลักษณะภายนอก.

- ปู : อ้อ ถ้าครูปลักษณ์แล้วเปรียบกับพี่เอนะ.
- เก้ : อ้อ.
- ปอน : แพ้หลุดลุย.
- ปู : แต่เราว่าอย่างที่เราบอก. ผู้หญิงถ้าประกาศไปซะหมด. แต่อย่างพี่ที่พี่ก็ถูกก็ถูก.
ถ้าคนที่มาใหม่
- หริ : $\angle$ ไม่หรอก. แต่ถ้าประกาศไป. แต่ถ้าเราไม่ได้มั่นใจกับคนนั้นนะ,
ประกาศไปแล้วมันมีผล. มันผูกพันใจ. คือพี่เค้าก็อาจจะมาคิดได้. แล้วตอนหลังคิ้ว
อาจจะไม่ได้ชอบเค้าจริงๆแล้ว. ก็กลายเป็นว่าเธอพูดอะไรอย่างงี้ได้ไง.
- ปอน : ตามหลักแฟนตัวเองก็มาช่วย. ถ้าเป็นวันอื่นจะไม่ $\angle$
- เก้ : $\angle$ ใจ! คือแฟนเป็นคน
มาเดินถือของตามโซ่มั้ยละ.
- ปู : อ้อ. แต่เมื่อวันนั้นที่ถ่ายรูปกับอาจารย์ศักดิ์ศรี. พี่คนนี้แหละเป็นคนมาถ่ายรูปให้ดู.
ก็ตอนแรกที่เค้าบอกจะให้เงี้ยวให้หน่อย.
- หริ : อ้อ.
- เก้ : เนี่ย, ไอ้เนตร. $\left(\begin{array}{c} \text{วันที่ไอ้เนตร.} \\ \text{หลอกใช้.} \end{array} \right)$
- ปอน : $\left(\begin{array}{c} \text{ไอ้บ้า!} \\ \text{ซันพูดตรงอีกแล้วหรือเนี่ย.} \end{array} \right)$
- ปู : ไอ้บ้า!
- ปอน : ซันพูดตรงอีกแล้วหรือเนี่ย.
- เก้ : ไม่ใช่, ปู. คืออย่างที่ไอ้หริว่า. มันจะเป็นพันระ ถ้าเกิดเค้าแบบเอาไม้หน้าสาม.
เค้าเป็นเด็ก. อุเทนใช้ปะ.
- หริ : อันนั้นก็เกินไป. $\left(\begin{array}{c} ((หิวเราะ)) \\ ((หิวเราะ)) \end{array} \right)$ โหคไป.
- ปอน : $\left(\begin{array}{c} ((หิวเราะ)) \\ ((หิวเราะ)) \end{array} \right)$ โหคไป.
- เก้ : ฟาดแบบตายเลขนะ โว้ย.
- ปู : ไม่ใช่, พี่เก้. อ้อ! วันนั้นยังไม่มีการรู้ใช้ปะ. ดูยบอก, เอยังไม่มีคากล้อง. เราก็บอก
ไม่เป็นไร, เคียวให้พี่หริถ่ายให้ม้วนเดียวกัน.
- ปอน : ตานี้ก็อุตสาหตามมานะเนี่ย!
- ปู : เออ! แล้วพอถึงวันจริงเค้าก็มาถ่ายให้.
- หริ : เค้าอาสาเองเหมา.
- ปู : เราไม่รู้ว่าเค้าอาสาเองหรือว่ายังง. ดูยอาจจะไปบ่นๆ ว่ายังไม่มีแบบ: $\angle$
- หริ : $\angle$ เรากี่
งเล็กน้อย. ปูก็บอกว่าสองคนม้วนนี้อะไรเงี้ยว. พอถึงวันมีช่างมาพร้อม. แดม
กล้องก็ช่วย. เรายังเอ๊ย, แบบ: วันนีไม่ใช่วันจริงทำไมลงทุน.
- เก้ : นึกออกโซ่มั้ย.

- หริ : ไม่ได้สังเกต.
- ปอน : เห็นมัย. บุคลิกยังเหมือนตากล้องแล้วเลย. (หัวเราะ)
- เก้ : อาจจะแหละปู. อาจจะอย่างที่ปอนว่าก็ได้. เหมือนอยู่แล้วคอยช่วยเหลือ. เพราะที่เอออยู่ไกล.
- ปอน : ใช่มั้ย. แล้วก็อาจจะที่เดียวกันด้วย.
- หริ : รักแท้แพ้ใกล้ซิค.
- เก้ : เฮ้ยแต่ถ้าใกล้ซิคมัน::
- ปอน : $\left. \begin{array}{l} \text{ก็เห็นเนตรบอกว่ารับส่ง} \\ \text{ยังงี้ใกล้ซิคก็ยังไม่แพ้} \end{array} \right\} \text{คาก็.}$
- ปอน : ไปส่งที่บ้าน.
- ปู : อ้าวจริงหรือ อย่างนั้นก็อาจเป็นไปได้เพราะว่าที่เออที่อยู่ไกล.
- เก้ : $\left. \begin{array}{l} \text{ก็ใช่ไง} \\ \text{ไม่ใช่, แต่มันอาจจะมี} \end{array} \right\} \text{ระยะ. ระยะของความที่จะให้เข้ามาใกล้ไง. เกิดเค้าจะเอาคู่ยจริง ถึงเวลาไม่เอา ไม่คือ=}$
- หริ : $\left. \begin{array}{l} \text{ใช่} \\ \text{ใช่} \end{array} \right\}$
- เก้ : =เข้าใจว่าคู่ยมีปัญหาเกี่ยวกับที่เอ. แต่ว่ามันก็ไม่ไรทางออกไป.
- ปอน : อือๆ.
- หริ : ปัญหาอะไร, ไม่ใช่รุนแรงอะไรมากไม่ใช่หรือ (แค่ไป)
- เก้ : $\left. \begin{array}{l} \text{อือ!} \\ \text{350 ครั้ง เหมือนเราแหละ} \end{array} \right\}$
- มันชอบมากอูย.
- หริ : อ้อ! ปัญหาเดียวกันหรือจ๊ะ. ทำไม, ผู้หมวดไม่ค่อยมา.
- ปู : เห็นโทรไปที่ไรก็อยู่กับผู้หมวดตลอดแหละเสาร้อาพิศษนะ.
- หริ : ตอนนี้ผู้หมวดเป็นอะไรนะ (อือโทรหรือ) อือออกแล้ว.
- เก้ : $\left. \begin{array}{l} \text{นอกประเด็น} \\ \text{อือเค้าหรือไปให้ข้าง,} \end{array} \right\} \text{ยังไม่เสร็จเลย.}$
- ปู : อ้าวหรือ!
- ปอน : จะคูอะไรอีกล่ะหรือนะ.
- ปู : คูกระโปรงเชอซี. แหม! ทำ.
- เก้ : แล้วไปพักที่ไหนหิ.
- หริ : ไม่ได้พัก ไปเข้าเข็นกลับ.
- เก้ : $\left. \begin{array}{l} \text{อ้าว} \\ \text{จริงหรือ! โอ๊ยเหนื่อยแฮกเลย.} \end{array} \right\}$
- หริ : ไม่นะ. ไม่ก็ตนเอง.

ข้อมูลการคุยกัน ฉั่มที่ 4 “โตะจีน”

- อ้วน : กินแล้วอ้วน.
- คึก : แกต้องกินสองเท่า (ยังกินครึ่งเท่าเหมือนเดิม)
 (จะได้อ้วนขึ้น.)
- อ้วน : ตั้งแต่เช้ากินกล้วยเขียวไปสามเดียว.
- คึก : อาร์ท , ตักตึงหรือเปล่า.
- อาร์ท : มันคือหนังหมูหรือว่าอะไรอะ. Z
- คึก : ไช้ะ , ไช้อะไรซักอย่าง.
- อ้วน : ไช้อะไรสักอย่าง.
- คึก : อ้วนกินไช้ฟองหนึ่งหรือยังวันนี้.
- อ้วน : เอ! แกนี่.
- คึก : เกี่ยวอะไร.
- อ้วน : จะทักไปทำไม.
- คึก : เกี่ยวอะไร. Z
- อ้วน : ไช้. Z
- อ้วน : อ้อ, กินเยอะๆสิ,เขาเรียกว่าอะไรนะ. Z
- อ้อ : ปอเปีย. Z
- อ้วน : ไช้เอากุ้งใส่ไว้ข้างในเรียกว่าอะไรนะ.
- อ้อ : ปอเปียใส่กุ้ง. Z
- อ้วน : ไช้. Z
- อ้วน : (หัวเราะ) ไช้อีก. Z
- อ้วน : ภาษาเพราะๆเขาเรียกว่าอะไร ที่เอากุ้งใส่ไว้ข้างใน
- อาร์ท : อ้อ กุ้งห่อปอเปีย ไช้หรือ. Z
- อ้วน : ไช้. Z
- อาร์ท : อ้อ พันปลา (กุ้งพันอ้อย.)
- อ้วน : ไช้. Z
- อ้อ : ชั้นกินดีกว่า, (เว็บบก.)
- อ้วน : อะไรนะ. Z
- คึก : (คิดไปละกัน.)
- อ้วน : (อะไรนะ. มันชื่อ) เพราะๆนะ.
- อ้อ : ของอ้ออ้อนะ.

- ตึก : อะไรนะ
- อ้วน : อะไรสาวน้อยปะหมัด้า, อะไร, อะไรซักอย่าง, จำไม่ได้แล้ว.
- อ้อ : อ้อ.
- อ้วน : เออสิมไปแล้วละ.
- ตึก : อ้ออะไรหมัด้าอะไรซักอย่าง.
- อาร์ท : สาวน้อยหรือ , ต้องไปดูเมนูแล้วหละ, ว่าเขียนไว้รีเปล่า.
- ตึก : แล้วเมื่อเข้ามีคนไปเยอะเปล่า.
- อาร์ท : ออเคฟ.
- อ้วน : เขียนออเคฟเฉยเลย
- ตึก : เมื่อเข้ามีคนไปเยอะเปล่า, [เมื่อเข้าหละ.]
- อ้วน : [ไปแล้วก็กลับบ้าน,] [ไปนอนรอเวลา.]
- อาร์ท : [เป็นร้อย, เมื่อเข้า]
- ตึก : เหรอ, [ถ่ายจนมือหจิกเลขซี.]
- อาร์ท : [จริงๆเยอะมาก.]
- อ้วน : มากันระเบิด.
- อู๋ : หมคฟิล์มไปก็ม้วนแล้วหละ.
- อ้วน : ก็ม้วน,นี่เป็นช่างภาพ. Z
- อ้อ : อ้าวหรอ, ตลอดงานเลขหรอ. Z
- อ้วน : เออ.
- อาร์ท : สีม้วน.
- อู๋ : สีม้วนเองหรอ
- ตึก : เป็นร้อยทำไมสี [ม้วนเองหละ.]
- อาร์ท : [ไม่เองนะเยอะ] เหมือนกันนะ.
- อาร์ท : งานผม, ผมถ่ายห้าม้วนนะ.
- อู๋ : ตึก, ก็ม้วน. (หัวเราะ)
- ตึก : เราสีม้วน ไม่ก็คนสีม้วน, ไม่เข้าใจเหมือนกัน. Z
- อู๋ : เออ.
- อาร์ท : เพื่อนผมเรียนธรรมศาสตร์สีม้วนนะ, [ไปถ่ายที่รังสิต]
- อ้วน : [ไม่รู้ถ่ายอะไร] กันนักหนา.
- อาร์ท : ธรรมศาสตร์รังสิต, ธรรมศาสตร์ท่าพระจันทร์.
- ตึก : อ้อ,ย้ายสถานทีนี้.
- อ้อ : เผ็ดเนอะ.
- อ้วน : เป็นความภาคภูมิใจ.

- ติก : เหมือนแม่เหงาเลย, ต้องให้แม่ย้ายโต๊ะละมั้ง.
- อ้วน : เออ, ให้แม่ย้ายมานั่งนี่. Σ
- อู๋ : เออ, อือ, ไม่รู้จะคุยกับใคร.
- ติก : อามา, ไม่มีคนคุยเลย เห็นไหม
- อู๋ : $\left[\begin{array}{l} \text{เห็นแล้ว} \\ \text{ต้องคุยกับ} \end{array} \right]$ เรา. เฮ้ย, รับกับรูปนี้, $\left[\begin{array}{l} \text{รับยังงี้.} \\ \text{อันนี้ไม่รู้.} \end{array} \right]$ Σ
- อ้วน : $\left[\begin{array}{l} \text{เห็นแล้ว} \\ \text{ต้องคุยกับ} \end{array} \right]$ เรา. เฮ้ย, รับกับรูปนี้, $\left[\begin{array}{l} \text{รับยังงี้.} \\ \text{อันนี้ไม่รู้.} \end{array} \right]$ Σ
- อาร์ท: มีคนวาง, วางไว้บนแท่นแล้วรับ.
- อ้วน : นี่ไม่รู้. Σ
- ติก : ตกลง, มีมือมามีมือ $\left[\begin{array}{l} \text{อยู่ข้างๆ} \\ \text{แล้วใคร} \end{array} \right]$ เป็นคนวาง $\left[\begin{array}{l} \text{เป็นพวกใหญ่ๆ โตะหรือเปล่า.} \\ \text{เจ้าหน้าที่เป็นคนวางแล้วก็} \end{array} \right]$ เจ้าหน้าที่ $\left[\begin{array}{l} \text{ที่} \\ \text{ไม่} \end{array} \right]$
- อู๋ : $\left[\begin{array}{l} \text{เห็นแล้ว} \\ \text{ต้องคุยกับ} \end{array} \right]$ เรา. เฮ้ย, รับกับรูปนี้, $\left[\begin{array}{l} \text{รับยังงี้.} \\ \text{อันนี้ไม่รู้.} \end{array} \right]$ Σ
- อาร์ท: $\left[\begin{array}{l} \text{เห็นแล้ว} \\ \text{ต้องคุยกับ} \end{array} \right]$ เรา. เฮ้ย, รับกับรูปนี้, $\left[\begin{array}{l} \text{รับยังงี้.} \\ \text{อันนี้ไม่รู้.} \end{array} \right]$ Σ
- ติก : $\left[\begin{array}{l} \text{เห็นแล้ว} \\ \text{ต้องคุยกับ} \end{array} \right]$ เรา. เฮ้ย, รับกับรูปนี้, $\left[\begin{array}{l} \text{รับยังงี้.} \\ \text{อันนี้ไม่รู้.} \end{array} \right]$ Σ
- อู๋ : ใช่, เจ้าหน้าที่ตอนที่นี้ไง.
- อู๋ : อ้อ
- ติก : ตอนที่เหมือนส่งให้อย่างงั้นนะ. Σ
- อู๋ : อ้อ, ไม่ใช่แบบพวกคณบดี.
- อาร์ท: ถ้าคณบดีต้องเมื่อยแน่, ต้องนั่งของๆ.
- อู๋ : อ้อ
- ติก : ไม่มีใครวาง.
- อ้วน : ขอสกินได้, ขอสข้างๆ ใจ.
- ติก : ไม่อยากกินเยอะ, เค็ม. Σ
- อ้วน : ไม่เค็ม. Σ
- ติก : เค็ม.
- อู๋ : อะไรเค็ม.
- อาร์ท: ตอนถ่ายเนี่ย, เร็วมากเนอะ, แบบเดินนะ.
- อ้วน : เห็นด้วยเหอ.
- อาร์ท: $\left[\begin{array}{l} \text{ไม่, ตอนที่ผมรับนะ.} \\ \text{ติก, คีบไข่ไม่คิด.} \end{array} \right]$
- อู๋ : $\left[\begin{array}{l} \text{เห็นแล้ว} \\ \text{ต้องคุยกับ} \end{array} \right]$ เรา. เฮ้ย, รับกับรูปนี้, $\left[\begin{array}{l} \text{รับยังงี้.} \\ \text{อันนี้ไม่รู้.} \end{array} \right]$ Σ
- ติก : อะไรนะ.
- อู๋ : เราคีบไข่ไม่คิด.
- ติก : อ้อ, คีบไข่ให้กิน, คีบไข่ไม่คิดเมื่อก็คิดหลุดมา
- อู๋ : อ้อเหอ. (หัวเราะ)

- ติก : เคี้ยวเดินไปหยิบ__ ตอนไอจู๊บมา, มนกรี่เปล่า.
- อ้วน : มนกลับไปแล้ว. Z
- ติก : เจ้.
- อ้วน : เจ้ไม่มาหรือ, ไม่ชอบสังคม.
- ติก : ไปหาสร้อยทองมาซี่, คันไม้คันมือ.
- อู๋ : ติก,อยากพิสูจน์. Z
- อ้วน : [อะไร,หาสร้อยทอง]
- อ้อ : [อย่างนี้ไม่ได้เหรอ] Z
- ติก : ต้องเป็นทอง.
- อู๋ : [จู๊บอาจจะใส่มาก็ได้นะ.]
- อาร์ท : [อะไร,เอามาทำอะไร.] Z
- อู๋ : เล่นเกม.
- อ้อ : เขาจะทำนาย, ทายใจ.
- ติก : ทายอนาคต. อู๋, นี้อร่อยสุด,เอาไหม,เคี้ยวคิบให้,เห็นมองตาไวๆ.
- อู๋ : ไม้,ติก. (หัวเราะ) Z
- อ้อ : อย่าแข่งกัน,อย่าแข่ง.
- อู๋ : เปล่า, ไม้, มีปัญหาเรื่องการใช้ตะเกียบเล็กน้อย. Z
- อ้อ : จันเล็กเลขหละ, ไม่ใช่เลขหละ.
- ติก : ชาติที่แล้วก็เป็นคนไทย,ชาติไหนๆก็เป็นคนไทย, ไทยร้อยเปอร์เซ็นต์ไม่เคย เปลี่ยนสัญชาติ.
- อู๋ : (หัวเราะ) ไม่ใช่,ไม้,มันก็ใช้ได้,แต่แบบว่า__ แต่ไม่ใช่ติกว่า
- ติก : เคี้ยวก็เต็ม
- อ้อ : แก้วมะ, จันให้ทายว่าจันไปยูเทิร์นถึงไหน, เวลาจันว่าจะ(เวลาแก)ไปไหนแกทั้งสองคนนี่(ไม่ได้เลยแก)
- ติก : (ไม้,ตอน) (ไม้ใช่,)
- เคี้ยวถามมันก่อน, แกมายังไงอ้วน,ตอนแกมา. Z
- อ้วน : จับรดมาไงแล้วไปกลับรด.
- อ้อ : แกกลับรดตรงไหน. Z
- อ้วน : คลองเตยแหหละ.
- อู๋ : (ที่เคี้ยวกัน)
- ติก : (ก็ที่เคี้ยวกัน,) ได้สะพานเลขหรือเปล่า.
- อ้วน : ไม่ถึงได้สะพาน.
- อาร์ท : ก่อนตีแยกคลองเตย,เฮ้ย!สามแยกคลองเตยจะมีที่.
- อ้อ : ได้สะพานปะ.
- อาร์ท : สะพานลอย

อ้อ : ไม่ใช่, [สะพาน.]
 ตึก : [อ้อ, อ้อ] เขาคือตรงไปไง, กลับแค่นั้น.
 อ้อ : อ้อนี่ก็ออกแล้ว.
 ตึก : เราไปเลี้ยวขวา [เราเลยไปไกล] [อ้อ::] เราเลยไปไกลเลย [เนอะ.]
 อ้อ : [เออ] เราเลยไปไกล, จริงๆ ต้องตรงไป.
 ตึก : [เออ] เราเลยไปไกล, จริงๆ ต้องตรงไป.
 อ้อ : เสร็จแล้วนะ, พอยกกลับ, ขากลับอ้อ, จำทางเดิมไม่ได้นะ, จำไม่ได้เลยนะ ้วย, ถ้าไม่ได้ก็อ้ออยู่นะ, ไปโน่น
 เลขนะ, ไปไหนเลขก็ไม่รู้. Z
 ตึก : ถ้าได้เราน่า.
 อ้อ : อะไรนะ
 ตึก : ถ้าได้เราน่านะ.
 อ้อ : ถ้าได้ตึกน่าจะไปเลขนะ สุขุมวิท.
 ตึก : แล้วก็กลับมาใหม่, ไม่เห็นขากเลข, จะได้จำแม่นๆ.
 อ้อ : ไม่หรอกฉันว่านะ, อ้ออ้นนะ, ถ้ามันเลขไปอย่างนั้นนะ, ((หัวเราะ)) มันจะโทรมาบอก
 ว่าไม่มาแล้ว.
 ตึก : [ทำอย่างที่เคยทำมา.]
 อ้อ : [ทำเหมือนที่เคยทำ.]
 อ้อ : ไม่ใช่ที่ตอนนั้นนะ, ฉันนะหลงไปไกลมาก, แก, ฉันไปกลับรถมาไม่รู้ไปถึง โลกไหน 153 แล้วก็ไม่รู้.
 อาร์ท : ที่อ้วนกินนี่คู่ยัง.
 อ้อ : ไม่อร่อย. Z
 ตึก : อะไรนะ.
 อาร์ท : แต่ได้ะเงินนี้ผมจำได้อย่างง่า, ห้ามท้าวนะ, ถ้าท้าวนะมันจะ [กะ โผล่กะ เผล่อย่างนี้] =
 อ้อ : [เออ, เป็นสองคอน,]
 อาร์ท : =จริงๆ มันจะพับ, จริงจะเป็นอย่างนี้, พับ. Z
 อ้อ : อ้อ
 ตึก : ไม่สนมีคนอยู่แค่นี้เอง รอคคนอื่นมาก่อน.
 อ้อ : ท้าวกี่หงายกว่า.
 ตึก : คุรอยต่อจ. Z
 อาร์ท : ไม่หรอกมันใหญ่. Z
 ตึก : นี่ใจรอยต่ออยู่ตรงนี้พอดีไม่เป็นไรท้าวได้.
 อาร์ท : อ้อ.
 อ้อ : จับไว้ดีๆนะ.
 ตึก : เอ! ทำไมเป็นตราไก่. (คูที่แก้วน้ำ)

อาร์ท: งานเรานี้กำหนดการกี่โมง.

อ้วน : สามทุ่ม.

อาร์ท: สามทุ่มแล้วกลับกี่โมง.

อู๋ : แล้วมันสัญลักษณ์อะไรกันแน่ , อันนี้หรือเปล่า.

ติก : นี่ไงงานนี้.

อู๋ : อือนี่ไงมันก็เป็น (จองาน.

ติก : (จอพอ,) นี่เวอร์ชัน โล โโก, นี่เวอร์ชันอักษรย่อ.

อู๋ : อือ__ โอ๊ย! ตึกไม่ได้.

ติก : เอานี้หรือ.

อู๋ : ฉันจะกินอันนี้นิดเดียวนะ, เปล่า ไม่ได้จะให้คืนให้.

ติก : Σ อ้าว.

อู๋ : แต่บอกว่าความสามารถนะ (แขน่มาก.

ติก : (ไม่มีแล้ว) ต้องถั่ว.

อู๋ : ขำปลาหมึกมีอยู่ในออคเคฟด้วยหรือ.

ติก : ไม่รู้.

อาร์ท: พี่อ้วนไม่เชื่อรุ่นน้องมาจัง.

อ้วน : เขาอยากเจอรุ่นน้อง ไม่อยากเจอรุ่นเดียวกับเรา.

อ้อ : พี่คิดไป, พี่ขอโทษ.

อาร์ท: Σ ไม่ใช่.

อ้วน : ไม่รู้ว่าอาร์ทจะมา.

ติก : เกิด, เกิดเร็วเนอะ , แขน่เลข , ต้องบอกแม่ว่าอย่าเพิ่งคลอด.

อ้วน : บอกต้องไปงานแต่งงานเรา, จะไปเลี้ยงรุ่นน้องที่เป็นแอร์.

ติก : เออ, งานนั้นแหละจะเจอ. Σ

อ้อ : เออ.

อู๋ : ต้องโทษอ้ออ้วน, อายุมากไปหน่อยมั้ง , เลขมีเพื่อนแบบ. Σ

อ้วน : อายุมาก.

อู๋ : เออ.

ติก : ทำไมเป็นจอมอนิเตอร์. Σ

อ้อ : อะไร.

อู๋ : อ้อ, เคียวนี่เป็นจอแบบนี้.

อ้วน : เฮ้ย, เคียวเชิญพวกแกไปร้องคนละเพลง. Σ

ติก : ไม่เป็นไร, เงิน.

อ้อ : จังขอ ร้องคอนนี้ละกัน เคียวคนหมู่มากมาแล้วแบบ.

- คึก : ขอส่วนตัวนิดนึง.
- อ้วน : เคียวคนหันมามอง,อะไรวะ.
- อ้อ : ไม่อายแค่นี้คนเยอะแล้วเคียวอาย.
- อ้วน : เอาเพลงอะไรจะได้เตรียมกับเขาไว้.
- อ้วน : ว่าแล้วเซียว, คนสวยๆไม่ทำแบบนี้หรอก.
- อาร์ท : ผมไม่เชื่อว่าจะมีอิทธิพลอะไรมาก.
- อ้วน : น่ากลัว
- อาร์ท : เออ, แค่อั่งคอกไม้ไปก็กลัว.
- อ้วน : เขาจะทำให้เราเป็นแบบที่เขาจะเอาใจไหม.
- อาร์ท : ใครจะมาบังคับใจเราได้,ชีวิตผม ต้องรับผิดชอบชีวิตใครผมไม่ได้ทำอะไรเขานี้,ชีวิตตัวเองยังเอาไม่รอดใครจะเป็นพ่อพระ.
- อ้วน : พวกโรคจิตเยอะ.
- อาร์ท : บ้าๆบอๆ,เกลียดมากคนแบบนี้.
- อ้วน : แต่ที่ไม่ค่อยเจอนะ.
- อาร์ท : เรอะ ,เพราะที่เป็นโรคจิต.
- อ้อ : (ที่ตัวเอง,) เลขไม่เจอ.
- คึก : (ที่ชิงก่อน.)
- อาร์ท : ไม่มีใครเครซี่บ้างเธอ, เฮียผมก็ไม่มี ,บ้าๆบอๆ, เพื่อนผมชอบแกล้ง เห็นเราน่าแกล้ง.
- คึก : งานและแบบมัน,ก็ว่าทำไมงานมันและเซียว.
- อาร์ท : รีบวางเลขแหละ,เฮียใช้เปล่าวะ
- อ้วน : เพื่อนที่ไหนล่ะ
- อาร์ท : ฮะ, เป็นเพื่อนของเพื่อนอีกที, เขาบอกเบอร์ผมไปแล้วโทรมา.
- อ้วน : เออ, ยังเด็กกันอยู่ เลขรีเปล่า.
- อาร์ท : เรียนมหาลัยเอง
- อ้วน : เออ,พวกนี้ทำแบบเด็กๆ.
- อาร์ท : บ้าๆบอๆ,แล้วบอก ให้ซื้อตุ๊กตาให้อีก,บ๊อรีเปล่าใครจะมีเวลาไปซื้อให้,เป็นแฟนก็ไม่ใช้.
- อ้วน : กู๊กก๊กนะ
- อ้อ : เวลาทำงานจะเจอคน (แปลกๆ.) เราไม่เคยคิดนะจะเจอแบบนี้.
- อาร์ท : (แปลกๆ.)
- คึก : ไม่เคยคิดว่าจะมีในโลก.
- อาร์ท : แล้วเวลาทำงานก็อะไรไม่รู้,จุกจิกๆที่ทำงานนะ
- อ้วน : อ้อเขาเป็นเป้าหมายของกลุ่มโรคจิต.
- อ้อ : คือเขาเป็นโรคจิตเหมือนกันใช่ไหมมันเลขแบบ.

อาร์ท: พี่หน้าเหมือนผีน้อย.

อ้วน : ผีน้อย((หัวเราะ))

อ้อ : เคียวนะมีใครบอกเรา ว่าเรานะเหมือน อะไรนะ, เหมือนทัชมากเลยนะ.

ตึก : ไครนะผีน้อย.

อาร์ท: เหรอพี่.

อ้วน : เหมือนทัช.

ตึก : อะไรละ,เหมือนใคร. Z

อาร์ท: เค่า.

อ้อ : ไม่รู้จ้.

ตึก : การดูไนหน, จะได้ช่วยคิดใจ. Z

อ้อ : การดูนี้แหละ. Z

อู๋ : หมี่ฟู. Z

อ้อ : ไม่ไชนะ. Z

อ้วน : โครเมอน. Z โครเมอน.

อาร์ท: โครเมอน,อู๋. (หัวเราะ)

อ้อ : โครเมอนนี่น่าสงสารนะเว้ย, ฉันทะประมาณว่าลอทที่แฉ้วนะ.

อ้วน : ซินจ้ง.

อู๋ : อะไร

อาร์ท: อาราเร่

อ้วน : ซินจ้ง Z

อ้อ : เออใช่แล้ว.

อ้วน : ซินจ้งหน้าเหมือนกัน.

อ้อ : เขาบอกว่า,ประมาณว่าคิ้วอะอะอะไรอย่างนี้. Z

อาร์ท: อามง,น้องอามซ๋อนจ้ง,

อ้วน : อ้อเหมือนกว่า,คิ้วเข้ม.

อาร์ท: แล้วผมไม่ยิ่งเหมือนเหรอ.

อ้วน : คล้ายๆ หน้าเหมือนกัน.

อาร์ท: จริงเปล่า,ทำไม คิ้วเข้ม

ตึก : ถ้าอย่างนั้นนะ,ไอ้อ้วนก็เป็นมิซาอะ. Z

อ้อ : อ้อ.

อ้วน : ไครมิซาอะ.

อู๋ : [อ้อๆ แม่]

อาร์ท: [ก็ แม่]

- ติก : ก็แม่ชินจังไง.
- อ้วน : เหรอ.
- อาร์ท: เหมือนมิชาอะ.
- อ้อ : มิชาอะ.
- ติก : อะ,อะ, อันนี้ต่อ. หน้าเหมือนใคร.
- อาร์ท: เขมเบ้.
- อ้วน : เขมเบ้.
- ติก : เขมเบ้ได้ไง,เขมเบ้ต้องฟันหลอไม่ใช่หรอ.
- อาร์ท: ฟันหลอ.
- อ้วน : แล้วนี่ล่ะ.
- อาร์ท: พี่เหรอ ไม่รู้นี่ก็ไม้ออก
- ติก : ไม่รู้เหรอ, เคี้ยวบอกให้ คู้ๆ การ์ตูนคลาสสิกนะ.
- อู๋ : เหมือนใครเอาอีกแล้ว.
- อ้อ : อะไรเหรอ.
- อาร์ท: มิกก็เมาส์เหรอ.
- ติก : การ์ตูนคลาสสิก.
- อู๋ : Σ มาอีกแล้ว.
- ติก : กินสปีแนชนะ.
- อ้อ : $\left[\begin{array}{l} \text{อ้อ โอลิฟละซี} \\ \text{อาร์ท: อ้อ โอลิฟ.} \end{array} \right]$
- อ้วน : อ้อ,เออ,ใช่ๆ.
- อู๋ : Σ แก,เก่า,เก่าไปแล้ว.
- อาร์ท: อ้อ,ผมไปนี่ถึงปอปอาย.
- อ้อ : ใค้อยู่, ใค้อยู่.
- ติก : ก็ยังได้, คลาสสิก.
- อู๋ : Σ ไม่,แบบเก่ามากเลข.
- อ้วน : เออ, จันลิมไปแหละนะ, อู๋มันเคยบอกแต่ลิมไปแล้ว.
- อาร์ท: คี้ๆ.
- ติก : ก็ใช้ไค้เรื่อยๆ.
- อ้อ : Σ ไม่ถ้ามันไม่แนะนำมาก่อน.
- อ้วน : ดูหน้าน้องเหมือนอะไร.
- ติก : Σ การ์ตูนเหรอ
- อ้อ : Σ การ์ตูน.

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวนิยะดา รสีกวรรณ เกิดเมื่อวันที่ 29 มีนาคม พ.ศ. 2520 ที่จังหวัดกรุงเทพฯ
สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต วิชาเอกภาษาศาสตร์ จากคณะ
ศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เมื่อปี พ.ศ.2541 และเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโท
หลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
เมื่อปี พ.ศ. 2542